

Torsdag den 24. september 1998 kl. 17.30

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg skal indledningsvis byde velkommen til Peter Skaarup, der er tilbage efter endt orlov.

(Forsamlingen rejste sig)

Der er til mødet i aften udsendt en dagsorden med 52 punkter, og der er udsendt 2 tillægsdagsordener med i alt 3 sager. Jeg skal foreslå, at sag 493/98 på tillægsdagsorden I behandles efter punkt 7 på den ordinære dagsorden, og at sag 494/98 og 495/98 på tillægsdagsorden II behandles som henholdsvis første og andet punkt på mødet i aften. Den første af dem er sagen om ændrede frister for ændringsforslag til budgettet.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at de 3 nævnte sager optages som foreslået? *(Ophold)*. Det er der ikke. Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? *(Ophold)*. Det er der heller ikke, så er den godkendt.

Jeg skal oplyse, at man på et gruppeformandsmøde umiddelbart inden har drøftet spørgsmålet om sager baseret på medlemsinitiativer stillet i salen. Det er gældende for de 5 første sager på aftenens dagsorden. Der er en forståelse gruppeformændene imellem om, at vi søger dem i aften håndteret på den måde, at en repræsentant for forslagsstillerne kort motiverer forslaget, og derefter sendes sagen til det relevante udvalg. Vi er så enige om at se, hvordan det spænder af, med henblik på at vurdere, om det var en praksis, vi kunne bruge i lignende fremtidige tilfælde.

Tillægsdagsorden II

1) 494/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det kan godt være, det kun er heroppe, det lyder sådan, men det virker næsten umuligt at høre, selv når man står og taler. Jeg tror også, at det for tilhørerne vil være meget rart, hvis det er sådan, at de kan høre, hvad der bliver sagt. Har man behov for at tale om andet, så er huset stort.

Tillægsgagsorden II

2) 495/98

Helle Sjelle (C): Man siger, at hverken miljø eller forurening kender til landegrænser. Det lidt forslidte udtryk kan få uhyggelig stor betydning, er min opfattelse, hvis katastrofen skulle indtræde på atomkraftværket ved Barsebäck.

Sommerens sikkerhedsproblemer på netop det atomkraftværk har været med til at bestyrke min opfattelse af, at man ikke kan regne atomkraft for en tilstrækkeligt sikker energikilde. Skulle man være i tvivl, kan man jo blot tænke tilbage på Tjernobyl.

Det er derfor også ganske uansvarligt, at man har placeret et atomkraftværk så tæt på København. Skulle der ske en ulykke på dette værk, ville det få konsekvenser for København, som ingen kan overskue. Derfor skal vi også som politikere her i København gøre en indsats for at få værket lukket. Dette handler om københavnernes tryghed, den skal man ikke spille hasard med.

Netop fordi forureningen ikke kender til landegrænser, er vi nødt til at fortælle vores svenske venner, at vi har en holdning til den risiko, som Barsebäck udgør. Derfor har jeg taget initiativet til dette forslag om, at vi retter henvendelse til den danske regering med en opfordring til, at man fra dansk side øger bestræbelserne mest muligt for at få nedlagt værket ved Barsebäck.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

1) 439/98

Lars Jensen (B): Det Radikale Venstre er godt klar over, at man har udmøntet alle de penge, der ligger i ungdomskommuneprojektet, i denne fine liste. Blandt det vil vi godt pege på et område, hvor vi synes, der måske kan sættes ind. Det er skolerne, og vi mener, det er vigtigt, at det måske er lidt bredere end kun de 13-18-årige. Vi synes også, at man skal prøve på måske at tage fat lidt længere nede.

Derfor vil vi gerne med vores forslag lægge op til, at skulle der være noget i dette fine projekt, der smutter, så kunne man eventuelt føre midler derfra og over i det forslag, som vi stiller.

Vi har også det ønske, at skoleforvaltningen i forbindelse med, at man skal aflevere noget til politikerne, til forældrene og skolebestyrelserne og hvad der ellers er af andre ting, lod pressen køre lidt videre, så de ude på de skoler, som er berørt af renovering, kan komme til at lave en projektuge, så de prøver at høre, hvad eleverne gerne vil med deres skole.

Indtil nu er det sådan, at det er lærerne, det er inspektørerne, det er skoleforvaltningen, det er forældrene, vi hører. Vi synes, det vil være rimeligt, at man også hører, hvad børnene kunne tænke sig, at deres skole skulle udvikle sig til.

2) 446/98

Kaja Jacobsen (F): Vi har stillet dette forslag, fordi situationen for unge på boligmarkedet, hvad I måske er bekendt med, ikke længere er anstændig. Godt 4.000 står på venteliste til en bolig, ventelisterne er stigende over året, og antallet af unge københavnere er også stigende og vil fortsat stige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Ud over det er der mere end 4.000, der har problemer, dvs. boligbehov, som ikke bliver opfyldt. De befinder sig i en situation, hvor den højt besungne valgfrihed er en by i Rusland. De kan vælge imellem en fremleje til 3.500 kr. for 3 måneder og en 12 kvadratmeter kahyt i en båd på havnen til 2.000. Det er et valg, som er lige så sindssygt som valget mellem Burger King og McDonalds. Nej, I hørte faktisk ikke forkert. Det er rigtigt, at kommunens Ungdomsinformation formidler en kahyt på 12 kvadratmeter til 2.000 kr. om måneden.

Der er flere problemstillinger i det her, og det kan være gavnligt for vores fremtidige debat, hvis vi forsøger at adskille dem. Der er en generel udvikling på boligmarkedet, som betyder, at priserne stiger og stiger, ikke mindst for den del af boligmassen, som unge tidligere har haft økonomisk mulighed for at bevæge sig i. Det handler også om byfornyelsespolitik, forholdene på ejermarkedet osv.

Og så er der den akutte problemstilling, som jeg har skitseret, behovet for at få en god start, en god velkomst til sit studieliv og til vores by.

SF er optaget af begge problemer, og på mange måder hænger de også tæt sammen. SF mener, at der kan findes mange gode løsninger på problemet, og vi er villige til at se på flere forskellige modeller. På Frederiksberg har kommunen f.eks. bygget ældreboliger med for ringe standard om til ungdomsboliger, og det kunne være en mulighed.

Men SF mener ikke, at vi kommer uden om at bygge nye ungdomsboliger.

Det har været indvendt i ungdomsboligdiskussionen, at det bliver for dyrt for de studerende at bo i dem, og at de er for dårlige. Derfor indførtes byggestoppet også i Københavns Kommune.

Men den holder ikke længere. Regelændringer har betydet, at det faktisk kan lade sig gøre. De er i gang med et fint projekt i Hillerød. Lejen bagefter er 1.800 kr., og det er til at leve med.

Debatten kan tage lang tid. Den rører også ved den diskussion, som BR har om befolkningssammensætningen i byen. Men det er da pinligt for os, hvis vi uanfægtet ser problemet vokse, samtidig med at BR enstemmigt gerne vil bryste sig af titlen »Ungdomskommune«.

I SF er vi opmærksomme på, at Bolig- og Byministeriet også ser et problem, og derfor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

lyder forslaget, som det gør. Lad os få gang i et frugtbart samarbejde og erfaringsudveksling mellem universitetsbyerne.

Efter denne behandling skal jeg foreslå sagen henvist til Bygge- og Teknikudvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke andre, der har begæret ordet. Jeg tror, at det mest hensigtsmæssige vil være, da der vil være tale om en henvendelse til regeringen, at det er Økonomiudvalget, sagen behandles i. Så jeg vil gerne foreslå sagen henvist til Økonomiudvalget, og jeg skal høre, om det giver anledning til bemærkninger? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Sagen er henvist til Økonomiudvalget.

3) 459/98

Mikkel Warming (Ø): Det er altså en mærkelig måde at behandle forslag på, men velan, vi ser, hvordan det går.

Enhedslisten ønsker færdselsloven overholdt, også i Københavns Kommune. Det er baggrunden for dette lille forslag, som i al sin enkelhed går ud på at opretholde forbuddet mod parkering 10 meter fra vejkryds.

Denne ændring fra 5 til 10 meter fra vejkryds blev indført i 1996 for at øge trafikikkerheden. Det er svært at orientere sig i et vejkryds, når der holder biler parkeret tæt på krydset.

For Enhedslisten er det centralt, at der samtidig bliver nedlagt parkeringspladser. Det er et vigtigt element i vores trafikpolitik, at det ikke skal være nemt at komme i bil til København. Konsekvensen af denne ændring af færdselsloven vil være nedlæggelse af ca. 2.000 parkeringspladser i København.

Nu viser det sig så, at den regel har man ikke overholdt. Det fremgår af notat til Bygge- og Teknikudvalget af 4. juni 1998, at: »Københavns Politi og Teknisk Direktorat har besluttet, at der først pålægges afgift, hvis et køretøj holder tættere end 6 meter fra krydset.« Det har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

ikke noget med de 10 meter, som loven foreskriver, at gøre. Så vil man ændre praksis, så det bliver 8 meter, men det bliver det ikke meget bedre af.

Det har nu også været svært for københavnernes at vide, at der er kommet en ny regel om parkering. Teknisk Direktorat – det er borgmester Pinds afdeling – har nemlig vurderet, at en afmærkning, f.eks. en gul streg, ikke er økonomisk eller æstetisk forsvarlig. Man konkluderer så i notatet, at ændringen fra 5 til 10 meter i Københavns Kommune er forløbet gnidningsløst. Det tror pokker, man har ikke gennemført den.

Det æstetiske argument mod afmærkning giver jo interessante perspektiver. Skal borgmester Pind og hans embedsmænd ud med asfalt og fjerne de eksisterende gule streger, som markerer brandhaner, portindgange, busstoppesteder og 5-meters-reglen, eller hvad? Eller handler det om, at man på trods af færdselsloven ikke vil nedlægge de 2.000 parkeringspladser, som dette forslag medfører?

Det er dybt bekymrende at opleve en Venstreborgmester indgå en efter vor opfattelse sandsynligvis ulovlig aftale med politiet. Ulovlig, fordi kommunen ikke som andre byer har søgt dispensation fra den ændring i færdselsloven.

Dette forslag handler om, at København selvfølgelig skal overholde færdselsloven for trafiksikkerhedens skyld, for at få nedlagt p-pladser. Vi går ud fra, at alle partier, specielt Socialdemokratiet, som vel må støtte en socialdemokratisk trafikministers forslag, som en selvfølge bakker forslaget op, medmindre selvfølgelig Socialdemokraterne også har solgt færdselsloven i det sorte forlig med Pind og kumpaner.

Forslaget burde kunne vedtages i aften, men hvis det ønskes, tager vi gerne en runde i Bygge- og Teknikudvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke andre, der har begæret ordet. Jeg skal lige sige til Mikkel Warming og andre, at det er muligt at bede om ordet. Det er ikke noget, vi kan beslutte, at man ikke må, men det var en forståelse gruppeformændene imellem inden mødet, at vi søgte de 5 første sager afviklet på denne måde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

4) 490/98

Kaja Jacobsen (F): Så er jeg her igen.

Vi har i SF længe arbejdet med en kampagne, som vi har kaldt »dieseldød«. Vi har påpeget, at forureningen fra trafikken har sundhedsskadelig virkning. Miljøstyrelsen har også fremlagt en undersøgelse, der viser, at mellem 120 og 720 dødsfald kan undgås, hvis udledningen af partikelforurening fra dieselmotorer reduceres med 30 pct. Det er flere sparede menneskeliv, end der dør ved trafikuheld i dag.

Det er helt indlysende på tide, at der sættes ind på dette område. Derfor fremlægger vi et forslag om, at kommunens vognpark overgår til en ny svovlfattig diesel, og at der sættes partikelfiltre på bilerne.

Det var sjovt, at jeg, når jeg som SF'er har fremlagt dette forslag, kunne samarbejde ikke alene med bekymrede borgere, men også med ivrige erhvervsfolk. Erhvervsledere er i fuld gang med at arbejde med denne type initiativer og fremviser med stor entusiasme deres biler, filtre osv.

Jeg er flere gange blevet spurgt om finansieringen. Den nye type diesel koster 5-8 øre mere pr. liter, en katalysator mellem 20.000 og 30.000 kr., og partikelfiltrene koster ca. det dobbelte. Kommunens vognpark taget i betragtning er det ikke nogen herregård.

Jeg skal i øvrigt bemærke, at få politikere stiller sig på bagbenene, når det gælder trafiksikring af veje, kryds osv.

Det er klart, at problemerne med den voksende trafik ikke kan løses med dette forslag. Filtre og benzin kan ikke mindske CO₂-udslippet. Men der er god fornuft og sundhedspolitik i at mindske generne fra trafikken.

Det fantastiske ved dette forslag er, at det kan gennemføres uden videre, teknologien er til stede, vi skal bare give grønt lys. Så jeg skal opfordre BR til at hoppe med på miljøvognen. Det er der ikke nogen ben i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

5) 491/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg har forstået det sådan, at forslagsstillerne er enige i, at sagen parallelt med den anden henvises til Miljø- og Forsyningsudvalget med høring af de andre udvalg.

6) 487/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Som det fremgår af indstillingen, har Økonomiudvalget ingen bemærkninger til beslutningen i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget ud over, at der, såfremt forslaget tiltrædes, og når der oprettes et kontaktudvalg, vil være grundlag for også at overføre de 4,9 mill. kr., der er afsat til formålet i budgetforslaget for 1999 under Økonomiudvalget, til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Bente Møller (Ø): Jeg har en historisk kommentar til denne sag.

Lang tid før der forelå et forslag til lov om social service, for det var nemlig først under tredjebehandlingen det ændringsforslag kom ind, der handler om det frivillige sociale arbejde og kommunernes forpligtelse til at samarbejde, stillede Tove Fergo, der dengang var medlem af Borgerrepræsentationen for Venstre, et forslag om, at der blev oprettet kontaktudvalg i Københavns Kommune til det frivillige sociale arbejde.

Det forslag blev vedtaget af et flertal i Borgerrepræsentationen, der godt nok ikke omfattende Socialdemokratiet, der jo dengang, fordi de sad på borgmesterposten og vi havde magistratsstyre, var dem, der skulle udmønte forslaget.

Da vi fik dette forslag fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget til høring i Sundheds- og Omsorgsudvalget, så undrede jeg mig over, at man i magistraten har undladt at udføre en beslutning truffet af Borgerrepræsentationen. Det er faktisk det, man har, og jeg kunne godt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

tænke mig, hvis borgmesteren ville komme med en kommentar til det.

Jeg har gravet i annalerne, og jeg ved godt, at jeg, da der var et panelmøde om frivilligt socialt arbejde, stillede et skriftligt spørgsmål om det her og fik at vide, at man havde opfattet, at det, de frivillige organisationer ønskede, var selv at afklare sig.

Men alt det hænger sammen med noget, der er et forløb efter at serviceloven er vedtaget, og efter at kommunen har fået en pligt.

Jeg synes, det er meget betænkeligt, at en Borgerrepræsentation kan vedtage et forslag, som ingen tilsyneladende ønsker at føre ud i livet, men bare lader som om det ikke er vedtaget, og så kan man sige, at det er heldigt, at der er kommet en lov på tværs her.

Jeg synes da også, det kunne være interessant, om der er andre af de sager, altså om der er andre ting, et flertal i Borgerrepræsentationen har besluttet, som man måske ikke kunne lide eller ikke har orket, og så har man bare ikke rørt ved det.

Jeg vil i hvert fald gerne have en kommentar fra borgmesteren for familie- og arbejdsmarkedsområdet til, hvorfor det først er nu, vi får de her kontaktudvalg, når Borgerrepræsentationen har besluttet det – ikke engang i 1997, men i 1996.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Peter Skaarup har ordet. Velkommen tilbage.

Peter Skaarup (O): Jeg vil da sige, at vi er fuldstændig enige i det, som Bente Møller siger. Selvfølgelig skulle dette have været klaret for lang tid siden. Men det betyder så ikke, at vi skal begynde at kritisere det alt for meget i dag, fordi nu er det ved at være på plads, og vi kan så bare glæde os over, at det omsider er kommet.

Dog er der nok nogle enkelte ting, som vi i hvert fald fra Dansk Folkepartis side har lidt kommentarer til, og det drejer sig bl.a. om kapitel 2 i forslaget til vedtægter. Når vi taler om forsøgsbydelsrådene, synes vi, det måske er en lille smule spild af tid at inddrage dem i det her omfang i vedtægterne, fordi vi ved jo, at det ikke nødvendigvis er sådan, at de bydelsråd kommer til at fortsætte, og så skal man til at lave vedtægterne om om ganske kort tid.

Når der er gået så lang tid med at få dette forslag frem, så kan der også gå utrolig lang

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

tid med efterfølgende at få rettet vedtægter til og taget højde for den nye situation, som måtte opstå om nogle år. Så derfor synes vi, man skulle undlade det i vedtægterne.

Derudover vil vi godt lige pege på, at man under kapitel 3, § 6, stk. 2, har nævnt de frivillige organisationer, der deltager i den arbejdsgruppe. Der synes vi nok, at vi mangler sådan noget som »Reden«, som vi betragter som en af de rigtig fornuftige bevægelser eller organisationer, som hjælper specielt narkoprostituerede.

Derfor foreslår vi, at man knytter dem til arbejdet. Det kan godt være, det sker automatisk, men jeg synes, vi skal nævne det her i dag, fordi det er virkelig vigtigt, at vi også får kontakt med de grupper, og de er altså ikke nævnt blandt de organisationer, der er listet op i bilaget.

Det skal være vores kommentar, og vi støtter selvfølgelig forslaget, det er klart.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg vil gerne sige til Bente Møller, at selvfølgelig har den gamle magistrats 3. afdeling taget det her alvorligt. Jeg vil også gerne korrigere: Socialdemokratiet stemte faktisk for forslaget om frivilligt socialt arbejde, da det blev fremsat af Tove Fergo i forbindelse med Socialplanens vedtagelse i 1997.

Efter ønske fra de frivillige organisationer, som blev indbudt til 3 offentlige møder, har det taget den tid, som sådan nogle ting skal tage, når man skal samordne så mange frivillige organisationer, som der er i København. Derfor har nogle af møderne været udskudt med henblik på at få det afklaret.

Det vil jeg også sige til Peter Skaarup. Altså når man indkalder til 3 offentlige møder, så må de, som er interesseret, som har kræfter og ønske om at sidde i en forberedelsesgruppe, melde sig. Ligesom det er tanken, når det her er vedtaget i Borgerrepræsentationen i aften, at der så skal indkaldes til et offentligt møde, hvor den egentlige valghandling så kan foregå, ligesom Borgerrepræsentationen skal udpege sine medlemmer af det.

Hvad angår bydelsrådene, så er det måske at tage glæderne eller sorgerne lidt på forskud allerede nu at udradere bydelsrådene som ikke-eksisterende. Der foregår også ganske meget frivilligt socialt arbejde ude i bydelene, og det har fra flere af bydelenes side været ønsket, at de skulle have egne kontaktudvalg vedrørende frivilligt socialt arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Til det er min argumentation, at det skal man passe på med, fordi der er også ganske små organisationer, som er bydækkende, og ikke nødvendigvis er placeret ude i de bydele. Det er jo netop nogle af de meget små organisationer, som ikke kan erstattes, eller som laver opgaver, som det offentlige ikke kan eller skal påtage sig ansvaret for, der skal høres, og de skal tildeles midler, så de kan fortsætte deres arbejde, uanset om det er »Reden« eller noget andet.

Nu er »Reden« ikke en af dem, der yder frivilligt socialt arbejde på de betingelser, som § 115 i loven lægger ud. Der er nemlig betingelser for de bloktilskud, som vi har fået, nemlig at det skal ydes ulønnet, og det kan man diskutere, når »Reden« har et driftsbudget, som de har på nuværende tidspunkt. Men de yder også andet frivilligt ulønnet arbejde, og derfor kan der sikkert sagtens findes en niche til dem, når Borgerrepræsentationen efterfølgende skal være med til at fordele midlerne.

Jeg mener, det er vigtigt, at sådan nogle ting tager den tid, de tager. Og når man arbejder sammen med frivillige organisationer, så må man også respektere, at det kan tage lidt ekstra tid at få skramlet et så relativt kompliceret arbejde sammen, fordi ellers foregår det ikke med den respekt, som jeg nødvendigvis mener, en offentlig forvaltning skal yde så mange forskellige frivillige organisationer med de ressourcer, som de har.

7) 477/98

Tillægsdagsorden I

1) 493/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

8) 489/98

9) 442/98

10) 441/98

11) 443/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Forvaltningens indstilling er godkendt i Bygge- og Teknikudvalget, men borgmester Søren Pind har under henvisning til standsningsretten i styrelseslovens § 23 ønsket sagen forelagt for forsamlingen.

Det, det drejer sig om her i aften, er, som det er angivet i indstillingen, at der tages stilling til, hvorvidt udvalgets beslutning om, at der gives dispensation fra reguleringsplanen for et område, skal udføres.

Borgmester **Søren Pind**: Når Venstre har anmodet om at få sagen i salen, skyldes det i og for sig ikke, at Venstre har nogen indsigelser. Det skyldes den konstitueringsaftale, som er indgået mellem de partier, som udgjordes af Dansk Folkeparti, Solidarisk Alternativ, Venstre, Konservative og Radikale.

Det ligger i den aftale, som er indgået, at Dansk Folkeparti – fordi partiet ikke har nogen repræsentant i Bygge- og Teknikudvalget – kan anmode mig om at forelægge sager for salen, og det er, hvad jeg har gjort i denne sag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Peter Skaarup (O): Dette forslag drejer sig jo om, at man skal se bort fra en reguleringsplan og give dispensation til det, der hedder Muslim Cultural Institute på Vesterbro.

Det er jo altså den her reguleringsplan fra 1945, der fastlægger ejendommen til erhverv. Det er der en grund til, nemlig at man i det område har mange boliger, og man har været bange for, at det blev domineret af en hel del trafik, en hel del parkering, en hel del forskellige problemer, som kan gøre det svært for beboerne i området at fortsætte med at bo der. Derfor har man fra beboernes side, som vi også kan se af forslaget, været ret kritiske over for det her nye institut, som ønsker at være der.

Der nævnes i de 9 indsigelser en lang række forhold. Det drejer sig om parkering, det drejer sig om støjforhold. Man har i forbindelse med en ramadan i februar 1998 åbenbart oplevet, at der er kommet en hel række problemer, der gjorde, at politiet måtte gå ind i sagen og fjerne biler og andre ting og sager, som var i området. Derfor har vi ønsket, at dette forslag kom herved i Borgerrepræsentationen.

Vi ved jo godt, at det område er meget belastet. Vi ved, der er Vega, der er kulturhuse, der er forskellige ting og sager i området, der gør, at beboerne føler altså, at der er store problemer med hensyn til støj, parkeringsforhold og sådan noget.

Derfor synes jeg, det var rimeligt, at vi tog en snak her i Borgerrepræsentationen for at undgå, at en hel masse mennesker kommer til at flytte på grund af de her forhold.

Vi vil selvfølgelig appellere om, at man ikke giver den dispensation, der er tale om, fordi vi ved bl.a. fra de 9 indsigelser, men også fra mange andre protesterende, som ikke har fået skrevet og ikke har fået gjort det, som mange borgere har gjort her, nemlig gjort indsigelse, at der har været problemer, og der er fortsat problemer.

Så jeg vil appellere om, at der er andre partier her i Borgerrepræsentationen, der lytter til det og sørger for, at man ikke giver den dispensation i dette tilfælde, fordi har man først givet dispensationen, så ved vi også godt, at det er meget svært at trække den tilbage. Så når der opstår de problemer, som har været der, og som givetvis vil opstå igen, er det, når man har givet dispensationen på det tidspunkt, meget, meget svært at lade det få den konsekvens, at den bliver trukket tilbage, lige så snart vi har haft det oppe her fra politisk side.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Så vi håber, at man kan finde et andet sted at være og sørger for, at det er et sted, som ikke generer de beboere, der er tale om her. Der er advokater, der er forretninger, der er beboere i området, der har klaget deres nød, og det synes jeg, vi skal lytte til som borgernes repræsentanter her på Rådhuset.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Må jeg sige – jeg bliver nødt til at sige det igen – at vedrørende standsningsretten er det sådan, at det, der alene skal tages stilling til, er, hvorvidt afgørelsen i den sag, som udvalget har haft til konkret afgørelse, skal udføres. Det er kun den konkrete afgørelse, der kan diskuteres her, ikke en bred debat. Det henstiller jeg, at man ikke foretager.

Lubna Elahi (A): Ja, Peter Skaarup, det her er jo meget interessant, fordi lad os sætte ord på det. Det drejer sig om, at Muslim Cultural Institute udøver aktiviteter for københavnske muslimer, og siden det er københavnere synes jeg, de skal have ret til at udøve deres religiøse aktiviteter.

Jeg vil endda udtrykke min store glæde over, at dette ville være et projekt, hvor de religiøse aktiviteter for første gang ville gå ind i lokalområdet på dette niveau, hvor man snakker om dagcentre, sport og hvad ved jeg. Herregud, det er jo integration, så det synes jeg da, vi skal lytte alvorligt til.

Noget, som jeg undrer mig over, er, at den placering, som det omtalte institut har besluttet sig til, jo ikke er så langt fra dér, hvor det finder sted lige nu, ca. 500 meter fra deres nuværende adresse. I princippet har den slags aktiviteter fungeret på samme niveau.

At der sker noget af og til op til nogle arrangementer, bl.a. med nogle parkeringsforhold, skal da ikke holde mig tilbage fra at sige, at det er noget, vi bakker op omkring, fordi disse mennesker er som sagt også københavnere.

Peter Skaarup omtaler parkeringskaos. Altså herregud, vi har da parkeringskaos op til jul. Skal vi så afskaffe julehøjtiden, fordi der er parkeringskaos? Jeg synes, det er rent menneskeligt, at der har været nogle ting, som ikke har fungeret helt, men det skal vi da bare arbejde på fungerer optimalt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Desuden vil jeg rose forvaltningen for, at de faktisk stiller nogle relevante krav, som Muslim Cultural Institute skal opfylde. Derfor synes jeg, at de skal have den dispensation.

Mikkel Warming (Ø): Det kunne være rart, hvis i hvert fald Peter Skaarup havde læst på sagen, for denne dispensation er meget streng. Den siger, at den parkering, der må finde sted i det pågældende område, kun må finde sted på egne parkeringspladser plus de firmaparkeringspladser, man kan låne sig til.

Den siger, at udendørs aktiviteter skal afholdes på en måde, så andre ikke generes, og den siger, at kommer der klager, så kan man bringe aktiviteter til ophør, f.eks. ved at forbyde udendørs arrangementer, f.eks. ved at sige, at der må være færre mennesker i bygningen, end der er nu, eller man kan helt fratage Muslim Cultural Institute dispensationen.

Derfor bør der ikke være de store problemer med at give den dispensation, for der er snor i, en meget tyk snor oven i købet.

Og så specielt fordi det her institut kun flytter de her små 500 meter. Det har ligget på Vesterbrogade 107 i mange år, uden at det har givet anledning til de store støj- og parkeringsproblemer, i hvert fald ikke så store, at de har givet anledning til selvstændige klager.

Derfor er vi indstillet på at give dispensationen med snor i. Vi er også indstillet på at trække den tilbage, hvis det viser sig, at de regler, der er i den her meget strenge dispensation, ikke overholdes, og det synes vi også, Peter Skaarup skulle.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Peter Skaarup i 2. runde.

Peter Skaarup (O): Jeg er da fuldstændig enig med Mikkel Warming i, at der da er sket noget i sagen. Der er kommet nogle betingelser på fra udvalgets side, som er et skridt fremad.

Men det ændrer bare ikke ved, at der er mange mennesker derude, og jeg har haft kontakt med dem så sent som i går og i dag, der fortsat er utilfredse med det her, som har læst indstillingen og stadig væk siger: Vi er meget, meget utrygge ved det, der kommer til at foregå.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det er et meget plaget område. Der er støj fra Vega, der er støj fra en række aktiviteter i området. Derfor er det synd for de virksomheder, det er synd for de beboere, og det er altså også synd for de mennesker, der skal gå rundt i området og se det efterhånden ret pæne område, det er blevet, at vi skal have det her parkeringskaos, som meget hurtigt kan opstå, når man skal lave de meget store arrangementer, som er tiltænkt det her sted.

A. Benhaddou (D): Jeg undrer mig bare igen over, hvor dulen Dansk Folkeparti så har været henne, når folk har brokket sig over Vega.

Det er ligesom om Dansk Folkeparti lider af »muslimkryb« efterhånden. Det fatter jeg altså ikke. De muslimer har eksisteret i det københavnske samfund i årtier efterhånden. Så vidt jeg ved, drikker de ikke, de går ikke rundt på gaderne om lørdagen og råber og skriger af folk. De er en forsamling, det kan godt virke generende. Men jeg kan godt love én ting: Al den angst bygger på uvidenhed, og I udnytter det, Dansk Folkeparti.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg minder om, at det er standsningsretten, det drejer sig om.

Mikkel Warming (Ø): Jeg synes ærlig talt også, vi skulle holde os lidt til sagen, Benhaddou, fordi jeg er nemlig et af de mennesker, der går rundt i det område. Jeg bor der, faktisk i den karré, hvor det ligger nu.

Der er ikke nogen støjproblemer derfra. Hvorfor skulle der komme det i fremtiden, når der er den klare regel, det klare krav for denne dispensation, at parkering kun må finde sted på egne parkeringspladser plus dem, man måtte låne sig til hos de firmaer, som har sagt, at de er villige til at indgå en aftale med instituttet om det?

Hvis der så bliver problemer, så kan man klage, og det vil være en berettiget klage, som der står i indstillingen. Så vil Bygge- og Teknikudvalget sørge for at gøre noget ved det, enten ved at forbyde udendørsarrangementer, nedskære antallet af folk, der må være i bygningen, eller trække dispensationen tilbage.

Det er den klare indstilling, som jeg fornemmede det, der skete på udvalgmødet. Derfor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

synes jeg ærlig talt, at vi skal give den dispensation i stille og rolig fordragelighed og selvfølgelig holde øje med, hvad der så kommer til at ske i området. Det vil jeg godt give håndslag på.

12) 447/98 og 448/98

Lars Hutters (L): Det er jo et meget spændende område, det pågældende lokalplanforslag omhandler.

Som jeg tidligere har sagt i Borgerrepræsentationen, så er Indre Østerbro Bydel jo en uhyre tætbebygget bydel på nu næsten 46.000 indbyggere. Det pågældende område er placeret op til havnen. Området som sådan mangler en lang række institutioner, daginstitutioner såvel som institutioner for ældre, ældreboliger, plejehjem m.m.

Vi er derfor fra SOL's side ikke tilfredse med det pågældende lokalplanforslag, hvad der også fremgår af den indstilling, der er kommet fra bydelsrådet på Indre Østerbro. Så jeg skal bede om, at der med forslaget kommer til at udgå en mindretalsudtalelse fra SOL, som er bilagt høringsskrivelsen fra Indre Østerbro Bydelsråd, og som jeg skal citere fra:

»SOL går imod det forelagte lokalplanforslag med følgende begrundelse: Nybyggeri i bydelen Indre Østerbro bør indeholde de serviceydelser, som lokalbefolkningen mangler, f.eks. boliger og plejehjem for ældre, ungdomsboliger, institutioner og skoler.

Grunden er meget attraktiv med udsigt over havnen. I området er der gennem de sidste år bygget 3 store kontorkomplekser, som tilsammen skaber en barriere for beboerne mod havnen.

Det er vigtigt ikke at gå over den i Kommuneplanen fastlagte bebyggelsesprocent på 150, da Indre Østerbro som helhed er en meget tæt bebygget bydel.

Området har med det eksisterende kontorbyggeri fået en øget biltrafik til gene for beboerne. Nyt kontorbyggeri vil øge biltrafikken.

I stedet for det nuværende lokalplanforslag burde der udarbejdes en plan, der skabte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

sammenhæng mellem by og havn med støtte i byfornyelse af området.«

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Den af Lars Hutters kort affattede begrundelse vil indgå i offentliggørelsesmaterialet.

13) 412/98

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal kort begrunde, hvorfor der er et forbehold. Jeg tror også, jeg kan dække SF her, men hvis de gerne vil have ... det kan jeg.

Årsagen til at vi har taget et forbehold er en diskussion, som udspandt sig allerede før sommerferien, angående et bestemt stykke af cykelrutens etablering, og det var præcis udmundingen ud mod Nørrebrogade. Det skabte en del furore ude i området, at forskellige privates bygninger blev omfattet af denne cykelrute. De blev faktisk fjernet, for at sige det ligeud.

Vi mente egentlig, at man godt kunne have grebet sagen meget mere gelinde an fra forvaltningens side og også politisk sikret, at der i et område, hvor det er noget tyndt ud over det almindelige, typisk lidt gammeldags værtshusmiljø, var et enkelt eksempel på en café, som havde en funktion. Jeg ved godt, at der kan komme mange interessante ting ud af det, hvis Ole Hentzen vil gå op og fortælle, hvem der kommer der. Han ved det jo sikkert, da han selv har været en hyppig gæst.

Men sagen er desværre tabt. Vi har ikke kunnet formå et flertal herinde til at lave om på noget som helst, så virkeligheden er selvfølgelig, at bygningerne desværre nu er ved at forsvinde.

Den kreativitet, som et politisk flertal og forvaltningen kunne have udfoldet, er måske gået tabt, fordi man kunne have indarbejdet i det her cykelrute forslag, som vi jo er varme tilhængere af, etableringen af cykelruten, en lille plads derinde. Man kunne have sikret sig, at der blev udskænkning i det smukke grønne område, som nu vil opstå, hvor træerne banker ud

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

i selve Nørrebrogade.

Det har der ikke været energi til desværre, så det må vise sig, om det bliver muligt overhovedet at etablere den slags sociale aktiviteter, som i dag finder sted, men som ikke er planlagt for fremtiden.

Johannes Nymark (A): Da vi fik henvendelserne ude fra »Nokken« eller »Gokken og Kokken« eller hvad det hedder på skiltet derude, var jeg lidt charmeret af det. Jeg blev overbevist i mit inderste en lørdag med regnvejr ved omhyggeligt at gå rundt og se på de barakker, der står derude. Jeg vil ikke lægge skjul på, at der er en aktivitet derude, men det, der er der, er ikke værd at bevare for vore efterfølgere.

Jeg synes, det er værd at slå fast, at det jo ikke bare er en cykelrute, vi etablerer her. Det er lidt af et flagskib i vores trafikpolitik, vi taler om. Det er en cykelrute i et grønt tracé, og det skal der også være ude på Nørrebro.

Jeg tror til gengæld, at Jens Kjær og jeg kan tage hinanden i hånden med den opfordring: Lad os nu få de ikke særligt attraktive og fra bagsiden decidede grimme bygninger fjernet. Der åbner sig et dejlig grønt område for Nørrebro. Så kan fantasien flyve, og så kan der være et udskænkingssted, et lille bedested, hvor man stopper sin cykel undervejs, når det hele er til ende. På Nørrebro stopper man ved det nye udskænkingssted a la Fælledparkens. Det tror jeg, lokale initiativtagere vil have øje for.

Så jeg føler mig godt tilpas ved at vedtage den beslutning, der ligger her i aften.

Ole Hentzen (C): Nu blev jeg pludselig del i Jens Kjær Christensens indlæg vedrørende en cykelrute og de udskænkingssteder, han nu kender på Nørrebro.

Nu er der jo en del tilhørere, fordi det er tidligt på aftenen, og jeg må bede Jens Kjær Christensen komme på podiet igen og fortælle tilhørerne, hvad det er for et værtshus, for det er ikke det område, jeg frekventerer mest, hvis min gane skal vædes.

Senere i indlægget kunne man få den opfattelse, at Enhedslisten udkastede en opfordring til forsamlingen om, at man egentlig burde gå ind i udskænkningen af alkoholiske drikke til cyklister på et bestemt sted på Nørrebro.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Dermed synes jeg, vi er nået så langt ud, så Enhedslisten har fraveget alt, hvad de står for i relation til sund politik og Sund By og miljøforanstaltninger og CO₂-forurening. Men det er måske renselsesvæske, Enhedslisten mener, at kommunen skal udskænke for cyklisterne omkring Nørrebrogade? Det er ikke med i det program, vi står for, nemlig at sikre cyklisterne nogle ordentlige trafikforhold, og udskækningssteder på kommunens regning på Nørrebrogade er heller ikke noget, der kommer på det konservative program.

Lars Jensen (B): Jeg vil ikke diskutere, hvor Ole Hentzen væder sin gane. Jeg vil blot sige, at der er den forskel på det pågældende sted, at det altså er en café, det er ikke et værtshus, Ole Hentzen. Det var måske det, der var forskellen på, at vi var nogle stykker, der syntes, det kunne være et alternativ, at man svingede ruten lidt den anden vej.

Hvis vi ser på tegningen, ser vi, at det er et ret besynderligt sving, man egentlig foretager sig, kort før man skal krydse Nørrebrogade. Ved at lave det sving sørger man for, at »Gokken og Kokken« bliver nedlagt.

Vi synes ikke, det er en særlig hensigtsmæssig måde, man har løst dette problem på, og vi synes, man skulle have hørt efter, hvad lokalbefolkningen sagde i denne sag.

Desuden er der et uløst problem. Det er hele den grund, der ligger til højre for cykelruten, hvor vi har en benzintank, en grillbar og en gammel skrothandler. Der hører vi så, at der er planer om noget, men der er ingen, der ved noget, og særlig kønt er området jo ikke, så jeg ved ikke rigtig, hvad det er for nogle herlighedsværdier, der har fået folk til at synes, at dette er et dejligt grønt område.

Jeg synes, man skulle have prøvet at lytte til lokalbefolkningen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi går til 2. runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er selvfølgelig mest Ole Hentzen, der får mig på talerstolen, fordi jeg skal ikke diskutere noget om det her med alkohol i forhold til de konservative bemærkninger.

Men jeg vil sige, at Johannes Nymark fra Socialdemokratiet jo har fattet det i al dets

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

enkelhed. Hvis man havde en højere grad af kommunal fleksibilitet og forståelse – jeg har ikke sagt, at kommunen skal gå ind og være værtshusholder, selv om vi er det i mange andre situationer, det ved Ole Hentzen godt, ikke direkte måske, men via ordninger, vi er en del af – så kunne man jo være med til, ligesom vi har det andre steder, i vores parker, at opfordre til at skabe muligheder for at sunde drikke, hvis det er det, Ole Hentzen gerne vil have, juice og andre sager, te og kaffe, kan skænkes også til dem, der ikke er på cykel, for det er nærmest en lille plads, der dannes ved fjernelsen af de eksisterende bygninger.

Det var sådan set det, det kunne have været interessant at opnå, samtidig med at man fik cykelruten og det grønne bælte.

14) 454/98

15) 473/98

Mikkel Warming (Ø): Man skulle tro, den aftale gjaldt alle punkter ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er sådan, at aftalen ikke gælder alle punkter, men det lader til at den bliver respekteret, som om der var en aftale.

Mikkel Warming (Ø): Udgangspunktet for dette udmærkede samarbejde var den grønthøster på 2 pct., som betød, at brandvæsenet skulle spare, og et sparemål, som betød, at brandvæsenet ville ryge under det beredskabsniveau, som Indenrigsministeriet har accepteret, og som Borgerrepræsentationen har vedtaget.

I den almindelige søgning efter, hvor man nu kunne lave et eller andet, der kunne betyde en effektivisering eller en besparelse, fandt man Frederiksberg Kommune liggende et eller andet sted. Det samarbejde, der lægges op til, ser fornuftigt ud. Det er Enhedslisten også med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

på, selvfølgelig under den klare forudsætning, at Indenrigsministeriet godkender den dimensioneringsplan, der ligger.

Det var de 3 mill. kr.; så mangler der altså 10. De er ikke rigtig med i det forlig, der blev offentliggjort i går. Hvor er de henne? Vi kunne godt tænke os at høre, hvordan forligspartierne egentlig vil finde pengene til brandvæsenet, som mangler dem, fordi de optræder ikke nogen steder, og det var baggrunden for det forslag, vi går ind for.

Har Socialdemokraterne lavet en aftale om at sælge en brandstation til Falck? Hvad er det, det handler om? Det kunne være rart at få et svar, fordi brandvæsenet ikke optræder nogen steder i det forlig, som er blevet indgået.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): De spørgsmål, som Mikkkel Warming stiller, handler mere om budgettet for 1999, som jo forhandles i Økonomiudvalget på tirsdag og behandles i Borgerrepræsentationen den 8. oktober.

Johannes Nymark Jensen har ordet til sagen om samarbejdet med Frederiksberg Brandvæsen.

Johannes Nymark (A): Det er et glimrende forslag. Det er udsprunget af og jeg mener, det faktisk er et eksempel på, at det pres, som etableringen af en omstillingspulje lægger på forvaltningerne, indimellem skaber kreative ideer. Vi mener, dette er et klart positivt eksempel på, at når man skal tænke sig om og spare på pengene, så opstår der ideer. Der går ikke noget fra nogen ved det her. Vi får det samme beredskab for færre penge. Det er et ualmindelig godt forslag.

Lad mig så bare tilføje, at jeg ikke går ind i selve budgettet, og jævnfør overborgmesterens bemærkninger er der ingen planer fra Socialdemokratiets side om at støtte salget af en brandstation.

Jens Johansen (F): Jeg skal henstille til formanden, at han gør enten-eller. Det kan ikke nytte noget, at han, når én taler er opmærksom på, at dette ikke er en budgetdebat, derefter giver en anden taler frit løb. Man kunne jo få mistanke om, at det var begunstigelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Jeg vil sige om den foreliggende sag, at jeg synes, det er vigtigt, at dette beredskab og samarbejdet omkring det udvides til også at omfatte omegnskommunerne, således at det ikke kun er København og Frederiksberg.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal sige, at der var en totalt sideordnet holdning i den tilkendegivelse, jeg gav i forhold til Mikkel Warmings første indlæg og brugte som opfordring til Johannes Nymark om at holde sig til samarbejdssagen.

Vi går til 2. runde.

Mikkel Warming (Ø): Midt i al denne glæde over udvist kreativitet kunne jeg godt tænke mig at høre, om Johannes Nymark forventer, at man kan samarbejde med Frederiksberg næste år og én gang til spare 3 mill. kr., eller om det er de omegnskommuner, som blankt har afvist at samarbejde, man skal spare 3 mill. kr. ved, og hvor man i øvrigt vil finde resten af pengene.

Peter Skaarup (O): Vi sidder jo ikke i Bygge- og Teknikudvalget, men vi har læst dette forslag med interesse. Vi synes også, der er noget fornuft i et forbedret samarbejde mellem Frederiksberg og København på dette punkt. Vi har jo set nogle kedelige tilfælde, hvor ulykker finder sted i grænseområder, hvor det så har været et problem, at man ikke har haft et tilstrækkelig godt samarbejde. Så vi er egentlig positive over for den del af det.

Men vi må så nok også sige, at vi på mange punkter er lidt nervøse ved de overskridende aftaler, man efterhånden laver mellem kommunerne. Det er på grund af det lidt kedelige eksempel, vi har set med HS, der på grund af et meget snævert samarbejde eller en union, kan man sige, mellem forskellige parter ligesom har fået gjort, at man ikke i Københavns Kommune f.eks. har fuld suveræniteten over de afgørelser, vi gerne vil træffe på sygehusområdet.

Vi ved jo fra HS-debatten, at sådan noget som Københavns Kommnehospital lige netop er blevet nedlagt på grund af det her budgetforlig, som vi ikke er særligt glade for i Dansk Folkeparti. Der må vi sige, at hvis vi kan komme ud i tilsvarende situationer på grund

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

af dette samarbejde, så står vi af.

Vi må nok også erkende, at ud fra det vil vi selvfølgelig følge den debat, der nu er her i salen, men vi er meget skeptiske over for, om ikke man bare kunne lave et samarbejde om den redning og de slukninger, der skal finde sted, i forbindelse med det nuværende samarbejde, altså udbygge det nuværende samarbejde uden at gå så tæt på hinanden, som der ligger i denne aftale.

Så derfor er det vores holdning, at vi erkender, at der er positive ting i det her, men at vi altså ikke er et hundrede procent overbevist om, at det er vejen frem. Vi er bange for, at Københavns Kommune mister suveræniteten over vores egne områder og de områder, vi giver penge til.

Vi ved jo, at vi giver 85 pct. til HS, men vi kan altså ikke bestemme, hvad pengene skal bruges til overhovedet. Derfor er vi ret skeptiske over for det her, og vi vil overveje, hvad vi vil stemme, afhængig af den debat, der kommer her om lidt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Johannes Nymark til samarbejdssagen.

Johannes Nymark (A): Dette samarbejdsforslag er faktisk etableret med et par ugers tilløb. Det synes jeg er ganske imponerende og siger noget om Københavns og Frederiksbergs evne til at samarbejde.

Vi rettede også henvendelse til bl.a. Vestegnen, og jeg tror ikke, det sidste ord er sagt i den sag. Jeg har en positiv forventning om, at dette samarbejde mellem de kommunale brandvæsener i hovedstadsområdet yderligere kan udbygges. Men det kan vi jo vende tilbage til, når den tid kommer.

Borgmester **Søren Pind**: Der bliver jo rejst mange spørgsmål i forbindelse med denne sag, men for den, der er tålmodig, skal alting som bekendt åbenbares.

Jeg vil først og fremmest glæde mig over, at man har fået indgået den her aftale med Frederiksberg, at det faktisk er lykkedes at finde en fornuftig løsning på et presserende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

problem, og der bliver skabt et konstruktivt samarbejde.

Så vil jeg sige, at jeg synes ikke, det er rimeligt at åbne budgetdebatten allerede nu. Der kommer en budgetdebat her i Borgerrepræsentationen, og der vil der blive lejlighed til at drøfte alt i budgettet, inklusive hvordan man samler op på brandvæsenets økonomiske situation, og det er en debat, jeg glæder mig meget til at tage på det tidspunkt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, men det bliver den 8. oktober. Der er ikke flere, ej heller Jens Johansen, til samarbejdssagen.

16) 476/98

Jens Johansen (F): Som bekendt blev der indgået forlig om Budget 99 i går. Dette er ikke budgetforhandlinger eller en budgetdebat, men det er en del af forliget, som jeg mener må have afsmittende virkning på denne sag, nemlig det forhold, at kommunens boligpolitik skal evalueres i løbet af 1999.

Så synes jeg, at Borgerrepræsentationen for reelt at kunne tage stilling til de forsøg, som i den anledning er sat i gang, skal sætte fristen, således at der er en sammenhæng mellem evaluering og tidsfrist.

Derfor skal jeg foreslå, at det 2. »at« ændres fra at være »i endnu en periode indtil 1. oktober 2001« til »i endnu en periode indtil 1. oktober 1999«. Så er der sammenhæng i de ting, man gør.

Mikkel Warming (Ø): Jeg skal ikke gøre det voldsomt langt. Vi har aldrig været glade for den kommunale godkendelsesordning og vil derfor gerne have delt afstemning om de her »at«'er, således at vi kan stemme imod det 1. »at«, men godkende de 2 andre med den af SF foreslåede ændring.

Johannes Nymark (A): Argumentationen fra Jens Johansen er ganske besnærende, men

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

her er tale om et projekt i sig selv.

Jeg har benyttet mig af den tid, der er gået fra mødets start, til at sidde og øje i den rapport, som vi har fået omdelt, hvoraf det klart fremgår, at der er et meget spændende projekt i gang i Utterslev Huse. Men det er heller ikke problemløst. De beder dér klart om at få lov til at arbejde videre med de problemer, der angiveligt er med de ambitioner, der ligger omkring opdeling af beboerne i interessefællesskaber omkring opgangene.

Jeg synes, at det er så velbeskrevet, så uanset vores stillingtagen til alment byggeri og boligpolitik i København skylder vi projektet i Utterslev Huse, at de i aften får tilsagn om at kunne fortsætte til 2001 og dermed gøre et meget interessant og kompliceret forsøg færdigt.

Peter Skaarup (O): Det kommer lidt overraskende for i hvert fald os i Dansk Folkeparti, at man kommer med et forslag, der uden videre vil sørge for, at den ordening, de har haft, og det forsøg, de har haft i Utterslev Huse, bare skal videreføres, vel vidende, at der både i pressen og blandt beboerne derude i området er utrolig stor modstand mod det projekt, fordi det ikke har virket. Det har ikke virket, at man vil lave den der sammensætning af beboere i området, som var tanken. Det tror jeg også, overborgmesteren har erkendt i flere presseudtalelser.

Derfor er det altså, at man bør revurdere sådan noget og ikke bare acceptere, at den situation, hvor det fortrinsvis er sociale klienter og flygtninge og indvandrere, der bebor det område, bare videreføres.

Derfor virker det fuldstændig utroligt, at man vil videreføre det her uden videre, og derfor virker det også forkert, og derfor vil vi stemme imod, at man frem til år 2001 skal acceptere, at der ikke kan ændres ved det her. Så vi stemmer nej.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi går til 2. runde.

Jens Johansen (F): Det kan godt lyde meget besnærende, det, Johannes Nymark siger, at forsøget i Utterslev Huse er et selvstændigt forsøg. Men det er faktisk sådan, at den boligpolitik, som blev vedtaget, samtidig med at forsøget blev iværksat, var en forudsætning

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

for, at forsøget kunne iværksættes.

Når nu den boligpolitik skal evalueres og måske ændres, så er det da vigtigt ikke at slippe de redskaber af hænde, som muliggør, at man også kan tage de konkrete konsekvenser. Der er en nøje sammenhæng mellem kommunens boligpolitik og forsøget i Utterslev Huse. Derfor skal jeg fastholde forslaget om, at forlængelsen som hidtil kun sker for et enkelt år.

Borgmester Søren Pind: Jeg bliver nødt til at sige til Peter Skaarup og til Dansk Folkeparti, at der er noget, man har misforstået i denne sag. Essensen er nemlig, at hvis man ikke forlænger dette forsøg, så bliver det almindeligt almennyttigt boligbyggeri. Jeg kan godt fortælle Peter Skaarup, for jeg har nemlig også været ude i det pågældende område, at det vil beboerne i hvert fald ikke have. Det er faktisk noget af det sidste, de vil have.

De har nogle meget, meget voldsomme problemer i øjeblikket, det er ganske rigtigt, men det sidste, de ønsker sig, er altså, at ethvert grundlag for at have nogle alternative ordninger for at tiltrække lejere, om jeg så må sige, bliver fjernet. Det vil give anledning til store bekymringer derude.

Derfor tror jeg i hvert fald, at det er baseret på en misforståelse, når Peter Skaarup siger det han gør. Min fornemmelse af den snak, jeg havde med beboerne, var, at de var meget bekymrede over forsøget. Hvis de skulle vende tilbage til at være almindelig almennyttigt boligbyggeri med alle de problemer, vi kender til, som er i det, som i meget høj grad overgår det, der foregår i Utterslev Huse i øjeblikket, så tror jeg, vi ville høre et ramaskrig derudefra.

Nu har vi det valg enten at lade det blive almindelig almennyttigt byggeri eller at prøve at få forsøget til at fungere, således at det sker på beboernes præmisser. Så derfor vil jeg godt appellere til Dansk Folkeparti om at stemme for forslaget.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Jeg er enig med Søren Pind.

Peter Skaarup (O): Det er helt rigtigt, at beboerne er bekymrede, og det er jo den melding, man altid får, når man besøger det område.

Men i og med at man i dag har et forslag, der skal fortsætte den ordning, som har været

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

indtil nu, og som har været en fiasko, kan man lige så vel også fremsætte et forslag, der ikke gør det til almennyttigt boligbyggeri, men gør det til almennyttigt boligbyggeri med nogle nye forsøg, nogle nye ordninger.

De nye ordninger skal efter vores mening være, at når der kommer nye beboere til området, så skal man ikke acceptere, at det altså kun er sociale klienter eller flygtninge/indvandrere. Man er nødt til at sørge for, at nye beboere i det område er andre grupper, der er mere stærke, der er skatteydere og på forskellig vis kan sørge for, at standarden kommer op på lidt længere sigt, så man får et ordentligt boligområde derude.

Problemet i dag er meget stort, og derfor er det at opgive, hvis man bare viderefører det forsøg, der har været en fiasko, helt frem til år 2001. Man kunne måske bare sige, at i løbet af 1999 overvejer vi det her igen. Så derfor mener jeg, man lige så godt kan bide til nu og så sørge for at ændre forsøget i en langt bedre retning.

17) 399/98

18) 402/98

19) 403/98

20) 444/98

21) 455/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

22) 456/98

Rikke Fog-Møller (Ø): For de fleste er denne sag bare et spørgsmål om, at man skal bekræfte en beslutning, som allerede er truffet i forrige samling.

Men da vi én gang har taget stilling til selve princippet i den – grundlaget for den er bygning af en stor koblingsstation ude i Kastrup – så vil Enhedslisten gøre opmærksom på, at vi er imod, da vi stadig væk er i tvivl om dokumentationen for, hvorvidt de investeringer overhovedet var nødvendige i det omfang, det er blevet vedtaget tidligere. Det synes vi stadig væk ikke er veldokumenteret, heller ikke de miljømæssige effekter af dem.

Men da det er fuldstændig klart, hvad resultatet vil blive, så vil vi ikke begære den til afstemning.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard (F): Jeg skal ganske kort sige, at koblingsstationen er dimensioneret ud fra forbruget i Lufthavnen og Ørestaden og den kommende Øresundsbro, og at beslutningen her udelukkende drejer sig om at sikre forsyningssikkerheden. De nuværende ledninger mellem Amagerværket og Amager Koblingsstation har ikke kapacitet nok, og der er risiko for nedbrud. Så hvis vi skal have strøm på Amager, bliver vi nødt til at lave det her.

Vi vil gerne i Miljø- og Forsyningsforvaltningen være behjælpelige med at fremskaffe yderligere dokumentation, hvis det ønskes.

23) 469/98

Rikke Fog-Møller (Ø): Enhedslisten er imod det investeringsbidrag, som skal indføres. Det bliver en anden måde at lægge udgifterne om på.

I dag er det sådan, at etablering af stikledninger og sådan noget betales via den almindelige elafgift i København. Grunden til at man skal have de her afgifter lagt om er, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

man gerne vil have elpriserne ned, så vi kan blive konkurrencedygtige.

Imidlertid mener vi, det er en ret god idé, at udgifterne er fordelt, som de gør i dag, nemlig sådan at det er forbrugsafhængigt, så man kan få elforbruget ned og incitamentet til besparelser op.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Dette forslag drejer sig om, at bygherrer, entreprenører og andre skal betale tilslutningsafgift, når de bygger. Jeg synes, det er forkert, at de små forbrugere skal betale de udgifter, som bygherrerne egentlig burde afholde.

Jeg er enig i, at vi skal have flere grønne afgifter på el, men det skal altså ikke gennemføres som særskat på forbrugerne i København, det skal vedtages i Folketinget. Vi har tidligere været inde på det her i debatterne.

De tilslutningsafgifter, vi har her, er godkendt af Elværksforeningen, og de er godkendt af Elprisudvalget.

24) 470/98

Rikke Føg-Møller (Ø): Dette forslag er Enhedslisten også imod, men det er af ganske andre årsager. Det er fordi vi mener, at det gebyr, der opkræves for nærværende, har social slagside. Det er typisk folk, der ikke har helt så god orden i økonomien, eller som måske ikke har så mange penge, som venter med at betale deres elregning. Derfor er det simpelt hen bare dem, det går ud over, hvis man sætter gebyrerne op.

I øvrigt er det meget morsomt at se, hvordan Københavns Belysningsvæsen bare skal overtage næsten direkte på kronebeløb de ting, der anbefales af Danske Elværkers Forening i »Vejledning om tabsbegrænsning og restance«. Stort set alle de gebyrer overtager vi meget direkte, og sammenligner vi os med de andre elselskaber, viser det sig, at de selvfølgelig har noget, der ligner anbefalingerne fra Danske Elværkers Forening. Men de har faktisk ikke direkte det samme.

Jeg gad vide, om vi har regnet ud præcis, hvad det koster os med de her restancer, om

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

det er den rigtige pris, der afgør den afgift, som folk skal betale. ... *(Afbrydelse)*.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Preben er enig med Rikke Fog-Møller. Det løser mange problemer, hvis man deltager i debatten på den måde. Hvis man er enig, er der ingen grund til at gentage det fra talerstolen.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg er helt enig i, at vi skal løse de sociale problemer for de dårligst stillede i samfundet, men jeg mener ikke, vi skal gøre det via elgebyrerne.

Man kan jo diskutere, om man overhovedet skal have gebyrsatser, men hvis man skal have det, så er det også rimeligt, at de en gang imellem bliver pris- og lønreguleret, og det er de altså ikke blevet i 12 år. Så der er behov for en eller anden form for justering nu. Jeg mener, det er naturligt, at man bruger de satser, som man bruger i resten af landet. De er godkendt af Elprisudvalget.

Så vil jeg godt minde om, at de gebyrer, der her foreslås, jo er langt mindre end de gebyrer, Københavns Kommune i øvrigt opkræver, og som vi var imod.

Preben Bille-Brahe (V): Jeg forstår ikke rigtig det der med, at det skulle have social slagside. Altså alle kan jo i dag tilmelde sig Betalingservice, hvorefter regningen bliver betalt rettidigt.

Man må heller ikke være blind for, at det benyttes jo også af erhvervslivet til, at de udskyder betalingen af elregningen og på den måde får en gratis rentegevinst. Der skulle jo gerne være et incitament til, at man betalte til tiden.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Rikke Fog-Møller i 2. runde ... Rikke Fog-Møller frafalder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Martin Günter (F): Jeg har alene en bemærkning vedrørende punkt B, den indstilling, der er kommet fra Kultur- og Fritidsudvalget.

Kultur- og Fritidsudvalget indstillede til Økonomiudvalget, at der blev givet en bevilling på 1,6 mill. kr. til folkeoplysningsområdet på grund af en konflikt, som har raset siden 1996, hvor man fandt ud af, at de lokaler i KUC-regi, som folkeoplysningen benyttede, kunne KUC ikke længere tage penge for, fordi det var kommunale lokaler, og kommunale lokaler skal stilles vederlagsfrit til rådighed for folkeoplysningen.

Imidlertid har KUC i længere tid haft indtægt af disse lokaler på 1,6 mill. kr., og da KUC skal dække en væsentlig del af sine aktiviteter gennem denne indtægtsdækkede virksomhed, så mente man altså ikke, at man kunne lade en ny regel om, at lokalerne skulle stilles vederlagsfrit til rådighed, komme KUC til skade. Herefter blev der i både 1997 og 1998 midlertidigt lagt penge ud af FOS, fra folkeoplysningsområdet, til KUC for at holde dem skadesløse.

Men det kan jo ikke blive ved med at gå på den måde. Det afgørende i denne sag er, at der faktisk ikke på noget tidspunkt, da denne aktivitet blev overført fra overborgmesterens afdeling til Kultur- og Fritidsudvalget, samtidig blev lagt penge over, så KUC blev kompenseret.

Derfor vil det og må det være sådan, at det er en retfærdighedshandling i forhold til KUC og FOS-området, fordi hvem skal egentlig bære dette tab i sidste ende, at man giver denne tillægsbevilling på 1,6 mill. kr. i 1998?

Jeg skal gøre de mange lykkelige partier, som har indgået en budgetaftale for 1999, opmærksom på, at disse 1,6 mill. kr. altså ikke vedrører denne brillante aftale, men vedrører budgettet for 1998, og at der altså bør gives en tillægsbevilling på de 1,6 mill. kr. som indstillet af Kultur- og Fritidsudvalget.

Også Venstres medlem af Kultur- og Fritidsudvalget gik, kan jeg sige, ind for denne indstilling, men Økonomiudvalget og Økonomiforvaltningen har altså nu anbefalet, at den ikke gives, uden egentlig at give nogen forklaring på, hvordan man så skal løse problemet.

Vi vil altså gerne i SF have en særskilt afstemning vedrørende punkt B om en bevilling i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

1998 på 1,6 mill. kr. i anledning af det her med KUC-lokalerne.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal lige til oplysning sige, at hvis et flertal i forsamlingen følger Martin Günters synspunkt om de 1,6 mill. kr., så er det ikke alene 1,6 mill. kr. ud fra parallelitetsprincippet, så er det yderligere 1,4 mill. kr. til de bydele, der har medborgerhuse. Det vil sige, at tallet i alt vil være 3 mill. kr. og ikke 1,6 mill. kr.

Jens Kjær Christensen (Ø): Ganske kort, det var et fremragende indlæg, Martin Günter lige holdt. Det er korrekt, denne sag er en ren skandale. Vi har haft den oppe i det gamle Kulturudvalg. Den lå og sovsede i forbindelse med vedtagelsen af budgettet for det år, vi er inde i.

Uanset hvad overborgmesteren i sin venlighed nu finder på at oplyse os om, mens vi er i gang med debatten, så bør man rette denne ting. Alternativt vil jeg gerne høre Socialdemokraterne komme herop på talerstolen og forklare, hvor det er der skal skæres inden for kultur- og fritidsområdet. Det vil jeg gerne høre.

Og specielt vil jeg gerne høre De Konservative komme herop og forklare, hvad de mener om dette spørgsmål, fordi vi skal stemme om det om et øjeblik.

I udvalget har vi haft sagen oppe i flere omgange, det skal jeg nok spare forsamlingen for referat af, men mit klare indtryk har været, at det var et enigt Kultur- og Fritidsudvalg, der indstillede til Økonomiudvalget, at bevillingen på de 1,6 million blev givet.

Så jeg vil gerne have at vide fra de 2 partier, da de alligevel kommer til at stemme om et øjeblik, hvorfor de agter at stemme, som de nu vil gøre.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Det er ikke korrekt, hvad hverken Martin Günter eller Jens Kjær Christensen siger her.

Hvis man ser på side 4 i indstillingen, så kan man jo se, hvordan stemningen var i Kultur- og Fritidsudvalget til FOS-tilskud på 1,6 mill. kr. i 1998 til vederlagsfri KUC-lokaler. Der blev fremsat et forslag om, at der som et 3. »at« i indstillingen indføjes, at det pålægges Kultur- og Fritidsudvalget at tage kontakt til Økonomiudvalget med henblik på en løsning af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

problemet. Herfor stemte 2 konservative og 3 socialdemokrater.

Så havde vi et mindretal, det var SF, og det var Venstre, det var CD, og det var Enhedslisten, der rigtigt nok stemte for alle 3 »at«'er. Men der var altså ikke enighed. Så vidt jeg kan tælle, stod det 5-5, uafgjort, i Kultur- og Fritidsudvalget. Derefter ryger den altså videre til Økonomiudvalget, og i Økonomiudvalget har vi kun forbehold fra SF og Enhedslisten.

Sådan er holdningen altså her. Der er ikke noget mystik i det, der er ikke noget med ændret holdning eller noget som helst. Altså det, vi stemte for, vi 5 i Kultur- og Fritidsudvalget i relation til sagen, var en forhandling imellem Økonomiudvalget og Kultur- og Fritidsudvalget: Hvad er det rigtige i denne sag?

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at det er en sag, der har sovset frem og tilbage: Hvad er egentlig det korrekte? Og der nåede man altså frem til, at man ikke kunne følge den holdning, der bliver givet udtryk for her fra venstrefløjens side.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Vi går til 2. runde.

Martin Günter (F): Nu siger vi, at man ikke skal citere fra Kulturudvalgets møder, men man har jo lov til netop at fortælle, hvad der er stemt, borgmester Thustrup Hansen.

Denne sag var oppe 2 gange i Kulturudvalget. Den første gang var det et enigt Kulturudvalg, som gik ind for de 2 første »at«'er i punkt B, herunder borgmester Hans Thustrup Hansen.

Så kom sagen op i Økonomiudvalget på lidt skæv og ureglementeret vis, og så undlod borgmester Thustrup Hansen dér at stemme for den bevilling, som han havde stemt for i Kulturudvalget.

Så tog vi den op på ny i Kulturudvalget og fik tilføjet et 3. »at«: »at det pålægges Kultur- og Fritidsforvaltningen at tage kontakt til Økonomiforvaltningen«, fordi der var kommet en lille fugl, der havde sunget om, at det kunne man måske gøre. Men den var jo kun kommet, fordi der var kommet en indstilling tidligere fra Kulturudvalget, hvor også borgmester Thustrup Hansen sammen med det øvrige udvalg enigt havde indstillet til Kulturudvalget, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

denne bevilling skulle gives.

Da denne sag så kommer op på ny, stilles det her 3. »at«, og i den situation undlader hr. Hans Thustrup Hansen at stemme for de 2 første, men stemmer for det 3, og det gjorde i øvrigt alle sammen.

Det vil sige, at når man undlader at stemme for de 2 første, så er der jo et flertal på 5 for de første. Det er ikke lige stemmer. Der er 5, der stemmer for, at den skal gives, og så er der pludselig 5, der stemmer for, at man undlader at stemme i denne sag, selvfølgelig fordi man tidligere har stemt for den, og nu er man pludselig kommet i klemme, fordi man har rodet rundt i det.

Hans Thustrup Hansen kan godt være bekendt her i salen i dag at stemme for en tillægsbevilling i 1998, som han gjorde ved det første møde, da vi havde sagen til behandling i Kultur- og Fritidsudvalget, og hvor han undlod at stemme i anden omgang, fordi der gik lidt skuddermodder i det. Det er ikke flovt, borgmester Thustrup Hansen.

Jens Kjær Christensen (Ø): Næh, fordi Martin Günters udredning jo er rimelig. Problemet består i, at Thustrup Hansen måske ikke rigtig ved, hvad han mener, og det er det, jeg gerne vil have ham til at forklare, ikke noget om stemmeteknik, men hvorfor De Konservative eventuelt mener, at der ikke skal gives 1,6 mill. kr. Fordi det er gået op for Thustrup Johansen ... Hansen, ja, der var vist noget med fortiden der – det er gået op for Thustrup Hansen, at pengene er kommet ind i budgettet, selv om alle ved, at de ikke er kommet ind i budgettet.

Det er meget fint at få en afklaring, så alle organisationerne, FOS, KUC, brugerne og alle de andre ved, hvad kulturborgmesteren mener og hvorfor.

Så mangler vi, vil jeg sige til Mona Heiberg eller Finn Rudaizky, det socialdemokratiske synspunkt på denne sag. Hvordan vil Socialdemokraterne stemme og især hvorfor? Det er det, der er spændende, og det er derfor, vi debatterer her, så borgerne kan finde ud af det.

Borgmester **H. Thustrup Hansen:** Det er nok så indviklet, at det efterhånden kun er de 3-4 direkte involverede, der forstår, hvad det hele går ud på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Jeg synes, at det egentlig var ganske fornuftigt, at vi fik sendt sagen over til Økonomiforvaltningen for at få dem til at prøve at udrede en gang, hvordan det her egentlig hang sammen.

Det var jo egentlig det, vi også blev enige om i Kultur- og Fritidsudvalget, ved, at vi havde det her »at« om, at vi skulle have en forhandling imellem Økonomiforvaltningen og Kultur- og Fritidsforvaltningen. Det var, at vi ville godt prøve at høre økonomerne engang: Er der taget højde for det, eller er der ikke taget højde for det?

Jeg synes, det er blevet beskrevet meget smukt i 2. spalte på side 4, at det burde have været indregnet, og derfor er det korrekte, at så må man klare det inden for eget regi. Jeg mener egentlig, at vi havde udpeget Økonomiforvaltningen som dommer i sagen, og de afgjorde så sagen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja, det er korrekt.

26) 440/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det fremgår af indstillingen fra Økonomiudvalget, at Enhedslisten skulle have taget forbehold. Det er ikke tilfældet. Enhedslisten har fået tilført en bemærkning til redegørelsen. Det er selvfølgelig vanskeligt ikke at tage en redegørelse til efterretning.

Morten Kabell (Ø): Fra manges side, især de højrefløjspolitikere, der gemmer sig bag lyserøde socialdemokratiske gevandter, udtrykker man fromme håb om den gode udlicitering i den brede befolknings interesse.

Man antager, at gennem en human udlicitering kan man tage højde for ublu konkurrence på løn og ansættelsesforhold, hviletidsbestemmelser. Metoden, melodien gentages her, hvor 4 socialdemokratiske topfolk med støtte fra Nyrup-Lykketoft-aksen osv. vil fremme udlicitering i en ny indpakning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Rørende er det, smukt er det i hvert fald, hvis man skal tro på ordene. Troen på en rød udlicitering skal endnu en gang tilføjes ny næring. Men jeg vil opfordre udliciteringstilhængerne til at gå i diskussion inden for nogle problemfelter, som jeg gerne vil skitsere i dag.

Den humane udlicitering her i hovedstaden har jo faktisk lidt skibbrud. Trods alle de pæne ord om chaufførernes arbejdsforhold kan vi konstatere, at de HT-chauffører, vi har her i hovedstadsområdet, har været udsat for en stadig hårdere arbejdsdag. Det er bl.a. denne gruppe af lønarbejdere, der lægger ryg til tidens liberalistiske tendens.

Hvornår og hvordan er det, at løfterne til denne gruppe bliver indfriet? Eller er der i virkeligheden tale om, at man fra denne især socialdemokratiske side sviger og svindler over for denne gruppe af folk?

For det andet: Hvad enten der er tale om udlicitering eller en egentlig privatisering, så reduceres den demokratiske kontrol. En række konkrete offentlighedslove bliver annulleret eller i hvert fald indskrænket, fordi de udelukkende vedrører den offentlige sektor og jo ikke den private sektor, hvor forretningshemmeligheden gælder, og hvor eventuelle stridsspørgsmål skal afgøres i retslokalet og ikke under demokratiets vinger. Hvor er det så, borgeren skal henvende sig med sin kritik?

Ja således bliver resultatet ansvarsforflygtigelse og ikke et større ansvar for politikerne, for de folkevalgte kan jo efter udliciteringen fremføre: Vi har overdraget ansvaret, ikke til de ansatte og borgerne, men nu til private driftsherrer.

At man så indfører offentlige operatører, der skal til at opføre sig efter konkurrencelovens principper, ændrer ikke en snus ved denne ansvarsforflygtigelse.

Hvem er det, der på lang sigt har gavn af denne indskrænkning af det demokratiske råderum? Det er ikke de svageste i samfundet, og det er absolut heller ikke demokratiet som princip.

Det oftest hørte argument for udlicitering er jagten på en effektivitetsgevinst, så borgerne kan tilbydes bedre kvalitet og lavere skat. Hvor er det dog smukt. Men eftersom de fleste udliciteringer vedrører serviceområder, hvor den væsentligste omkostning er lønudgifter, så skal der ikke meget fantasi til at forestille sig, at en udlicitering før eller siden,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

og det er som regel før, fører til afskedigelser.

Hvilke perspektiver ligger der i ganske på linje med privatkapitalen at føre en sådan arbejdsløshedsskabende politik, når vi har at gøre med områder, hvor kvaliteten vedrører den personlige serviceydelse og muligheden for at give sig tid til borgerne? Ingen som helst.

Et andet aspekt ved demokratidiskussionen er spørgsmålet om de rå magtforhold. Hvis man fjerner det offentliges eneret til at udføre en given opgave, så er risikoen i stedet, at man styrker de internationale virksomheder, for i den globaliserede verden får den internationale kapital stadig større magt. Det er disse virksomheder, der igennem målrettet lobbyarbejde over for nationale, lokale, regionale magter søger at øve indflydelse på den politiske dagsorden og også får den, desværre.

Dermed bliver kravet om øget privatisering og udlicitering til virkelighed både af de reelt og ærligt borgerlige partier og det, man vel i dag bedst kan betegne som Blair-socialdemokraterne.

Hertil kommer så, at ISS, Linjebus, Mærsk osv. umiddelbart reagerer på de internationale konjunkturbevægelser. Det betyder også forringelser for os lokalt. En accelererende krise slår dermed igennem umiddelbart inden for de private aktieselskaber. Det betyder investeringsafmatning, afskedigelser, konkurs og krak bliver en selvfølgelig del af hverdagen.

Hvilke argumenter er der mon, hvis man mener noget med at være socialt ansvarlig, for, at man styrker de internationalt orienterede kapitalejere og den logik, som de er underlagt? Ingen, så vidt jeg kan se. Men det er den linje, som man desværre følger fra et stort flertal herinde.

Især efter 1945 har det været en ledetråd for såvel Socialdemokratiet som andre at skabe bånd mellem individ og fællesskab, ikke modsætninger. Man skulle have troet, at da den nuværende socialdemokratisk ledede regering trådte til, så skulle den have fulgt op på det, at man var gået imod de 10½ års tendens til privatisering og udlicitering. Men nej. Socialdemokratiet har vist sig at være bedre liberalister og har forsøgt at være bedre liberalister end liberalisterne.

Det er synd. Jeg tror altid, det er Socialdemokratiet, der vil komme til kort. Den, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

ønsker denne udviklingsvej, er højrefløjen. Det bliver ikke, at man vinder flere vælgere, at man vinder større opbakning, tværtimod. Man taber solidariteten, man taber fællesskabet, man taber velfærdsstaten, og det er det, man gennem udbud og licitering lægger op til.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Mikkjel Warming til redegørelsen om udbud i 1997.

Mikkjel Warming (Ø): Jens Kramer Mikkelsen er en rigtig dårlig overborgmester, han duer ikke til sit arbejde, han kan ikke styre de opgaver, kommunen har. Det siger han i hvert fald selv i det udliciteringsoplæg, han har lavet sammen med 3 andre topsocialdemokrater.

Det må være konklusionen, når oplægget handler om, at private kan løse tingene lige så godt, med samme service og kvalitet og til minimum samme pris som det offentlige. Samtidig skal der også være et lille overskud til firmaet.

Hvis det er overborgmesterens konklusion, så siger han også, at han ødsler med kommunens penge, at han ikke kan finde ud af at skære overflødig fedt fra, og at han derfor nok egentlig er en rigtig dårlig overborgmester, som burde trække sig, burde gå af. Overborgmesterens oplæg er en falliterklæring for ham selv og for det kommunale selvstyre.

Som det er blevet sagt: Med øget udlicitering og udbud fralægger politikerne sig ansvaret for den service, kommunen udbyder. Man sætter alt på kontrakter. Nogle kan være bedre end andre, og så kan man ikke gøre mere, før kontrakten udløber.

Det er umuligt for demokratisk valgte organer at ændre den service i forbindelse med nye behov eller i forbindelse med ændrede holdninger i befolkningen, som slår igennem ved et demokratisk valg.

Om det så er private eller offentlige organer eller operatører eller selskabskonstruktioner, der fungerer på konkurrencevilkår, er dybest set ligegyldigt. Et aktuelt eksempel er HS, hvor et demokratisk valg i november måned ikke slår i gennem på de beslutninger, der tages. Med udlicitering forsvinder den demokratiske kontrol med opgaverne.

Nu vil overborgmesteren nok påstå, at man kan skrive alle de gode ting om arbejdsmiljø og lønforhold og demokrati og offentlighed i forvaltningen ind i sin udbudspolitik, som man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

nu skal lave sammen med vennerne i VKR. Men hvis man skal effektivisere på et område, hvor det er lønudgifter, der er det tungeste, så må det medføre afskedigelser. Ellers er konklusionen, at kommunen lige så godt selv kunne gøre det og bruge de penge, man måtte spare, til at forbedre servicen eller til andre serviceopgaver, eller, hvis man skal tilfredsstille de borgerlige, sætte skatten ned.

Der er intet, der forhindrer det, ud over at overborgmesteren åbenbart mener, at det kan han ikke finde ud af, eller han har en liberalistisk-religiøs opfattelse af, at det kan man bare ikke som offentlig myndighed.

Alternativet til Kramers Venstre minus 10 pct. er at satse på fællesskabsløsninger, at gøre fællesskabets løsninger attraktive gennem at investere i dem, investere tillid i de offentligt ansatte. Nedskæringer på personlig pleje og service, nedskæringer på folkeskolen, som bl.a. budgetforliget lægger op til, er vand på liberalisternes mølle. At lægge fællesskabet for had er strategien, privat profit er målet.

I Enhedslisten ønsker vi solidariske løsninger på vores problemer. Vi ønsker offensivt at vise, at fællesskabsløsninger er de bedste. Det mindretal i Socialdemokratiet, overborgmesteren repræsenterer, er desværre mere modspiller end medspiller i denne kamp.

Martin Geertsen (V): Man må jo medgive, at de seneste 2 talere fra Enhedslisten kan begå sig udi det oratoriske, ingen tvivl om det. Jeg tror bare desværre for Enhedslisten, at det bliver ved retorikken. Jeg tror, samfundet har overhalet Enhedslistens flotte retorik.

Det, der i virkeligheden bragte mig herop, var redegørelsen som sådan og ikke betragtninger over diverse firebanders udspil.

Jeg erkender, at vi har en høj udliciteringsgrad i Københavns Kommune. Jeg kan forstå på forsiden af JP København, at den også er højere end i selveste Farum Kommune. Man kan selvfølgelig bryste sig af, at man har så høj en udliciteringsgrad.

Men jeg kunne godt tænke mig at høre overborgmesteren, hvad »eksterne leverandører« i virkeligheden dækker over. Er det decideret private leverandører, eller dækker den høje udliciteringsgrad over, at man i virkeligheden får løst mange af de kommunale opgaver i mellemkommunale selskaber eller i fælleskommunale selskaber eller sågar får løst opgaverne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

i andre kommuner? Hvis man har en høj udliciteringsgrad, fordi man får løst sine opgaver i andet kommunalt regi, så giver jeg ikke meget for den høje udliciteringsgrad.

Lars Hutters (L): Jeg kan forstå, at der med dette dagsordenspunkt er indledt en principiel drøftelse her i Borgerrepræsentationen om udlicitering og forholdet til den offentlige sektor.

Jeg kan forstå, at det er en meget aktuel politisk situation. Jeg tror, vi alle sammen godt ved, hvad det var, der foregik på den socialdemokratiske kongres. Jeg tror, vi alle sammen også udmærket godt ved, at vores overborgmester, Jens Kramer, leverede oplægget til den drøftelse, der foregik på den socialdemokratiske kongres.

Jeg vil godt understrege, at jeg synes, det er en fantastisk vigtig diskussion. Jeg vil også godt bekende, at jeg ikke ser et automatisk svar på de store problemer, der er i samfundet i dag, at det absolut skal være udlicitering. Jeg har en opfattelse af, at det velfærdssamfund, der er opbygget, og som er berømt ude omkring i verden, i allerhøjeste grad bygger på den offentlige sektor og det solidariske fællesskab, der politisk ligger bag ved.

Nu tror jeg, alle i Borgerrepræsentationen udmærket godt ved, at jeg ikke har valgt Jens Kramer til overborgmester. Men jeg synes, det kan være vigtigt, og derfor er det lidt beklageligt, at overborgmesteren sidder i formandsstolen i øjeblikket. Jeg synes, Jens Kramer burde gå ind i debatten og forklare, ikke mindst før vi kommer til et meget afgørende punkt her i dag, fordi det er jo fuldstændig korrekt, hvad Mikkelt Warming sagde, at vi har meget negative, kedelige erfaringer med de former for udlicitering, som Jens Kramer og finansminister Mogens Lykketoft og hele kompagniet dér har stået i spidsen for.

I ved godt, hvad det er, jeg tænker på: Det er det demokratiske underskud og den katastrofe, der er sket, efter at HS er blevet oprettet.

Der er mange, der har kommenteret til mig, efter at overborgmesteren har været så venlig at bekende kulør angående spørgsmålet om udlicitering. Privat kan jeg godt selv have en opfattelse af, at Jens Kramer har følt sig lidt underlegen over for Søren Pind og Venstre og har syntes, at man ville komme de pågældende borgerlige partier i forkøbet. Det synes jeg er beklageligt. Jeg synes, Jens Kramer og Socialdemokratiet skulle være stolte af det, de har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

leveret i dette samfund.

Men når det er sagt, så vil jeg godt referere, at adskillige har sagt til mig: Hvis Jens Kramer så forfærdelig gerne vil have udliciteret alt det her, hvorfor skal vi så betale for, at vi har en Borgerrepræsentation, en overborgmester og alle de andre ting? Det er jo ekstra omkostninger.

Hvis overborgmesteren vitterlig principielt mener, at det hele skal udliciteres, mener overborgmesteren så ikke, at det hele skal udliciteres, så vi, om man så må sige nedlægger Københavns Kommune? For ellers er det da uendelig omkostningsdyrt. Det mener folk, det vil jeg godt sige til Jens Kramer.

Derfor vil jeg sige, at hvis ikke dette er dagsordenspunktet, hvor vi tager denne principielle diskussion, som er fantastisk vigtig, og som ikke bare gøres ved, at man laver et oplæg til den socialdemokratiske kongres, så vil jeg bede formanden, overborgmester Jens Kramer, om at sætte den diskussion på dagsordenen, så vi kan tage den diskussion på baggrund af de gode erfaringer, vi har med den offentlige sektor, om, hvorfor det skal være så piskende, hamrende nødvendigt at ødelægge det ved at udlicitere, så der ikke er en demokratisk kontrol, så det går ud over de svage og de syge og de ældre og børnene i samfundet.

Det skylder vores overborgmester i stedet for bare at lave et eller andet underligt oplæg til den socialdemokratiske kongres, uden at det har været drøftet ordentligt igennem her i Borgerrepræsentationen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil gerne sige til Lars Hutters, at jeg regnede ikke med, at jeg skulle have mandat med her fra Borgerrepræsentationen til, hvad jeg måtte lave sammen med andre i et debatoplæg, som jo netop er et debatoplæg og ikke en facitliste.

Jeg er meget enig i det, Lars Hutters siger, at man skal tænke sig godt om, når man, det ser vi også afspejlet i de her tal, når man udvikler nye instrumenter med henblik på at udvikle velfærdssamfundet. Der kan det her være et tema og instrumenter, der kan anvendes.

For mig er det ikke afgørende, om det er den ene eller den anden procent. Jeg tror, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

ligger på 15 pct., hvad angår driftsopgaver. Om tallet næste år er 16 eller 13 pct., er for mig sådan set fuldstændig underordnet. Det afgørende er, at vi ved, hvad det er, vi gør, når vi bruger det instrument.

Det, der er mit principielle synspunkt på de krav, som vi skal stille, når vi bruger det instrument, afspejler sig i den forligstekst, som er en del af forliget om budgettet for 1999.

Jeg håber meget, at det tema, når vi skal diskutere budgettet for 1999 den 8. oktober, bliver et af de mange temaer, der viser, hvad synspunkterne på dette er. Der er ingen facitliste, jeg har ikke nogen facitliste, men det er en diskussion, der er nødvendig. Der er negative erfaringer, der er positive erfaringer, og vi skal forholde os ikke superideologisk til det her, vi skal forholde os meget praktisk og pragmatisk.

Til Martin Geertsen vil jeg sige, at den opgørelsesmetode, der er anvendt i redegørelsen, er den samme metode, som andre kommuner opgør efter, og derfor er tallene naturligvis sammenlignelige.

27) 460/98

28) 465/98

29) 462/98

30) 471/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det, jeg kort vil sige om det, det fremgår jo også af indstillingen, er, at vi tager stilling til principperne om fordelingen af tilskuddet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Størrelsen af tilskuddet til bydelene fastsættes først ved selve budgetvedtagelsen. Så nu handler det om fordelingen af tilskuddene bydelene imellem.

Det er kompliceret stof, meget kompliceret stof, som vi har drøftet i Økonomiudvalget, hvor bydelene i forbindelse med foretræde har haft mulighed for at fremføre deres synspunkter såvel skriftligt som mundtligt.

Med hensyn til den tilskudsfordelingsmodel, vi arbejder med, udregner vi fordelingen af tilskuddet mellem bydelene efter objektive kriterier. Det er en grundlæggende forudsætning for at få et ordentligt samspil mellem de beslutninger, der træffes her i salen, og bydelsrådernes beslutninger.

Man kan sige, at modellen for fordelingen af tilskuddet i 1999 er en slags tredjegerationsmodel. Erfaringerne fra Oslo er, at selv dér, hvor man har arbejdet med det i en 10-årig periode, ja, der har man stadig væk kunnet og skullet forbedre modellen.

Udviklingen af vores model sker i et samarbejde mellem forvaltningen og forsøgsbydelene. Hidtil er udviklingen gået i retning af en mere forfinet model og dermed også en meget mere kompleks model, som er vanskeligere at forstå. Jo mere kompleks, jo vanskeligere gennemskuelig og jo vanskeligere forståelig.

Man kan så spørge, om modellen er blevet mere retfærdig. Jeg har den opfattelse, at dette nok er det bedste bud på en retfærdig fordeling i dag. Der er brugt mange ressourcer i forvaltningen på at komme så langt, som man er nu. På den anden side er det nødvendigt, at bydelene får mulighed for at tilpasse sig, når der sker større ændringer i fordelingen af tilskuddet. Jeg har været enig i bydelenes forslag om en tilpasningsordning, der begrænser ændringerne i fordelingen af tilskuddet.

Hvilken kurs skal vi så vælge for en videreudvikling af modellen? Personligt så jeg meget gerne, at vi fik en model, der var meget mere enkel, meget mere overskuelig. Det tror jeg ville gøre det lettere både i bydelsrådene og herinde at få skabt accept af modellen. I forbindelse med vedtagelsen af budgettet den 8. oktober kommer vi også til at tage stilling til udarbejdelse af et forslag om en tilskudsmodel, som gerne skulle være mere retfærdig, gerne skulle være mere enkel end den nuværende model.

Men det er en afvejning. Detaljer og mange kriterier forveksles ofte med retfærdighed,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

og det er jo et forhold, som også afspejles i debatten. Det tror jeg, man skal tage sig i agt for. Det er i hvert fald farligt for demokratiet, som jo bygger på, at selv komplicerede problemstillinger kan beskrives, så vi på kvalificeret vis kan drøfte og tage stilling til en sag, samtidig med at vi føler os fortrolige med indholdet og ikke mindst med konsekvenserne, uden at det kræver en speciel faglig indsigt, for det her er jo ikke et forum af udligningsekspertter.

Til sidst vil jeg nævne, at der har været en diskussion af, hvor stort et tab modellen ville betyde for Indre Nørrebro. Det er nærmere belyst i et notat, som jeg mener er uddelt på pladserne her i aften, eller også vil det blive uddelt – det er uddelt. Den måde, Indre Nørrebros tab er beregnet på, giver et korrekt billede af virkningen af den nye model, men er samtidig et godt eksempel på, at en forenkling af modellen vil kunne gøre det nemmere at komme til at fokusere på de reelle problemer.

Ikke mere i denne omgang.

Jens Johansen (F): Jeg har med interesse lyttet til overborgmesterens fremlæggelse her for at kunne forstå og fange, hvad det egentlig er, overborgmesteren siger.

Vi ønsker en model, der fordeler midlerne mellem forsøgsbydelene efter objektive kriterier, og her er det objektive demografiske kriterier. Vi ønsker, at de objektive sociale kriterier kommer til at veje i en fremtidig model, og at de vejer tungere end nu, hvor de slet ikke vejer med.

Derfor er det vores opfattelse af det sidste »at«, at der faktisk er brug for en ny model. Men jeg kan også forstå, at de nye forligspartnere er enige om, at der skal skabes en ny og mere retfærdig model. Vi synes, det skal være en socialt mere retfærdig model.

Med hensyn til tilpasningen til modellen har alle borgerrepræsentanter fra Indre Nørrebro Bydelsråd modtaget et brev, hvoraf det fremgår, at det oplyses her i indstillingen, at Indre Nørrebros tilskud i 1999 vil blive beskåret med 12,5 mill. kr. Det be- eller afkræftede overborgmesteren ikke i sin fremlæggelse.

Nørrebro Bydelsråd siger til det, at det ikke er sandt. Den faktiske besparelse er på 18,4 mill. kr., og hertil kommer så bydelens 2 pct.s besparelse, som i parentes bemærket vejer

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

tungere i bydelene end i resten af kommunen, hvilket bringer det samlede sparekrav for Indre Nørrebro op på 25 mill. kr.

Det sparekrav betyder, siger Indre Nørrebro Bydelsråd, at det ikke vil være muligt at opretholde det samme serviceniveau for Indre Nørrebro, som findes i resten af København. Det samlede sparekrav er mere end 3 gange så stort som det budgetoverskud, Indre Nørrebro skabte i 1997. Det er mange penge.

Det har været fremført, at bydelen, siger Indre Nørrebro, frivilligt er gået med til det sparekrav, der fremkommer ved en tilpasningsordning på 40 pct. Det er, siger Indre Nørrebro, ikke sandt. Indre Nørrebro har under pres accepteret at vende tilbage til den oprindelige tilskudsmodel for 1999. Men, siger Indre Nørrebro, vi har dog hele tiden sagt, at vi højst kunne spare 12 mill. kr. som følge heraf. Nu indstiller man altså et sparekrav på 18,4 mill. kr.

Indre Nørrebro forventer en berigtigelse fra Finansafdelingen af indstillingen, og den glæder jeg mig til at læse efterfølgende. Og der er et krav om, at Borgerrepræsentationen får reel oplysning om de økonomiske følger af en vedtagelse af indstillingen.

Resten kan medlemmerne læse selv, da det brev her er udsendt til alle medlemmer af Borgerrepræsentationen vedlagt et bilag fra Finansafdelingen, hvoraf det fremgår, at forskellen bliver 18,7 mill. kr.

Vi ser frem til det fremtidige arbejde omkring tilskudsfordelingsmodellen. Det er nok rigtigt, som overborgmesteren siger, at det ikke er noget, der klares i løbet af de første år. Derfor er det også vigtigt med en politisk stillingtagen, også principiel politisk stillingtagen, såmænd også konkret stillingtagen, og især her i forsøgsperioden. Sådan har det været hvert eneste år, og sådan er det også igen i år. Her er de 40 pct. en politisk stillingtagen, som ikke for så vidt har nogen objektivitet. Det er sådan, fordi vi vil have en tilpasning på 40 pct.

Men vi synes nu altså, at det belaster Indre Nørrebro for voldsomt, og derfor vil vi have maksimeret konsekvenserne af denne 40 pct.s tilpasning til 12 mill. kr., fordi, mener vi, det store udsving i forhold til det basisbudget, som Indre Nørrebro har haft til den kommunale service på de institutioner, der er tale om, og som er udlagt, indebærer en sådan forringelse af serviceniveauet, at parallelitetsprincippet mellem forsøgsbydelen Indre Nørrebro og resten af kommunen og de øvrige bydele er brudt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Kommunalbestyrelsen, altså Borgerrepræsentationen, har ansvaret for det kommunale serviceniveau. For Indre Nørrebros vedkommende er efter vores mening borgernes rettigheder truet, såfremt Borgerrepræsentationen tiltræder indstillingen, som den foreligger. Derfor fremsætter jeg det *ændringsforslag* til det 2. »at«, at:

»Tilpasningsordningen maksimeres, således at budgetkonsekvenserne for Indre Nørrebro bliver en budgetreduktion på højst 12 mill. kr.«

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ændringsforslaget indgår i den videre debat.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg skal undgå at udlægge teksten vedrørende Indre Nørrebro. Det har Jens Johansen gjort på udmærket vis. Jeg vil dog tilføje, at det jo ikke kun handler om Indre Nørrebro, men også Kongens Enghave er tabere på den model og den løsning, der bliver lagt frem.

Overborgmesteren sagde jo, at han gik ind for enkelthed og retfærdighed, det eneste er med budgetforlig osv. Hvad går overborgmesterens retfærdighedsbegreb egentlig på? Er det social retfærdighed, vi taler om? Det tillader jeg mig at gå ud fra.

Hvis det er social retfærdighed, overborgmesteren taler om, så synes jeg, det ville være en idé allerede i aften at sætte stop for en asocial omfordeling. Det kan man jo gøre ved at stemme for Enhedslistens 2. ændringsforslag, som blev fremsat på Økonomiudvalgets møde, og som vi også opretholder her i forsamlingen: At man laver en status quo, der hedder, at man går frem på samme måde som i indeværende budgetår. Det synes jeg ville være det rimelige, før man kaster sig ud i en omfordeling, som måske vil betyde en tilbagefordeling næste år. Hvem ved, hvordan modellen lander?

Man må sige, at den eksisterende model ikke lever op til den eksisterende sociale retfærdighed i kommunen, sådan som den har udkrystalliseret sig gennem årtiers beslutninger i Borgerrepræsentationen om normeringsregler, hvordan man fordeler ressourcer til skoler og det ene og det andet.

Man har langsomt opbygget en politisk model i Borgerrepræsentationen, som flertallet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

jo hele tiden har justeret på på en række områder. Jeg vil da indrømme, at det er en politisk model, man laver. Det er i øvrigt også den, som den objektive model tager sit udgangspunkt i. Man forsøger at objektivisere en række forhold, netop en eller anden efterviselighed på individniveau osv.

Men i denne objektive model ligger der også en række politiske valg. Det er f.eks. et politisk valg, når man i den her objektive model mener, at budgettet for de bemandede legepladser skal fordeles efter, hvilken andel af børnene der går i institution. Altså det er et klart politisk valg, og det er på en eller anden måde et absurd valg, for burde man fordele tilskuddene til de bemandede legepladser, så burde det da være efter dem, der ikke gik i institutioner. Det havde da været det mest rimelige.

På samme måde kunne man ændre i den objektive model, så den blev lige så objektiv, f.eks. ved at hive børnenes herkomst, nationalitet, ud af tilskudsfordelingsmodellen, når det drejede sig om at gå i daginstitution. Det vil give gevinster på Indre Nørrebro og i Kongens Enghave, for alle og enhver ved, at børn af anden nationalitet ikke går lige så hyppigt i daginstitution som de danske børn. På den måde argumenterer man mod, at den objektive model er så forfærdelig objektiv.

Det andet, som også er en objektiv kendsgerning, men som modellen netop ikke tager højde for, er, at det serviceniveau, den opmærksomhed, et barn i en konkret klasse får af læreren, jo er afhængigt af, hvem og hvordan hendes klassekammerater er. Er det nogle, der har problemer med sproget, er mere »gardinbørn«, end andre børn er, ja så får vedkommende elev jo mindre opmærksomhed, mindre serviceniveau.

Det har vi faktisk i Borgerrepræsentationen i den måde, vi fordeler skolebudgetter på, taget højde for. Vi har indlagt nogle sociale kriterier i fordelingen af budgetter mellem skoler. Men det er ikke til stede i denne model, der er ikke sociale kriterier på den her måde.

En anden ting, som man ikke tager højde for, og som også ligger i f.eks. fordelingen af skolebudgettet, er, at nogle bydele er udflytningsområder. Det vil sige, at der starter mange børn nede i de små klasser, men at de typisk flytter ud af området – det gælder Indre Nørrebro, det gælder Vesterbro, jeg tror også, det i et vist omfang gælder Kongens Enghave – og at klasserne dermed tynder ud i toppen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Derfor har vi i den måde, vi fordeler skolebudgetter på her i kommunen, lagt et garantitimetal, nemlig at man laver en klassetalsafhængig udmelding som en del af udmeldingen af timetallet. Men det kan man ikke få ind i denne model, og det taber Indre Nørrebro på.

En anden ting, som man heller ikke har indflydelse på i bydelene, er institutionsstrukturen. Hvor ligger f.eks. udflytterbørnehaverne henne? Ja, de ligger typisk i områder, hvor det har været svært at bygge institutioner, og derfor har man lavet udflyttere, og de er dyrere at drive end de andre, men det kan Indre Nørrebro ikke gøre for.

Så der er mange problemer i denne model, og jeg synes altså ikke, vi skal sætte den i værk i aften, og navnlig ikke, når overborgmesteren er nået så langt, at han er ved at fortryde den. Derfor anbefaler jeg især, at man stemmer for Enhedslistens 2. ændringsforslag. Hvis det falder, så kan vi stemme for SF's modificerede forslag. Men når vi kommer til at stemme om de principper, som ligger til grund for denne model, så stemmer vi selvfølgelig imod fra Enhedslistens side.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil sige, at jeg ikke er ved at fortryde, Per Bregengaard, men jeg erkender kompleksiteten i en sag af den her kaliber, hvilket Per Bregengaards indlæg jo også gjorde.

Lars Engberg (A): Jeg tror, det er uhyggelig svært at finde en tilskudsfordelingsmodel, som er retfærdig. Jeg mener da også, man kan diskutere, om den model, vi har for øjeblikket, og som overborgmesteren jo har sagt er tredje generation, for vi har faktisk modereret den hen ad vejen og i virkeligheden raffineret den hen ad vejen, er den mest retfærdige, man kan forestille sig, som den nu er opbygget med alle disse objektive kriterier.

Jeg synes også, at man, når man hører borgmester Per Bregengaard heroppe, godt kunne få den mistanke, at det, som Per Bregengaard i virkeligheden mest hælder til, er at gå endnu videre i form af en raffinering af modellen, altså endnu flere detaljer, gå endnu mere ned i enkeltheder for at gøre den også mere kompliceret naturligvis, men selvfølgelig er jeg sikker på, at Per Bregengaard også har det ønske at gøre modellen mere retfærdig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Nu er det jo sådan, at millimeterretfærdighed ikke altid er det samme som retfærdighed, og jeg tror godt, jeg kunne have Per Bregengaard mistænkt for at ville ønske millimeterretfærdighed på dette område.

Man kan også vælge at prøve at se på, om en mere enkel model i virkeligheden ikke ville være bedre, forstået som nemmere at administrere, måske også nemmere for politikerne at forstå – det er jo ikke nogen uvæsentligt gevinst – og måske i virkeligheden også mere retfærdig, måske endda i virkeligheden også socialt mere retfærdig.

Jeg tror godt, man kan sige, at hvad angår 1999-budgettet må vi i hvert fald for vores vedkommende sige, at toget er kørt, vi kan ikke lave om på det.

De 4 bydelsrådsformænd har drøftet tingene indbyrdes, har været i foretræde i Økonomiudvalget og var i hvert fald på det tidspunkt enige om den foreslåede model inklusive den foreslåede tilpasningsordning. Derfor er konsekvensen af at lave om på tingene nu, at hvis f.eks. Indre Nørrebro Bydel skal have nogle flere penge, så er det de 3 andre bydele, der skal betale.

Jeg vil sige til Indre Nørrebro Bydel, at deres protester eller indvendinger eller kommentarer til fordelingsmodellen er hørt og noteret, men for vores vedkommende er det noget, vi vil have in mente i forbindelse med en mere almindelig diskussion med henblik på Budget 2000 om, hvorvidt modellen kan gøres mere enkel og eventuelt også mere retfærdig.

Borgmester **Søren Pind**: Sidste gang vi havde denne debat i Borgerrepræsentationssalen, var det fordi man ændrede reglerne for udligning mellem bydelene.

Allerede dengang advarede Venstre imod, at man rørte ved den fordeling, der var lagt op til. Det er faktisk vores principielle holdning, at det udgangspunkt, som var, var godt, og at det, bydelene mest af alt har behov for, er ro. Det er ro til, om jeg så må sige, selv at klare deres demokratiske problemer. Jeg tror, der er nogle bydele, der har brug for den ro.

Nu er der så igen lagt op til en ændring. Jeg vil da godt melde klart ud og sige, at vi synes, denne tilpasningsordning er overordentlig gavmild. Jeg synes, man skal huske på, hvad der er baggrunden for, at vi nu er nødt til at ændre reglerne igen, nemlig at nogle bydele har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

brugt for mange penge i forhold til, hvad de skulle.

Jeg må sige, at det synes vi sådan set ikke, man skal belønne. Vi kan ikke se nogen særlig grund til, at f.eks. Indre Østerbro skal straffes, fordi nogle har haft et overforbrug. Hvorfor dog det? Det er faktisk en af ideerne med bydelsrådene, at de skal have lov til at udfolde sig inden for budgettet.

Men det er der ikke rigtig stemning for. De 40 pct. var det bedst opnåelige i Økonomiudvalget. Venstre er jo et liberalt, pragmatisk parti, og derfor tilslutter vi os selvfølgelig dette forslag.

For os er det til gengæld vigtigt at sige, at den uklarhed, som nu er lagt for dagen, endegyldigt må bringes til en afslutning. For essensen er, at hvis dette får lov til at fortsætte, så er bydelsforsøgene i stor fare for at bryde sammen. Derfor er det utrolig vigtigt, at der nu bliver fundet en endegyldig, klar, enkel fordelingsnøgle.

Nu kan man diskutere meget, det gjorde Per Bregengaard også, han satte spørgsmålstejn ved, hvad retfærdighed er. Der er jo både metafysiske definitioner og alle mulige andre definitioner, så jeg forstår godt spørgsmålet. Jeg vil godt sige, at for os er det centrale altså, at der kommer en klar og enkel fordelingsnøgle, der én gang for alle giver bydelsrådene arbejdsro. Alt andet er efter min opfattelse at lægge gift for bydelsforsøgene.

Derfor er det også indskrevet i den budgetaftale, som er indgået, at der skal laves en mere enkel fordelingsnøgle. Det synes jeg er vigtigt. Jeg håber, at vi hurtigst muligt kan få færdiggjort det arbejde, således at forsøget ikke lider yderligere nød.

Ole Hentzen (C): Fra konservativ side ser vi også frem til, at denne model nu snart bliver færdig, for at sige det i et lidt populært sprog, fordi den model har der snart været arbejdet på i mange år. Hver gang tror man, man har fundet noget, der ligner de vises sten, men hver gang man prajer disse vises sten, så kommer der en bagside op, som gør, at der skal opfindes nye vises sten.

Så vi må nok ende med at skulle have en rimeligt enkel model, så bydelene har det at regne med, som de ligesom får udmeldt, og så må de indrette sig derefter. Så vi vil bestemt også gerne se enden på det her evighedsudviklingsarbejde. Uanset om vi opfinder nye

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

objektive kriterier og tror, at det er noget, man kunne kalde en sandhed, så er det jo rigtigt, at sandheden kan have mange kapper om, hvad det er, man egentlig søger derom, når man siger sandheden.

Så de objektive kriterier er i sig selv ikke noget endegyldigt, og det tror jeg alle ligesom accepterer, for finder man ét objektivt kriterium, så er der mindst forkastet 2 andre, som man også kunne kalde objektive i den samme relation. Så det er enkelheden, som gør, at man må sige, at der ikke er nogen retfærdighed til, men det er summen af alle disse parametre, som gør, at det giver et tilskud til den pågældende bydel, som de så må indrette sig efter.

Når der er taget forbehold vedrørende tilpasningsordningen på de 40 pct. fra konservativ side, så er det for at melde ud, at vi synes, det er alt for meget tilpasning. Havde man foreslået nul, var vi nok også gået med på det, men 40 er alt for meget, så der bliver altså begæret delt afstemning, idet vi ønsker at markere, at vi ikke kan gå ind for en 40 pct.s tilpasningsordning.

Jens Johansen (F): Jeg vil gerne vende tilbage til nogle ting, som overborgmesteren sagde i sin fremlæggelsestale, nemlig at det i dag er den principielle diskussion, vi har. Det synes jeg er værd at holde fast i.

Det er en principiel diskussion, vi har, og det principielle synspunkt, vi lægger frem sammen med Enhedslisten, er, at vi vil holde fast i parallelitetsprincippet. Vi vil holde fast i, at der skal være lige adgang til service på samme niveau i byens forskellige bydele, i kommunens forskellige dele.

Det er faktisk det, Borgerrepræsentationen nu er ved at undergrave og underminere. Borgerrepræsentationen er ved at underminere borgernes rettigheder på Indre Nørrebro. Det skal være sagt, når et flertal om lidt vedtager denne indstilling, for det er, hvad Indre Nørrebro Bydelsråd har advaret imod, det er, hvad jeg har gentaget her, og det er, hvad et flertal har sagt, at de agter at overhøre.

Jeg tror endda, at nogle oppe i Presselogen har skrevet om det her inden for det seneste par dage. Det betyder en markant forskel i servicen på Indre Nørrebro og i det øvrige København, og det er forårsaget af de principielle vedtagelser, som Borgerrepræsentationen træffer her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Derfor er det et principielt synspunkt for os, at vi vil fastholde parallelitetsprincippet og derfor modificere denne tillem্পning, fordi tillem্পningen er en politisk beslutning.

Tillem্পningen er et politisk kriterium, der lægges ind oven i de objektive kriterier, som er lagt ved tilskudsfordelingsmodellen. Vi har på det punkt en anderledes politik end flertallet her i Borgerrepræsentationen, der tilsyneladende er ude på at dumpe Indre Nørrebro – eller hedder det »dompe« nu om dage.

Jeg ved ikke, hvad Søren Pind ville sige, det kan vi jo snakke om en anden gang, til at få lagt yderligere 5 pct. oven i den 2 pct. besparelse, som han har arbejdet så ihærdigt på at få rullet tilbage i hvert fald på brandvæsenet, og som et flertal i går har lavet forlig om at rulle tilbage for en række institutioner. Vi har set relativt skadelige virkninger af de forslag til udmøntning af 2 pct. besparelsen, som er kommet, og hvor man altså bruger en del af pengene på at rulle tilbage, at råde bod på de skader, som gøres.

Nu lægges der 5 pct. oveni på Indre Nørrebro, og det er Borgerrepræsentationens principielle beslutning. Den konkrete beslutning skal nok komme i forbindelse med budgetvedtagelsen, for der vil vi stille ændringsforslag om, at denne forskel minimeres igen.

Borgmester Per Bregengaard: Jeg vil gerne rette nogle misforståelser hos Lars Engberg – hvis Lars Engberg lytter, det er godt.

Jeg snakkede ikke om, at jeg her gik ind for millimeterretfærdighed. Jeg talte om, at jeg gik ind for social retfærdighed. Jeg vil heller ikke hive flere elementer ind. Det konkrete i forslaget var, at man kunne hive ét element ud, og så blev den lidt mere socialt retfærdig på det punkt i hvert fald.

Så vil jeg anholde en anden misforståelse. Det er, at de 3 andre bydele skulle betale til Nørrebro. Nu er der måske kun 2, fordi Kongens Enghave altså også netto betaler til det her gilde. Men man kan næppe betale noget, når man ikke har fået pengene. Så der er ingen, der skal betale noget her, hvis vi laver modellen om her i aften. Derimod, hvis vi laver modellen om næste år til en, der socialt er mere retfærdig, så kan det godt være, at man på det tidspunkt siger, jamen så må Indre Østerbro bøde.

Derfor synes jeg, at det er stjernetosset, at man, hvis man er ved at skifte hest, ikke gør

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

det nu og siger, at vi sætter den her på standby og laver den model, som er gældende i år.

Til Søren Pind må man sige, at der er ingen fordelingsmodel, der får noget som helst bydelsforsøg til at bryde sammen. Det er der ikke. Det, der får bydelsforsøget til at bryde sammen, er, hvis det bliver brugt til en asocial omfordeling mellem bydelene. Det er det, der kan få venstrefløjen til at ryste alvorligt på hånden, når vi skal lave bydelsforsøg og i forhåbentlig en eller anden grad gøre det permanent.

Men hvis de fattige bydele i Københavns Kommune kommer i klemme ved det her, så er der grænser for, hvad vi kan gå med til i nærdemokratiets og decentraliseringens ånd. Det synes jeg ærlig talt, man skal huske på, hvis man mener noget med de her ting.

31) 492/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det fremgår af sagen, at vi har fået tilbudt at indgå en aftale med Told og Skat om udførelse af selskabsligningen i en 4-årig periode. Der er flere grunde til, at vi anbefaler, at Borgerrepræsentationen tilslutter sig forslaget om at indgå denne kontrakt.

For det første – Peter Martinussen bedes blive i salen – var det oprindelige formål med loven, der overførte ansvaret for selskabsligningen fra kommunerne til staten, at styrke selskabsligningen ved at lade de kommuner, der hidtil havde udført arbejdet godt, fortsætte med at gøre det, og så sætte andre ressourcer ind i de kommuner, hvor forudsætningen for en god selskabsligning ikke var til stede på samme måde.

For det andet finder jeg det væsentligt, at Københavns Kommune også fremover kan yde en god vejledning og service på skatteområdet til de selskaber, der er hjemmehørende i kommunen, og samtidig sikre det kommunale skatteprovenu fra selskabsligningen.

Endelig for det tredje vil det sikre, at skatteforvaltningen har kvalificerede arbejdsopgaver, der kan være med til at tiltrække og fastholde dygtige medarbejdere og sikre uddannelsesmuligheder, ikke kun til fordel for selve selskabsligningen, men også ligningsopgaven i øvrigt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

32) 433/98

Lars Engberg (A): Det budget, vi skal behandle i dag, vedrører økonomien i HS. Det drejer sig om tal, men som kommunens eget budget handler det også om rammerne for en organisation i konstant udvikling. Det handler om de ansatte i organisationen og om modtagerne af organisationens serviceydelser, nemlig borgerne.

HS har siden sin etablering i 1995 gennemført en stor omstilling. Inden for Sygehusplanens rammer er der gennemført en lang række omflytninger af afdelinger mellem hospitalerne. De meget højt specialiserede afdelinger er samlet på Rigshospitalet, der er oprettet medicinske centre, og der er etableret et elektivt kirurgisk center, for bare at nævne nogle få af de ting, der er sket. Alt sammen forhold, som i omflytningsperioden har medført vanskelige vilkår for personalet, men som vi i dag kan begynde at se resultaterne af.

Jeg synes, der er grund til at tage hatten af for HS' indsats siden 1995. Vi har i dag et sygehusvæsen, som har vist modet til at gå nye sundhedsfaglige veje, f.eks. ved oprettelse af akutklinikker, medicinske centre og et elektivt kirurgisk center.

HS har med gennemførelsen af Sygehusplan 2000 skabt en sygehusstruktur, som er kvalitativt bedre og langt mere effektiv end det, vi kendte fra før HS' dannelse. Det viser sig bl.a. ved, at den typiske ventetid i HS er 8 dage kortere end landsgennemsnittet og kortere end i næsten alle andre amter, hvilket jo også er en udvikling i ventetiden, som regeringen har anerkendt i den aftale, som kommunen har med regeringen her fra forsommeren.

Min konklusion på udviklingen siden 1995 er, at HS er nået meget langt, og at vi som politikere skal huske at rose de mennesker i HS, som gør en stor indsats.

Det er i det lys, jeg mener, vi skal behandle og vedtage HS-budgetforslaget, og det er i det lys, vi også skal se det indgåede budgetforligs forslag til udvidelser af HS-budgettet på meget vigtige og højt prioriterede områder.

Derfor skal jeg på vegne af Venstre, Konservative, Radikale Venstre, Centrum-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Demokraterne og Socialdemokratiet stille følgende *ændringsforslag*, som jo er delt om på pladserne for nogen tid siden. Jeg skal ikke læse dem op, men henvise til det omdelte materiale og sige, at vi jo ønsker, som der også har været lagt op til i budgetforslaget, at tilføre HS 83 mill. kr. i overensstemmelse med den undersøgelse af HS' økonomi, som er blevet foretaget af HS, København, Frederiksberg og regeringen.

Så synes vi, det er meget vigtigt og vil gerne afsætte penge til, at vi nu får påbegyndt en udbygning af psykiatrien på Amager. Det er noget, vi her i Borgerrepræsentationen har diskuteret tidligere og har været enige om, at nu vil vi også godt sætte penge bagved, så vi kan komme i gang.

Vi har på det seneste også oplevet kritik, bl.a. af HS for, at der er for lange ventetider for kræftpatienter. Derfor ønsker vi at stille forslag om at afsætte 2 mill. kr. til det formål.

Der har i forårets øvelser om HS og økonomien været forskellige forslag, som også afspejler sig i det budgetforslag, som HS-direktionen fremlagde, om at nedlægge fødeafdelingen på Frederiksberg Hospital og nedlægge børneafdelingen og kirurgi på Amager Hospital. Men det er forligspartiernes indstilling, at disse forslag ikke skal nyde fremme, at de udgår af den videre planlægning.

Der har på HS' ønskeseddel været, at der kom penge til merudgifter til ny medicin og nye behandlinger i 1999 og følgende år, men det er ret usikkert, hvad disse merudgifter vil beløbe sig til i 1999, og derfor foreslår vi ikke bidraget til HS forhøjet af den grund, men derimod er der enighed om, at vi følger udviklingen vedrørende udgifterne til medicin og ny behandling. Hvis der er merudgifter, som overstiger de beløb, der er afsat i HS til dette formål, så skal man prøve at finde penge til det i HS-budgettet.

Og så en sidste ting. Vi har jo her i Borgerrepræsentationen fra mødet i forsamlingen den 14. maj 1998 en instruks til medlemmerne af HS-bestyrelsen om at stemme imod udflytningen af Kommunehospitalets geriatriske og reumatologiske afdelinger. Den instruks vil vi gerne have ophævet, og derfor stiller vi et *forslag*, som lyder således:

»Borgerrepræsentationen ophæver den på mødet den 14. maj 1998 vedtagne instruks til Københavns medlemmer af HS-bestyrelsen om at stemme imod udflytningen af Kommunehospitalets geriatriske og reumatologiske afdelinger.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Marlene Krogh (F): Det er rystende, hvad vi skal høre fra talerstolen, at nu har man indgået forlig, og man har brudt med plan år 2000. Men det vil jeg vende tilbage til.

Først vil jeg lige nævne, at jeg synes, det er absurd, at vi her og nu skal tage stilling til HS-budgettet, inden vi overhovedet har taget stilling til det budget for 1999, som ligger. Det har også nogle underlige konsekvenser, fordi vi faktisk ikke rigtig ved, hvordan de her penge, som Lars Engberg selv var inde på, skulle finansieres.

Men først vil jeg tale lidt om Kommunehospitalet. SF gik til valg på, at vi ville bevare Kommunehospitalet, og vi er frygtelig kede af, meget kede af, at vi ikke kunne få fat i det flertal for at bevare Kommunehospitalet, som var herinde.

Vi synes, Kommunehospitalet har gjort en utrolig stor indsats for de ældre borgere i Københavns Kommune, og vi ser desværre tilbage på, at det er meget, meget synd for de ældre i Københavns Kommune, at vi ikke længere har et Kommunehospital, når dette er vedtaget.

Socialdemokratiet har gjort Kommunehospitalet til en salgsvare. Det har de gjort her op til budgetforhandlingerne på den måde, at de har sagt til os: Jamen kan I ikke stemme for HS-budgettet, som bl.a. indeholder, at man skulle nedlægge Kommunehospitalet, ja, så er vi faktisk ikke interesserede i at snakke med jer. Så på den måde er Kommunehospitalet blevet en salgsvare i hele det her forlig. Vi synes, det er utrolig ærgerligt, at man ikke kunne se de nødvendigheder, der har været for at bevare Kommunehospitalet.

Det har også betydet, at vi i forhandlingerne sådan set ikke har været med og egentlig talt har følt, at der er foregået en form for skindemokrati, og at det er lidt af en paradeforestilling, vi nu har oplevet.

Men der er mange andre ting i HS-budgettet, som jeg er stærkt bekymret over. Lars Engberg har nævnt nogle af dem, bl.a. ønskelisten. Den indeholder forskellige ting, som vi i SF ser som en nødvendighed for, at man overhovedet kan drive et hospital. Her tænker jeg bl.a. på nye behandlingsformer, ny medicin, altså ting, som vi ikke kan unddrage os, ting, som er nødvendige for, at man overhovedet kan få en udvikling på nogle af de her områder, ting, som gør, at det også lovgivningsmæssigt er vigtigt, at det indgår i budgetforhandlingerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det er altså 43 mill. kr., som man bare peger på skal findes inden for budgettets rammer, hvis vi nu engang bryder det. Det tror jeg bliver stort set umuligt, og derfor synes jeg, det er en katastrofe, at man ikke på nuværende tidspunkt kan pege på, hvor de penge skal findes.

Ligeså er det med Respiratorcenter Øst, hvor der er afsat 4 mill. kr. Det er en nødvendighed at få en ny respirator ude på center øst, hvis man overhovedet skal kunne klare de landsdelsfunktioner, der er lagt op til, at man skulle varetage.

Det andet problem, som man også fuldstændig overser, er År 2000-problematikken. Det er altså en forudsætning for, at man overhovedet kan komme videre med hele edb-systemet. Det er også hevet ud af budgettet. Der er ingen, der har fortalt os, hvordan og hvorledes vi skal finde de 9 mill. kr., som burde afsættes til det. Er det også nogle penge, vi skal finde inden for budgettets rammer, så er det jo fuldstændig urealistisk.

Alt i alt kan SF se, at der mangler 56 mill. kr., som skal findes inden for HS' budget, hvis det er det, I lægger op til.

Men man kunne selvfølgelig også godt forestille sig, at der var en anden løsning, og det er den mest udemokratiske løsning, som overhovedet findes. Det er den, hvor direktionen siger til HS' bestyrelse: Jamen I kan jo lukke op for kassen, og det kan vi. Så derfor kan vi selvfølgelig bagefter få en efterregning, som I, uden at have taget stilling til det på nogen områder, kan komme til at betale. Jeg synes, det er dybt problematisk, og jeg synes, det er dybt udemokratisk.

Hvis HS' budget nu godkendes, så vil det gå meget hårdt ud over de ældre. Vi har vedtaget, at der kun må ligge 50 plejehjemsgodkendte på hospitalerne. Den godkendelse betød også, at der selvfølgelig vil være store problemer med at få de ældre udskrevet.

Men der har man sandelig også været inde og lave besparelser. Det betyder bl.a., at man vil skære 146 stillinger inden for socialrådgiverfunktionerne. Altså folk, som skal arbejde på at få de her folk sendt hjem i ordentlig stand, som skal arbejde for, at de bliver udsluset på en ordentlig og værdig måde, går man også ind og skærer i. Jeg synes, det er uretfærdigt over for de ældre, og jeg synes, at vi kommer til at stille nogle ældre i en situation, som de overhovedet ikke kan overskue, og jeg er bange for, meget bange for, at det kan gå hen og gå meget, meget galt, hvis man ikke ser på med åbne øjne, hvad det er man gør.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det er også grotesk, når vi tænker på, at den rapport, som blev lavet i 1992, klart sagde, at København havde store problemer med hele ældreproblematikken og med alle de enlige, vi havde i København. Det var jo netop derfor man, da man lavede HS, blev enige om, at vi skulle bibeholde de flere funktioner på socialrådgiverområdet, som vi nu engang har. Derfor synes jeg, det er frygteligt, at man vil tilkendegive, at vi ikke længere har de problemer. Det kan i hvert fald give nogle store problemer i forhold til udskrivning og også kvaliteten af det og behandling på længere sigt.

Det kan også undre mig, at jeg ikke har kunnet få oplyst, hvor mange penge Københavns Kommune i den forbindelse kan forvente at få tilbage, da vi jo udmærket godt ved, hvem der så skal varetage de her opgaver. Det bliver jo Sundheds- og Omsorgsudvalgets medarbejdere på ældreområdet, som skal til at varetage ekstraområder. Det betyder sikkert også, at de får noget mere at lave, men der er heller ikke afsat midler til dem.

Det, der også er grotesk i det, er, at man flere steder i det øvrige land faktisk har erkendt, at det er en meget vigtig funktion på hospitalerne. Derfor er det også gået op for folk, at det har været nødvendigt at ansætte flere inden for dette område, og det har man rent faktisk også gjort.

Det sidste, jeg vil sige noget om, er, at nu bryder man altså med HS Plan År 2000, og jeg kan se, at det kan blive meget, meget vanskeligt at bibeholde en kirurgisk afdeling på Amager og en børneafdeling, fordi der rent faktisk i Plan År 2000 står, at man vil nedlægge de funktioner.

Det kommer jo helt an på, om man kan få Frederiksberg eller staten med til at vedtage de ting. Hvis man ikke kan det, hvis man ikke kan vedtage de her ting samlet, så får vi en ny situation, som er nøjagtig ens med Kommunehospitalet, og det synes jeg ville være frygtelig forfærdeligt.

Jeg kunne også godt tænke mig at få nogle forklaringer på, hvordan I har forestillet jer, at I overhovedet kan få lavet om på Plan 2000. Det synes jeg ikke fremgår nogen steder, og det bekymrer mig stærkt, hvis det er sådan et paradeforslag fra Socialdemokraterne, og så ved man godt, at det lukker alligevel. Det er lidt grotesk. Så jeg synes, at vi står i en meget besværlig situation, og jeg kan faktisk ikke se, hvordan og hvorledes tingene kan hænge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

sammen.

Kort vil jeg sige, at SF selvfølgelig stemmer imod budgettet. Vi har også kigget på Lars Hutters' ændringsforslag, og dem kan vi tilslutte os.

Bente Møller (Ø): I 1995 havde vi udkastet til Sygehusplan for HS År 2000 til høring her i salen. På det tidspunkt var det Venstre, der havde reddet Socialdemokratiet, så der blev et flertal for en stærkt kritiseret plan. Venstres pris var nogle løfter, som vi andre godt vidste formentlig aldrig blev indfriet. Det håber jeg også, Venstre selv snart har set. Jeg tror i hvert fald ikke på, at der kun er enestuer i psykiatrien i år 2001 f.eks., som var prisen for at stemme for.

Dengang sagde jeg til Tove Fergo: Vi er alle sammen ludere for Vorherre. Det samme kunne jeg måske sige til fru Grete Henius i dag. Det Konservative Folkeparti gik til valg på, at de ville bevare Kommunehospitalet, ligesom bl.a. Enhedslisten gjorde. Det betød, at der efter kommunevalget var et flertal i denne forsamling for at bevare Kommunehospitalet. Det flertal har holdt sammen i tykt og tyndt indtil de her budgetforhandlinger.

Der var nogle af os, der opdagede, at borgmester Thustrup blev lidt blød i koderne, efter at de københavnske repræsentanter var blevet stemt ned i HS-bestyrelsen. Men vi glædede os over, at den konservative gruppeformand på det tidspunkt i den offentlige debat stod fast.

I dag må man sige til Københavns borgere: Det Konservative Folkeparti har fyldt jer med løgn. De solgte Kommunehospitalet, da det kom til stykket. Havde Det Konservative Folkeparti stået fast, ligesom vi andre har gjort, så havde Socialdemokratiet jo ikke kunnet få noget flertal for et budget, der indebar Kommunehospitalets nedlæggelse, for så havde flertallet i salen simpelt hen ikke været til stede.

Hvis Det Konservative Folkeparti havde valgt samme attitude, som SF og Enhedslisten f.eks. gjorde, og sagt: Vi vil gerne være med til en lang række ting på alle andre områder end HS-området, fordi det budget kan vi ikke stemme for, så længe det indebærer en nedlæggelse af Kommunehospitalet – så havde forsamlingen presset overborgmesteren og hans parti til at finde en anden udvej for, hvordan han ville skaffe sig en vedtagelse af et budget i denne kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Men Det Konservative Folkeparti mente åbenbart ikke alvorligt alt det, der er blevet sagt fra talerstolen. De smukke ord om at sikre forholdene for de ældre medborgere, Kommunehospitalet som verdens bedste reumatologiske og ældrehospital og alt det andet, viste sig at være hule valgløfter, da det kom til stykket.

Enhedslisten kan ikke støtte det budgetforslag, der foreligger for Hovedstadens Sygehusfællesskab, ikke kun fordi det indebærer den endelige materialisering af lukningen af Kommunehospitalet, men fordi det indeholder så frygtelig mange andre besparelser.

Marlene Krogh kom til at sige, at der skulle fyres 146 socialrådgivere, men det var selvfølgelig ikke det, Marlene Krogh mente. Hun talte bare om et emne, hun brænder meget for. Der skal fyres 22 pct. af socialrådgiverne, og det er ikke mere end omkring 40 stillinger.

Der er lavet et udredningsarbejde i HS-regi. Det er ikke sådan, at bestyrelsen har fået det udredningsarbejde, hvor man har siddet og kigget på socialrådgiverfunktionerne. Men heldigvis er der nogle af os, der har nogle kanaler andre steder, så vi kan få den slags papirer, når vi ikke som bestyrelsesmedlemmer får dem, og det var vel vigtigt, at de var der, inden budgettet skulle vedtages.

Man har lavet en opgørelse, som alle parter er enige om, altså ansatte, ledelse og direktion, der viser, hvor stor en del af de funktioner, de her socialrådgivere laver, der i givet fald skal overtages af pensions- og omsorgskontorerne, og hvor mange der skal overtages af bistandskontorerne eller familie- og arbejdsmarkedskontorerne eller hvad de nu skal hedde fremover.

Den viser, at det alene for pensions- og omsorgskontorenes områder drejer sig om 33 årsværk. Kan I prøve at kigge på, hvor mange pensions- og omsorgskontorer, vi har, og hvor mange medarbejdere det er på hvert af dem, der nu skal til at lave nogle ting, de ikke lavede i forvejen, altså faktisk gå fuldtids fra, og hvor meget hurtigere det betyder, de andre skal løbe? Samtidig har de jo også været udsat for de besparelser, der har været år for år.

Det her HS-budget betyder også, at der fra sommeren ikke længere er penge til de fysiurgiske klinikker. Det har man erkendt også i Økonomiudvalget, kan jeg se af papirerne. Man har også erkendt, at en overdragelse af dem til Københavns Kommune betyder, at der vil være merudgifter for Sundheds- og Omsorgsudvalget. Man har bare ikke i budgettet sat penge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

af til flere udgifter hos Sundheds- og Omsorgsudvalget ... Må jeg bede om at måtte tage lidt af 2. runde, så gør jeg det færdigt ... tak, hr. formand.

Der er så mange andre ting, man kunne kritisere i det her budget. Vi ved, at det betyder afskedigelse af 450 årsværk netto. Vi ved, at det primært bliver de medarbejdere, der varetager pleje- og omsorgsområderne, og de medarbejdere, der varetager serviceområderne.

Når først man er patient på et sygehus, så er det eneste, der interesserer en, altså ikke ventelister. De er interessante for de patienter, der står på venteliste til en kirurgisk behandling. For alle dem, der ryger akut ind, eller som ligger på medicinske afdelinger, er ventelister jo ligegyldige, for de kommer ind, når de har brug for det. Det, der betyder noget for dem, er, at der er en ordentlig standard i den pleje og omsorg, de får, mens de er indlagt.

Vi tror på, at en ordentlig pleje og omsorg også er det, der garanterer, at de bliver udskrevet i den bedst mulige kondition med mindst mulig fare for genindlæggelse og med det mindste behov for hjemmepleje og andre ydelser.

Jeg har delt 3 *ændringsforslag* rundt, som skulle være Enhedslistens ændringsforslag til forslaget om Hovedstadens Sygehusfællesskabs budget for 1999, men skal meddele, at det nu er forslag fremsat af Enhedslisten og af Dansk Folkeparti, som har ønsket at være medforslagsstillere, og det kvitterer vi for.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): De forslag vil indgå i de videre forhandlinger.

Vagn Hindkjær Pedersen (O): Nu vil en patient på Kommunehospitalet tale. Jeg har apopleksi, jeg er blevet frarådet at gøre det, men det skal prøves.

Vi stemmer imod HS-budgettet, men vi er dog for enhver form for samarbejde. Hvorfor vi stemmer imod, er fordi

1) København betaler 4,3 mia. kr. til HS, altså langt, langt den største part, og vi er reelt uden indflydelse. Hvis staten giver Frederiksberg en lille smule, så stemmer de sammen med staten, og så er vi jo i mindretal hver gang. Hvad bliver København? De bliver sorteper.

2) Vi lovede vores vælgere, at vi ville beholde Kommunehospitalet, og det står vi også

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

ved efter valget. Desværre viser det sig, at 2 af vores tidligere partnere har glemt det. De har åbenbart bare brugt Dansk Folkeparti, og derefter er vi blevet glemt. Det er lidt sørgeligt, og det har Enhedslisten jo sagt så rigtigt.

3) HS er en konstruktion, som DF ikke kan bruge. Den er kold, den er kynisk, HS er ikke patientvenlig og heller ikke medarbejderorienteret. Her taler jeg som patient og ikke som medlem af DF.

4) København fraskriver sig ved fortsat at støtte den nuværende konstruktion, at vi har styr på vores egne hospitaler.

Til sidst vil jeg rette en kraftig appel til alle, inden I stemmer: Husk i dag, når I stemmer, at I senere skal ud og fortælle, hvorfor I har stemt, som I har gjort.

Til allerallersidst vil jeg – jeg ved, der er folk fra Kommunehospitalet til stede – gerne bringe en stor tak for hjælpen under min sygdom. Vær venlig at overbringe den.

Grete Henius (C): I dag for nøjagtig 3 måneder siden, den 24. juni, var der 3 medlemmer af denne forsamling, det var VS' medlem, det var SF's medlem, og det var mig selv som konservativ, der havde den smertelige oplevelse, at det, vi havde kæmpet for i meget lang tid, nemlig Kommunehospitalets bevarelse, ikke lod sig gennemføre.

Det var den 24. juni sidst på eftermiddagen, at vi i et bestyrelsesmøde i HS til vores store overraskelse chokerede måtte opleve, at et flertal i HS' bestyrelse med én stemmes flertal besluttede, at Kommunehospitalet skulle nedlægges.

Jeg var, ja, hele Den Konservative Gruppe var meget berørte over den ulykkelige udgang på en lang og energisk kamp for bevarelsen af et hospital, som vi stadig mener, der er brug for. Men vi mener også, at der er brug for demokratiet, og vi må derfor bøje os for den demokratiske afstemning i det ulykkelige møde den 24. juni i år.

Vi mener, at en stor institution skal have et budget, og derfor mener vi også, at HS, som er en stor institution, skal have et budget. Vi mener, at HS som idé er god. At der indimellem sker ting, som vi ikke er enige med flertallet i, betyder ikke, at vi vil sprænge HS og den idé, som HS bygger på. Derfor vil vi stemme for budgettet og samtidig glæde os over, at der afsættes midler til forbedring af omsorgen for psykisk syge og, om end i meget lille omfang,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

også midler til afkortning af ventetiden for cancerpatienter.

Så vil jeg love én ting: Jeg vil holde meget skarpt øje med, at den pleje og behandling, man for fremtiden vil tilbyde den gruppe patienter, som hidtil er blevet så glimrende behandlet på Kommunehospitalet, har samme kvalitet, som den har på Kommunehospitalet i dag.

Jeg har forstået, at det udmærkede personale, man har på Kommunehospitalet, vil få tilbudt arbejde på de nye geriatriske afdelinger. Det er da i hvert fald et lyspunkt oven i den skuffelse, vi oplevede den 24. juni, da statens og Frederiksbergs medlemmer gennemførte lukningen af Kommunehospitalet med 8 stemmer mod 7. Det var én stemmes flertal.

Når man er så overbevist om, at ideen om en eller anden ting, i dette tilfælde altså bevarelsen af Kommunehospitalet, er den rigtige, så er det bittert at skulle opleve, at det ikke kunne lade sig gennemføre, fordi statens 6 medlemmer og Frederiksbergs 2 medlemmer havde en anden mening.

Lars Hutters (L): Det kunne have været en historisk aften i Borgerrepræsentationen. Tusindvis af københavnernes øjne er rettet mod Borgerrepræsentationen, ja over hele landet er der store dele af befolkningen, der følger, hvad der sker i denne sal. Det kunne have været en historisk aften, hvor folkestyret i København i en af de allervæsentligste sager ved kommunalvalget den 18. november havde allieret sig med befolkningen. Vi ved, at den politiske kraft er så nødvendig, hvis vi skal bygge København op til at være det fantastisk gode samfund i det nye årtusind.

Det er ikke en historisk aften, det er en skammens aften, det er nederlagets aften, det er et nederlag på mange fronter, ikke mindst for folkestyret.

Jeg må sige, at jeg er meget skuffet over dem, jeg har indgået en aftale med om, at vi skulle stå sammen om at bevare Kommunehospitalet, og som har fået borgmesterposter ud af det. Hans Thustrup Hansen, som i de dage i december sagde: Hele vejen, ligegyldigt hvad, så kæmper vi os igennem, Lars – en Søren Pind, en Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre har skrevet under på, at de vil være med til at bevare Kommunehospitalet.

Men det er åbenbart ikke de menneskelige værdier som loyalitet og trofasthed over for de løfter, man giver vælgerne, det at man nu kaster de ældre ud i en meget vanskelig situation,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

der præger de pågældende partier, og hvor jeg i min naivitet var med til at skrive under på det pågældende papir.

Det er, som det er blevet sagt, åbenbart i stedet for kræmmernes værdier, hvad Kommunehospitalet er værd i vandel. I december måned var det åbenbart borgmesterposter, i dag er det åbenbart noget andet. Jeg er ikke helt klar over, hvad det er, de borgerlige partier har fået for at sælge Kommunehospitalet og sælge de ældre.

Men det er en meget større sag, vi egentlig drøfter. Det drejer sig om, som mange har sagt til mig: Har vi egentlig folkestyre i København, Lars? Kan vi stole på, at når vi stemmer ved valgene, så får vi indflydelse, så får vi ting igennem som f.eks. Kommunehospitalet, når der skal træffes afgørelser i Borgerrepræsentationen?

Jeg tror udmærket godt, at de 3 kræmmere Søren Pind, Hans Thustrup Hansen og Inger Marie Bruun-Vierø udmærket godt ved, hvad det er, de gør ved tusindvis af københavnere, som har troet på, at det kunne lade sig gøre, men som de ved deres eksempel her i aften viser, at det åbenbart ikke kan. Det er en enormt stor krise, de 3 personer er medvirkende til at kaste folkestyret ud i.

Der stilles selvfølgelig det spørgsmål, om det er dem, vi kan stole på i fremtiden, når der skal bygges op her i byen, når København skal udvikles, og når der skal tages vare på borgerne. Det tror jeg ikke. Hvis de virkelig mener det, så synes jeg, de skal gå ind for det forslag om en folkeafstemning, jeg har stillet, og lad os så se, hvad københavnere siger til det.

Egentlig ville det være reelt, hvis de var hæderlige, habile, ærlige politikere, fordi så ville de sige: Det mandat, som vi har sagt ja til, vil vi gerne spørge københavnere, om de stadig bakker op omkring, eller om det skal justeres. Men måske betyder deres borgmesterposter betydelig mere, end hvad der sker ude omkring i København.

Den skammens sag, som de har gjort, har skabt en dyb kløft imellem københavnere og Borgerrepræsentationen. Jeg tror, vi går en periode i møde, hvor man siger, at man høster, som man sår. De 3 politikere har nu sået, at der kommer konflikter, at der kommer hårde kampe mellem os herinde i Borgerrepræsentationen, som er valgt først og fremmest for at repræsentere københavnere og ikke egne personlige karrierer, borgmestre osv. Der kommer

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

konflikter. Jeg tror, vi må se i øjnene, at valgkampen frem til, at vi får valgt et flertal i Borgerrepræsentationen, som reelt repræsenterer københavnernes, i aften hermed er startet.

Jeg skal i hvert tilfælde erindre, at de hospitalsslagtere, som står i spidsen for det her, er skyld i alle de sager, der efterfølgende kommer: At kræftbehandlingen ikke er i orden, at de ældre ikke bliver genoptrænet, at der ikke er plejehjem til de ældre, osv., osv., osv. Hver eneste gang en sådan sag er på dagsordenen, så ved vi, hvem der er ansvarlig for det, og det er vores pligt herinde i Borgerrepræsentationen at sige det.

Jeg forventer, når man nu har sat sin underskrift på et papir, som man åbenbart mener kan annullere den aftale, som jeg har indgået, at de 3 pågældende mennesker, Søren Pind, Hans Thustrup Hansen og Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale, kommer frem i aften for at forklare. Ikke så meget måske over for mig, men forklare over for offentligheden, for pressen og for medierne og ikke mindst over for befolkningen, hvorfor man har lavet en sådan skændselssag, fordi det er det.

Jeg er uhyre skuffet over, at I har optrådt på den måde. Vi kunne have kæmpet igennem, som andre har sagt det, over for regeringen. Nu ligger vi åbenbart fuldstændig under for alt, hvad der kommer fra Mogens Lykketoft og kompagni, og det har I ansvaret for.

Preben Møller Hansen (P): Det er ikke, fordi jeg er skidefuld, at jeg holder mig dertil, men det er, fordi jeg er dårligt gående.

Der har lige været et valg i Sverige, som er værd at få forstand af. Der skete det, at de partier, der tidligere har haft en afgørende indflydelse, mistede vælgerne. Det var vælgerleden, der slog igennem i Sverige i uhyggelig grad. Nogle vil måske sige det modsatte.

Vælgerleden er noget af det, vi som politikere skal tage os mest i agt for, og det er vores opgave at sikre, at befolkningen har tilliden til dem, de vælger, således at de kan få gennemført de ting, de lover.

Nu har vi her en sag, og jeg må sige, at min gode ven Lars Hutters, når jeg lytter til dig, så er jeg faktisk ked af det på dine vegne. Jeg er en ræv, der har levet i politik i mangfoldige år, og da jeg var ganske ung, lærte jeg, at når Venstrepolitikere, konservative og andre borgerlige plus arbejdsgivere smiler til en, så er det ligesom krokodiller, så er de klar til at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

hapse en.

Jeg synes, det var noget uhyggeligt, da jeg i sin tid fik at vide, at du havde indgået en aftale med de borgerlige. Det er det eneste, man ikke skal, medmindre man er stensikker på, at de mennesker, man kender, også er hæderlige og ærlige, og det er de næsten aldrig.

I øjeblikket er der er udstilling, hvor man viser en kunst, hvordan politikerne i centraladministrationen bluffer folk ved skinargumenter. Det afslører i uhyggelig grad, hvad vi oplever. Jeg har ikke tiltro til en eneste af levebrødspolitikerne, og jeg får det aldrig. Aldrig nogen sinde vil jeg sætte min lid til nogen af dem, for de løber fra deres løfter, lige så hurtigt som de kan rende.

Så stiller man spørgsmålet: Hvad er det egentlig, der foregår? Der er jeg igen lidt skuffet over dem, jeg troede fulgte med politisk. Det, vi oplever, er jo en fortsættelse af den udvikling, der er sket siden 1. januar 1973. Det er privatiseringen, det er brugerbetalingen, og det er nedlæggelse af alt det, vi har opbygget i solidaritetens navn. Det må ikke eksistere, når først vi har skabt De Forenede Europæiske Stater.

Derfor ved man, at de render med løggen så hurtigt, som de overhovedet kan. Derfor er jeg ked af det for min gode kammerat Lars' vedkommende, at du troede på de der mennesker.

Jeg ved da godt, at der kan være penge i det foretagende. Man har også spurgt, om ikke jeg vil have nogle udvalgsposter. Jeg har sagt: I kan putte det skråt op i røven. Jeg skal hverken have penge her eller der.

Så har jeg lige fået at vide af en dame derovre fra De Konservative, at fordi jeg er millionær, kan jeg ikke gå klædt sådan. Det har jo ikke en skid med tøjet at gøre. Det, det drejer sig om, er, at vi har troen på den klasse, vi repræsenterer, og ikke accepterer under nogen former, at man ødelægger vilkårene for den.

Vi vil senere også komme til at opleve, hvordan de samme politikere har stået fast på i valgkampen, at de gik ind for at bygge en ny skole på Holmen. De er sprunget, lige så hurtigt som de sprang fra det andet. Det er det, vi oplever, og sådan er det.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg blev ringet op af Jens Kramer Mikkelsen og Lars Engberg. De ville gerne have en samtale med undertegnede. Velkommen, og de fik jo bestilt bord dernede, og jeg tænkte, der skal sgu ædes og drikkes, den er god nok, de betaler gildet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

De kom jo også og spurgte, om vi kunne finde frem til, at jeg kunne gå med i et økonomisk forlig om budgettet. Så sagde jeg: Det går jeg ud fra, at alle i denne sal er indforstået med, idet i politik indgår jo også den opfattelse, at man skal sikre det kommende års budget, således at borgerne ikke kommer i klemme.

Jeg skal ikke sige, hvad der ellers blev sagt, for det er sådan set underordnet. Men jeg skal dog sige, at det, der skete, var, at de løb kraftedeme fra regningen. Det gjorde de. Men så kom Jens Kramer i dag og sagde: Jeg vil godt betale. Så sagde jeg: Så dårligt spiller klaveret sgu ikke, det gilde betaler jeg.

Men hvorom alting er, så er der ingen grund til at indtage de holdninger, som er indtaget af den smukke pige Vierø og af Lars Hutters eller de andre, at opgive. Det var kun et spørgsmål, om vi tør tage andre virkemidler i anvendelse end det at stå på sådan en talerstol som denne her.

Hvad var der i vejen for, at vi gik ud på Frederiksberg og tog fat i de to abekatte, som har lagt deres stemmer til, at man skal lukke hospitalet i København? Det vil naturligvis give debat over hele landet, måske over hele verden, ikke så meget som Bill Clinton og cigaren, men ellers er der ingen tvivl for mig om, at hvis vi gennemfører nogle aktioner, der siger sparto til alt muligt andet, så vær evigt forvissat om, at så kan vi ændre beslutningen og sikre, at det er københavnernes og det er her i denne sal, man træffer beslutningen, og ikke på Frederiksberg Rådhus. Det er københavnernes hospital. Det er københavnske arbejdere, der har bygget det, og det er københavnske borgere, der har betalt det, og det skal fortsat bestå.

Men jeg vil gerne høre, om der er nogen her, der virkelig tør tage militante ting i anvendelse for at få sat debatten i gang her i landet.

Det er blevet sagt, at de kigger meget her i aften. Gu gør de ej. De borovre i Jylland, og hvor de ellers har problemer, men vi kan ved hjælp af aktioner sikre, at debatten ruller over hele landet.

Jeg husker i sin tid, at der var nogle skruebrækkere ovre på Rømø, der var 2, en overstyrmand og en kaptajn. De fik lov til at gå planken ud. Det skabte diskussion over hele landet, og de trak sgu snuden til sig, og vi sikrede os de arbejdspladser og de lønninger, vi ville have.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Jeg har været med til et utal af aktioner. Der er også nogle, der ikke er blevet gennemført, det skal jeg ikke lægge skjul på. Kjeld Olesens cykel havde jeg planer om at stjæle, og så kunne han gå, og så ville jeg skrive til Ekstra Bladet: Ved I hvad, jeg har stjålet det lort. Han kan komme og hente den, hvis han vil gå med til ditten og datten.

Det, det gælder om, er ikke, at vi i denne lille forsamling diskuterer. Det, det gælder om, er, at vi får hele landet til at diskutere de problemer, som borgerne har. Så vil alle de, der er professionelle politikere og kun tænker på borgmesterposter og andet, stikke snuden ind, og så vil der komme andre borgere herind i denne sal. Det kan I godt regne med, venner.

Jeg kan i hvert fald sige, at jeg støtter selvfølgelig ændringsforslaget fra Lars Hutters. Lad befolkningen i København, lad dem ved deres egen stemme afgøre, om de vil have nedlagt det hospital, der er deres.

Jeg var sgu ellers så lykkelig. Min sidekammerat derhenne gik jo op på talerstolen sidste gang og sagde: Jeg har ændret mening, jeg går nu ind for, at Kommunehospitalet skal bestå. Nu kommer han sgu i dag og siger: Nej, jeg går alligevel ind for det første. Det er jo fuldkommen latterligt, at man ikke har en mening og ikke tør slås for den.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil sige, at checken kan hentes hos Lars Engberg.

Jette Bergenholz Baurup (A): Det bliver jo svært at komme efter sådan en dynamisk mand.

Det er med stor tilfredshed, jeg konstaterer, at det af ændringsforslaget til HS Budget 1999 fra forligspartierne fremgår, at de forslag om at nedlægge børneafdelingen og organ- og ortopædkirurgisk afdeling på Amager Hospital, som fremgår af den statusrapport med forslag til den videre planlægning, der er udsendt til høring fra HS-direktionen, nu endelig er begravet. Det vil være til stor glæde for såvel personalet på Amager Hospitalet som for amagerkanerne, at det nu er taget af bordet og at disse trusler nu er manet i jorden fra politisk hold.

Jeg kan forstå på Marlene Krogh, at hun mener, det er en paradeforestilling. Hun er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

nervøs for, om det nu går igennem. Jeg har talt med medlemmerne fra Frederiksberg, og jeg håber selvfølgelig, de er troværdige, men de agter da at stemme for dette forslag, både bevarelse af børneafdelingen og organ- og ortopædkirurgisk afdeling på Amager.

Det samme tror jeg også, at der er andre, der har fat i staten, og ligeledes har vi jo et økonomisk samarbejde med amtet, hvor amtsborgmester Vibeke Storm Rasmussen har oplyst, at naturligvis hører det med til delen, hvor vi samarbejder.

Det er for at sige, at jeg tror rent faktisk, Marlene Krogh, at den er hjemme, at det er manet i jorden; ellers er der nogle her, der er meget utroværdige, og det kan jeg ikke tro.

Herudover vil jeg sige, at det er meget tilfredsstillende, at der afsættes 34 mill. kr. til, at vi nu på Amager får mulighed for at påbegynde igangsætningen af psykiatrien.

Det specielle ved psykiatrien på Amager er jo, at man kan begynde på bar bund. Der er ikke tale om, at man skal flytte ind i gamle og brugte lokaler. Det betyder ikke alene, at man kan skabe nogle gode fysiske rammer med mulighed for privatliv og meningsfyldt beskæftigelse for brugerne. Det betyder også, at det er muligt at tilrettelægge de bedst mulige patientforløb, et forhold, der ikke bare vil komme brugerne til gode, men i lige så høj grad vil kunne medvirke til at gøre tilværelsen mere tålelig for de pårørende.

Samtidig må jeg sige, at budgettet ikke er noget jubelbudget. F.eks. er der ikke blevet plads til at give midler til de nye behandlingsformer og ny medicin, der ellers var ønsket 51 mill. kr. til på ønskesedlen fra HS. Jeg kan derfor frygte, at den manglende tilførsel af disse midler vil betyde, at HS skal ud og finde yderligere kompenserende besparelser ud over de 183 mill. kr., som allerede er indeholdt i HS-budgettet.

Det er i det hele taget et stramt budget, vi vedtager her i aften for HS for 1999 og de kommende år, og jeg kan da være bekymret for, hvilke konsekvenser det f.eks. vil få, at vi ikke længere har nogen håndfast ventetidsgaranti, som vi har haft det her i 1998. Sagen er jo, at vi sidste år gav 20 mill. kr. til en sådan ventetidsgaranti, men i den overordnede prioritering har det ikke været muligt at finde disse midler for 1999.

Samtidig er det et uafviseligt faktum, at HS sammen med Bornholms Amt fortsat har de korteste ventetider her i landet. De nyeste tal fra Sundhedsstyrelsen viser klart, at patienter behandlet i HS i første halvår af 1998 ventede markant kortere tid end i resten af landet,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

akkurat som det i øvrigt har været tilfældet i de tidligere år.

Derfor trøster det mig også, at det af ændringsforslaget fra forligspartierne tydeligt fremgår, at det stadig er HS-målsætningen, at ingen patienter bør vente mere end 3 måneder.

I øvrigt er det sådan, at hvis ventetiden i HS overstiger 3 måneder, så har vores hospitaler pligt til at informere patienterne om de muligheder, der er for at anvende det fri sygehusvalg, det vil sige at søge et andet hospital uden for HS med kortere ventetid. Det håber jeg ikke skulle blive nødvendigt.

Endvidere har Sundhedsstyrelsen udmeldt en række differentierede ventetidsmålsætninger, der indebærer, at visse sygdomme behandles meget, meget tidligere end 3 måneder, heriblandt flere kræftsygdomme.

Jeg synes derfor også, at det er fornuftigt, at der afsættes 2 mill. kr. til at nedbringe ventelisten for kræftpatienter, om end jeg kan have min tvivl om, at dette beløb er tilstrækkeligt.

Borgmester Søren Pind: Jeg tror, at mange af de ulykker, som bliver beskrevet fra talerstolen her i aften, kunne have været undgået, hvis Hovedstadens Sygehusfællesskab som institution ikke eksisterede.

Jeg tror, eller rettere jeg ved, at mange er bekendt med, at da Hovedstadens Sygehusfællesskab blev konstrueret, kunstigt konstrueret, stemte Venstre i Folketinget imod Hovedstadens Sygehusfællesskab. Herinde, nuvel, lå der en pekuniær overvejelse bag, da Venstre undlod at stemme, fordi der fulgte en milliard sølvdaler med.

Det kan man have mange holdninger til. Dengang var Venstres argument, at Hovedstadens Sygehusfællesskab var en udemokratisk konstruktion, der kunne medføre, at demokratiske rettigheder, sådan som vi opfattede dem, blev tilsidesat af en selskabskonstruktion skabt med henblik på en, hævdede, rationel virksomhedsdrift af sygehusvæsenet.

I dag eksisterer HS, og uanset hvad man måtte stemme til budgettet her, så eksisterer HS. Hvis vi stemmer imod HS' budget, så er der stadig et lovkrav om, at Københavns Kommune skal betale 85 pct. af udgifterne til HS.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Hvad er alternativet? Skulle man så begive sig ud på en færd, hvor man ikke anede, hvor man ville ende, på sæt og vis søge at sætte en demokratisk vedtaget virksomhedsdannelse ud af kraft ved at stemme imod et budget? Man kunne selvfølgelig vælge den gamle Venstreanskuelse fra 1870 til 1901 og sige, at man skal ramme dem på pengepungen.

Jeg tror ikke, det i 1998 er en rigtig fremgangsmåde, for uanset hvad man mener om indholdet og måden, Hovedstadens Sygehusfællesskab styres på, så er det en demokratisk vedtaget institution. Derfor mener jeg godt, man kan argumentere for, at en undladelse af at stemme for et budget er antidemokratisk virksomhed.

Hvad er alternativet ydermere, hvis vi går hen og saboterer den demokratiske debat her? Det er, at regeringen i samarbejde med et flertal af Folketingets partier straks efter vil vedtage en hovedstadsreform uden om, hvad Københavns Kommune mener, for at løse – løse – sundhedsproblemerne i Københavnsområdet, hovedstadsområdet. Får vi Kommunehospitalet tilbage af det? Det gør vi ikke. Kommunehospitalet vil blive lukket under alle omstændigheder.

Jeg er sikker på, at min gode ven Hans Thustrup Hansen senere vil gå på talerstolen og redegøre for de motiver, der har drevet ham.

Men én ting vil jeg sige ganske klart: Efter at et flertal i HS-bestyrelsen traf beslutningen om at lukke Kommunehospitalet, så var Københavns Kommunes ageringsmuligheder sat ud af kraft. Det mener jeg er en erkendelse værd, når man går ind og taler om løfte over for vælgerne og klandrer mig for at have givet løfter over for vælgerne før kommunevalget – mig som mistede 2 mandater.

Nuvel, nogle vil påstå, at det var af andre årsager, det skal jeg ikke betvivle, men Venstre satte rent faktisk sit politiske liv på spil i et forsvar for beslutningen om lukning af Kommunehospitalet. Så man skal i hvert fald ikke komme og sige, at Venstre har bedraget nogen vælgere, det accepterer jeg ikke. Det er ikke rimeligt, det er forkert.

Historien er jo den, at da valget var afgjort, var der ganske rigtig et flertal her i Borgerrepræsentationen uden om Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Venstre, som ønskede at bevare Kommunehospitalet. 2 dage efter erkendte Socialdemokratiet på forsiden af Politiken, at dette flertal eksisterede, og ønskede at agere på de præmisser. Det fik Venstre til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

at erkende, at det måtte vi også gøre. Det betød, at der blev optaget forhandlinger på tværs af alle normale skel, fantasien blev taget i brug, og gudskelov for det, det var en spændende proces.

Det, der en gang imellem gør politik så kedelig – nu har jeg jo ikke Preben Møller Hansens store erfaring udi den slags, ej heller Lars Hutters' ... (*Bjarne Petersen*: Det får du heller aldrig). Det er jo heldigvis noget, vælgerne bestemmer, og ikke dig, Bjarne, det er jo en trøst for os andre. Det, der en gang imellem gør politik så kedelig, er, når personlig troværdighed bliver angrebet, gnavet i, gnasket i, når Venstre i og for sig hele tiden har tonet rent flag.

Jeg kan citere fra konstitueringsaftalen – jeg vil godt bede om, hr. formand, at det bliver taget fra min næste runde – hvori der ganske rigtigt står: »Københavns Kommunehospital skal bevares«. Men så skal man jo læse fortsættelsen, og det står ikke engang med småt, det er ikke et prokuratorkneb, det har vi overladt til andre. Næh, der står klokkeklart i aftalen:

»Merudgifter, der måtte være forbundet med bevarelsen af Kommunehospitalet, skal finansieres over finansloven. Der rettes henvendelse til de øvrige partier i Borgerrepræsentationen med henblik på at opnå støtte hertil. Der rettes herefter en fælles henvendelse fra de partier, der har tiltrådt punktet, til Folketingets partier om økonomisk at sikre Kommunehospitalet på finansloven.«

Venstre har opfyldt hvert et punkt i den konstitueringsaftale, hvert et punkt ... (*Lars Hutters*: Overhovedet ikke). Jeg synes, det er uanstændigt af Lars Hutters at sige det modsatte. Jeg synes, det er uanstændigt af Lars Hutters at omtale folk, som har gjort et solidt stykke politisk arbejde for at sikre så stor politisk indflydelse, som man overhovedet kan, som kræmmere, selvstændige interessevaretagere, karriereplanlæggere osv., når Lars Hutters jo selv var med i den proces og blev belønnet med en post i det meget attraktive Havneudvalg, også lukrativt, blev belønnet med en plads i Økonomiudvalget som enmandsparti, blev belønnet med en plads i Miljø- og Forsyningsudvalget.

Jeg synes ikke, man skal klandre andre, ikke på det grundlag. Det er ikke rimeligt, det er ikke den personlige integritet, jeg normalt kender Lars Hutters for.

Lars Hutters siger, at vi kunne have kæmpet det igennem over for regeringen. Vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

prøvede, Lars. Sandheden om den sag er, at vi prøvede. Jeg talte med mine partifæller i Folketinget. Der var ikke noget at komme efter. Det var en følge af Hovedstadens Sygehusfællesskabs opbygning. Sådan var det. Og det var den aftale, vi havde. Vi gjorde, hvad vi kunne.

Så vil jeg sige, at jeg synes, det er ganske interessant, at folk, som står her og siger, at beslutningen om at lukke Kommunehospitalet er antidemokratisk, den bryder med de parlamentariske spilleregler i dansk demokrati, belønner en tale, som appellerer om voldsanvendelse over for folkevalgte politikere, med klapsalver ... ja, der les, men er det egentlig så morsomt? Det er faktisk rigtigt, at Lars Hutters har en pointe i, at folkestyret er til debat her. Jeg synes bare, det er den modsatte side, der har misbrugt folkestyreargumentet i denne sag.

Som jeg har prøvet på at skitsere her, så er vi mange, der godt kunne have ønsket os et andet udfald. Jeg kunne endda særdeles godt have ønsket mig det, for jeg gik til valg og jeg mistede mandater i en meget vanskelig situation for mig som spidskandidat for Venstre på denne sag. Derfor vil jeg ikke anklages på min troværdighed, det er ikke rimeligt. Alt er fulgt til punkt og prikke.

Afslutningsvis: Vi har den samme positive indstilling til psykiatrien på Amager. Det er et længe næret ønske, Venstre har lagt meget vægt på. Nu går det i gang, der er bevilget 34 mill. kr. Vi glæder os til at se resultaterne.

Vi beklager også, at det endnu ikke har været muligt at sætte et fast beløb på de nye behandlinger og den nye medicin, men opstår behovet, hvilket det formodentlig gør, så vil vi gøre vores til at medvirke til at finde disse midler.

Vi kunne godt i de forhandlinger, der hidtil har været om budgettet, og som nu er afsluttet, have ønsket os et bedre resultat vedrørende ventelisterne. Det er en hjertesag for Venstre, at folk ikke står unødigt på ventelister. Men det har altså ikke været muligt at nå frem til en helhedsløsning andet end den, som her er stipuleret. Vi håber, vi kan gøre det bedre til næste år.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kan sige til Søren Pind, at taletiden i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

2. runde også er opbrugt, og vi er et stykke inde i 3. runde.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Først til Lars Hutters. Jeg vil sige, at hvis det var min arbejdsplads, så var man nødt til at blive ved og blive ved og blive ved. Det ville jeg også selv have gjort, også selv om der måske – det tror jeg endda, Lars Hutters i svage stunder måske også kan se – ikke er noget at stille op. Men alligevel er man jo nødt til det. Det gør man for det, man har uendelig kært.

Det Radikale Venstre følte et meget, meget stort ubehag den dag i juni måned, da sagen kom for i HS' bestyrelse, og et flertal bestående af ikke-folkevalgte statsrepræsentanter – 2 af dem er ansatte og andre 4 er udpeget – og så repræsentanterne for Frederiksberg Kommune, »overrude« os københavnere, der alle stemte for Kommunehospitalets bevarelse. Det synes jeg illustrerede, at det er en umulig konstruktion, som bestyrelsen ser ud for øjeblikket.

Men samtidig så Det Radikale Venstre og jeg også i øjnene, at den magtkonstellation er der jo ikke noget at stille op over for, fordi regeringen – og det er jo Carsten Koch, der siger til statsrepræsentanterne, hvordan de skal stemme – jo har besluttet sig for, at Kommunehospitalet skal lukke. Lige gyldig hvor mange gange vi trækker den sag frem, så mener regeringen, at det Kommunehospital skal lukke. Det samme gælder de 2 repræsentanter for Frederiksberg. De har besluttet sig for, at det Kommunehospital skal lukke. Det er situationen.

Lars Hutters siger: Jamen så må vi jo spørge den københavnske befolkning en gang til. Om vi så spurgte dem hver dag, så sidder der 2 repræsentanter for Frederiksberg og nogle statsrepræsentanter og stemmer for, at det Kommunehospital skal lukke. Det er tilstanden.

Hvis vi går tilbage til den situation, hvor man oprettede HS, kan jeg huske, at jeg stillede et forslag her i Borgerrepræsentationen om, at man i forbindelse med det kommende kommunevalg – det var det, der var sidste år – skulle sikre, at HS' repræsentanter blev direkte valgt. Det forslag kom desværre ikke igennem, ellers havde situationen set helt anderledes ud.

Det er lige for at få forklaret, hvordan jeg opfatter denne sag, hvad der er baggrunden for, at jeg i hvert fald har erkendt, at det løb er kørt.

Så vil jeg også lige ridse sagen op med hensyn til, hvordan Det Radikale Venstre gik til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

kommunevalg, for ligesom Venstre var vi et af de masochistiske partier, der på trods af folkestemningen gik til kommunevalg med den dagsorden, at Kommunehospitalet skulle lukke.

På valgnatten måtte vi erkende, at den holdning havde den københavnske befolkning ikke. De partier, der var gået til kommunevalg med den modsatte holdning, fik flertal, og det tog Det Radikale Venstre bestik af. Jeg har tidligere sammenlignet det med, at hvis man har en EU-afstemning, så kan det ikke nytte noget, at man, hvis der kommer et afstemningsresultat, der går imod det, man selv går ind for, i det videre forløb, hvor man er ansvarlig, bekæmper det. Der mener jeg også, at vi loyalt har fulgt den tilkendegivelse fra den københavnske befolkning lige indtil den dag i HS' bestyrelse.

Men slaget er efter vores opfattelse tabt, og jeg har også forhørt mig i regeringen, og de har bestemt ikke til sinds at ændre den opfattelse, de har fået, at det ikke er nødvendigt at have det Kommunehospital. Det kan vi jo beklage aldrig så mange gange herfra, men det ser ikke ud som om tingene ændrer sig.

Det er så baggrunden for, at Det Radikale Venstre kan stemme for det budgetforslag, der ligger om HS, fordi vi mener også, at så stor en institution er nødt til at have et budget. Og så er der kommet nogle forbedringer ind, som Det Radikale Venstre kan tilslutte sig, selv om vi stadig væk kan se, at der er mange mangler og utrolig mange problemer, som ikke er løst endnu.

Derfor håber jeg da også, at vi på et tidspunkt kan få en debat om den videre udvikling inden for HS, eller i hvert fald de hospitaler, der i dag er omfattet af HS.

Som sagt, jeg forstår godt de uendelige frustrationer, og jeg deler dem, men jeg mener, at det her er forholdene i jernindustrien, som de er.

Borgmester **Peter Martinussen**: Denne debat er jo på både godt og ondt en budgetdebat, som handler meget om kroner og øre, mest kroner, endda millioner af kroner, og også en debat om en meget væsentlig del af vores velfærdssamfund, en efter vores opfattelse meget central del, nemlig sygehusbehandling og sygehusbetjening.

Må jeg sige både som medlem af denne forsamling og som bestyrelsesformand i HS, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

jeg er glad for, at vi i aften lander med et bredt flertal – sådan ser det ud – bag HS-budgettet for næste år, også selv om jeg må give de talere, der har været heroppe, faktisk både nogle af dem, der er gået ind for budgettet, og nogle af dem, der har været kritiske over for det, ret i, at hermed er alle problemer ikke løst, men en række af dem er.

Der er grund til at glæde sig over stabiliteten på området, som jeg tror er fantastisk vigtig. Alt andet ville være utrolig usikkert og uhyggeligt.

Der er grund til at glæde sig over det budgetperspektiv, som en bred kreds af partier og et bredt flertal af mandater herinde i aften tilslutter sig. Der er grund til at sige tak til dem, der tager et ansvar, ikke bare har skarpe holdninger og meninger som Marlene Krogh, Bente Møller, Lars Hutters og Preben Møller Hansen, det er let nok, men også tør tage et ansvar for tingene.

Der er grund til at glæde sig over de forbedringer, der ligger i budgettet: Psykiatrien på Amager, en bedre indsats for kræftpatienter, som, uanset hvordan man ønsker at prioritere behandlingen, vel altid vil være en gruppe, der står forrest i køen.

Der er grund til at glæde sig over, at vi bekræfter den sygehusplanlægning, som HS har stået for siden sin etablering, og som er blevet rost af alle, i hvert fald alle dem, der har faglig ekspertise på området, og som vi hermed bekræfter og også gør status over i aften.

Jeg skal sige til Marlene Kroghs oplysning især, tror jeg det var, at der også i aften er en sag på om status for sygehusplanlægningen, hvor vi bekræfter og justerer Sygehusplanen, så det er der også taget højde for i vedtagelsen.

Der er også grund til at sige, at der er opgaver, problemer, vi ikke løser fuldstændig i aften. Et af dem er det stadige pres, der vil være på en hvilken som helst sygehussektor i Danmark, uanset hvordan dens styre er konstrueret og har planlagt sin virksomhed, nemlig det pres, der ligger i nye behandlingsformer og nye behandlingsmetoder, som patienter, uanset om de tilhører en stor eller en mindre gruppe, vil have et berettiget krav om at vi løser, når vi har et velfærdssamfund og når vi vil behandling for alle.

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at det er der ikke umiddelbart nogen løsning på i budgettet. Igen vil jeg trøste mig med, at der er et flertal, som også bekræfter viljen til at kigge på det, og som jeg hører det og læser det og ved de mener, også vil være med til at løse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

opgaven, enten inden for de rammer, der er, eller på anden vis.

Jeg tror, det bliver svært at prioritere patientgrupper fra. Så sent som i dag kan man i en af landets aviser – den hedder i øvrigt Aktuelt, det tror jeg godt, jeg må nævne fra talerstolen – læse om en lille patientgruppe, som også har et efter min mening berettiget krav på behandling, som vi ikke umiddelbart kan imødekomme hverken her eller i andre dele af landet, men som efter min mening som alt andet vil trænge sig på fremover.

Jeg er også enig med dem, der har sagt, at vedrørende ventetiderne er det et problem, at vi må gå fra en garanti til en målsætning. Der er forskel på de to ord, men det er klart, at vi alle sammen gerne vil korte ventetider. Vi er stolte af, at HS har præsteret landets korteste ventetider. Kun Bornholms Amt kommer op på siden af os, det skal de være velkomne til. Vil vi fremover kortere ventetider på behandling af særlig livstruende sygdomme som kræft, og vi vil fastholde de korte ventetider, vi har på de sygdomme, som langt de fleste og største patientgrupper lider af.

Tiden tillader ikke mange andre enkeltheder her. Jeg må bare sige, at det nytter altså ikke noget, at Marlene Krogh, Bente Møller og andre kan komme herop og sige: Hvad nu med socialrådgiverområdet, hvad nu med de fysiurgiske klinikker, hvad nu med dit og hvad nu med dat? når man overhovedet ikke – og så tør jeg slet ikke nævne det hospitals bevarelse, som man stadig går ind for uanset planlægningen – har præsteret så meget som en krone eller en millimeter af løsningen på noget af det budgetmæssigt.

Det nytter ikke noget at have de flotte holdninger, hvis man ikke har noget at have dem i. Det kan være, det er nemmere, men det fører ikke til nogen konstruktive løsninger, som de højt besungne københavnere faktisk kan bruge ... (*Afbrydelse*). Mikkel Warming er god til at tale højt, men det får han jo heller ikke flere penge i lommen af.

Så enkelt er det jo.

Vores ordfører, Lars Engberg, vil komme tilbage til, hvordan vi har håndteret spørgsmålet om socialrådgivere og fysiurgiske klinikker i budgetforslaget.

Jeg må bare sige, at jeg kan være lidt skuffet over mange andre, måske ikke så meget Lars Hutter, over, at denne forsamling i virkeligheden i år har brugt ganske lang tid på HS' økonomiske grundlag både dér, hvor det ser godt ud, og dér, hvor vi er under det samme pres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

og måske endda stærkere pres end andre dele af sygehusvæsenet i Danmark. Det burde være velkendt, hvad der er op og ned i denne debat, og det er fantastisk, at man kan tale så løsrevet fra det, eller måske er det, fordi det er mere bekvemt.

A. Benhaddou (D): Preben Møller Hansen sagde noget om, at jeg havde ændret holdning. Det har jeg selvfølgelig nok, når jeg går kollektivt ind i de her forhandlinger og er med til at tage et ansvar.

Derfor står jeg fast ved den budgetaftale, der er vedtaget. Det gør jeg simpelt af den grund, at jeg kunne tidligt i de budgetforhandlinger, vi var i, se, at flertallet for bevarelsen af Kommunehospitalet ikke var til stede. Derfor var det simpelt hen betydningsløst, hvad jeg mente, og hvad jeg ikke mente.

For det andet skal man slå én ting fast: CD gik stadig ikke til valg på at bevare Kommunehospitalet. Vi lovede intet, for vi vidste intet om, hvordan situationen ville udvikle sig rent økonomisk med hensyn til Kommunehospitalets bevarelse.

Så det var udelukkende mig personligt, der valgte at forsøge at se på en mulighed for en bevarelse af Kommunehospitalet. Det gjorde jeg bl.a. ud fra de meldinger, der kom fra sundhedsministeren, om eventuelt at se på en storkøbenhavnsk amtsløsning på hospitalsområdet. Men desværre er den løsning også udeblevet.

Til sidst var der simpelt hen ikke nogen løsninger tilbage. Som borgmester Søren Pind nævnte, så skal HS-budgettet vedtages, vi har simpelt hen en frist for at vedtage dette budget. Vi kan ikke bare lade det hele sejle. Og der er altså intet andet at vælge end at vedtage dette HS-budget, for vi har ikke andet valg.

Som nævnt sagde jeg, at når man går ind i forhandlingerne, så må man også give for at få noget. Jeg indså bl.a., at der kun var 136-143 mill. kr. fra omstillingspuljen. Det kunne ethvert forhandlingsmedlem se allerede på et tidligt stadium. Derfor var det for mig at se soleklart, at jeg ud fra det beløb ikke bare kunne sige: Ja, det vedtager vi og bevarer Kommunehospitalet.

Det sker til trods for, og det har jeg selv papir på, at da jeg gik ind til forhandlingerne fra starten af, stod Kommunehospitalets bevarelse på min ønskeliste. Så det er klart, at jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

forsøgte på det, men jeg så allerede på et tidligt stadium, at der desværre ikke var flertal for Kommunehospitalet.

Men det udelukker mig selvfølgelig ikke fra ansvaret for at føre Københavns budget igennem. Derfor blev jeg ved, og det kan jeg sige soleklart. For mig var det betydningsfuldt, at psykiatrien på Amager med 34 mill. kr. blev vedtaget. Det er en CD-holdning, og det står jeg fast på, og det synes jeg ikke, jeg skal skamme mig over.

Det andet er værestederne for de psykisk syge. Det stod jeg fuldt ud for, og jeg meldte klart og tydeligt, at hvis ikke de blev fastholdt, så ville jeg ikke være med længere, det er soleklart.

Det tredje var kontaktcentret i Valdemarsgade. Det ville jeg heller ikke være med til at nedlægge, og det er også blevet bevaret.

Så der er søreme kommet nogle positive ting for CD, det er helt sikkert. Derfor kan jeg set ud fra mit oplæg til budgettalen den dag sige: Ja, Kommunehospitalet kunne jeg ikke leve op til, men jeg kunne da leve op til mange, mange af de punkter, som jeg havde på min ønskeliste, og jeg kan kun være tilfreds.

Til slut vil jeg sige, at selv om jeg stemmer for HS-budgettet, så er jeg stadig ikke tilfreds med den måde, HS bliver styret på økonomisk. Det er jeg altså ikke, for jeg tror stadig ikke på, at man kan spare de 400 mill. kr. på budgettet om 3 år. Det tror jeg simpelt hen ikke på.

Så jeg er stadig kritisk, selv om jeg er nødt til at stemme for dette HS-budget, det er jeg desværre. Men sådan er situationen en gang imellem. Vi er jo trods alt kun mennesker.

Peter Skaarup (O): Der har været flere spændende indlæg i denne debat, der strækker sig ind i stort set alle det her budgetforligs afkroge, og det må jeg så også have lov til at tale lidt om, når andre får lov.

En af de mere interessante taler her i dag var Preben Møller Hansens. Nu er han desværre ikke i salen lige nu, men Preben Møller kom jo faktisk med et løsningsforslag på hele denne misere, hvor politikerne desværre endnu en gang har bedraget de borgere, der har stemt ved kommunalvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Løsningen var, at vi alle sammen, eller så mange som muligt, går jeg ud fra, Preben Møller Hansen ville have, skulle tage ud til Frederiksberg og besøge 2 repræsentanter, der havde formastet sig til at ville nedlægge Københavns Kommunehospital, altså havde stemt for den beslutning, som HS-bestyrelsen gerne vil have. Det lyder da meget interessant – ville jeg sige til Preben Møller, hvis han var her.

Jeg skal sige, at i Dansk Folkeparti vil vi da meget gerne være med til at gøre alt for, at man kan bevare Københavns Kommunehospital. Men vi vil nok bare sige til Preben Møller, at de virkelige skurke i det her jo ikke er specielt Frederiksberg eller specielt staten. Det er jo de politikere her i København, der på trods af den klare indstilling fra borgernes side alligevel ser ud til at ville nedlægge det hospital.

Det er jo dem, vi alle sammen har peget på, forskellige som vi er, forskellige borgmestre, der åbenbart næsten alle sammen undtagen 2 er gået sammen om at ville lukke Københavns Kommunehospital. Det er jo dem, der er skurkene.

Derfor behøver Preben Møller såmænd ikke at tage til Frederiksberg for at demonstrere. Han kan demonstrere herinde i Borgerrepræsentationen på Rådhuset over for de politikere, der sidder her, fordi havde de politikere holdt fast i det, borgerne ønskede, nemlig at bevare Kommunehospitalet, det klare udtryk for valget, jamen så havde de politikere såmænd også fået overbevist HS-bestyrelsen og de repræsentanter, der sidder.

Vi har lige hørt, at Jette Bergenholz Baurup har været heroppe og sige, at nu havde man sandelig talt med de politikere, der sidder i HS-bestyrelsen, eller embedsmænd, der sidder i HS-bestyrelsen, om Amager Hospital. Man havde sikkerhed for nu, selv om der står noget andet i HS-planen, at det hospital vil blive bevaret på alle punkter, altså både organkirurgien og børneafdelingen. Det kan vi håbe på, at det bliver, at det er korrekt, og jeg skal da være den første til at sige, at det er positivt. Vi får at se, om det holder.

Men ergo var det faktisk sådan, at man kunne altså godt påvirke Frederiksbergs repræsentanter. Man kan altså godt påvirke statens repræsentanter, hvis man vil. Men det store problem er altså, at Socialdemokratiet har på intet tidspunkt villet.

De Konservative havde jeg troet gerne ville, for de sagde nemlig op til kommunalvalget, at de ville bevare Københavns Kommunehospital, men da det så kom til stykket, så ville de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

rent faktisk ikke, fordi de ønskede ikke at påvirke det budget i den retning, at man skulle bevare Kommunehospitalet.

Jeg vil vove den påstand, at havde De Konservative, havde Venstre og De Radikale sagt til vores overborgmester: Vi indgår ikke noget budgetforlig, hvis ikke Københavns Kommunehospital bliver bevaret – så var det også blevet bevaret. Det er min påstand, og den vil jeg holde fast ved, fordi det tror jeg på, sådan havde det været. Derfor undrer det mig såre, at man på den måde indirekte løber fra valgløfterne.

Det er rigtigt nok, at i konstitueringsaftalen står der ikke direkte, at man, koste hvad det vil, skal bevare Kommunehospitalet. Men det er klart, at har man indgået nogle aftaler om, at man arbejder i den retning, så følger man selvfølgelig også op på dem. Derfor er det utroværdigt efter min opfattelse, at man ikke har fulgt ordentligt op på dem.

Det gælder specielt De Konservative, som hele tiden har gået ind for at bevare Kommunehospitalet. De siger, de stadig væk gør det, men de har altså bare ikke arbejdet i den retning, som de skulle, efter min og efter Dansk Folkepartis opfattelse.

Så kan man sige: Jamen var overborgmesteren så ikke gået til de røde eller til Enhedslisten eller SF og havde fået et budgetforlig, og havde vi så ikke fået flere ting igennem i forbindelse med dette budget? Næh, det var han ikke, fordi han ville nedlægge det Kommunehospital, og SF og Enhedslisten ville jo ikke nedlægge det. De kom jo med det klare krav, ligesom Dansk Folkeparti gjorde, og ligesom Solidarisk Alternativ gjorde, at vi ikke ville lave nogen budgetaftale med Socialdemokratiet, hvis ikke Københavns Kommunehospital blev bevaret. Altså var der kun en eneste mulighed, og det var dem, der var rimeligt slappe i forhold til de holdninger, de havde før kommunalvalget.

Der er det så min opfattelse, at vælgerne husker sådan nogle ting her. Jeg tror, der er mange ting, man godt kan klare at finde ud af uden om vælgerne. Men én ting, man ikke kan klare uden om vælgerne, er altså denne sag, der har været debatteret i årevis i København, og som 115.000 borgere har skrevet under på skal bevares, nemlig Kommunehospitalet.

Den tror jeg ikke på, at man kommer uden om, og derfor tror jeg, det er en fejltagelse, når der er politikere, der lover ét og ikke holder det i udførelsen. Derfor forstår jeg faktisk ikke, at man gør det. Jeg synes, man bør gøre det om, jeg synes, man burde gå til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

overborgmesteren og sige: Det forlig, vi har indgået, har vi efter nærmere overvejelse fundet ud af, at vi ikke længere kan acceptere. Vi kan ikke leve med, at vi ikke bevarer Kommunehospitalet.

Det er klart, at der har været forskellige holdninger til de her spørgsmål i de forskellige partier. Derfor er det også klart, at det er min opgave her i dag at prøve på at opfordre de mennesker, der stadig væk har noget tilovers for Kommunehospitalet, til ikke at følge den partidisciplin, der er i visse partier.

Jeg synes nok, at der er personer her i dag, som tidligere har udtalt sig for at bevare Kommunehospitalet. Ja, jeg tænker på flere personer, I ved godt, hvem det er, der burde overveje deres stilling og sige: O.k., det her er en så vigtig sag, at der må vi trods alt følge vores overbevisning og bevare det hæderkronede hospital, som så mange københavnere har skrevet under på at ville bevare.

Det er klart, at det er muligt, man ikke gør det, men så er det bare, at jeg kommer med den påstand, som jeg gør, at vælgerne glemmer ikke denne sag. Der er mange sager, vælgerne glemmer, og vælgerne glemmer nogle gange hurtigt, men denne sag tror jeg ikke, de glemmer. Jeg tror, de husker på den, og jeg tror, at I bør tænke jer om inden 2. behandling af Københavns Kommunes budget, og der har I stadig væk muligheden for at ændre holdning til det.

Der er mange andre ting, vi kunne tale om her, men jeg betragter faktisk Københavns Kommunehospital som utrolig vigtigt, og jeg tror på, at det er en vigtig milepæl for, om borgerne kan regne med de politikere, de stemmer på. Borgerne stemte klart på politikere, der ville bevare Københavns Kommunehospital.

Hvis der var en folkeafstemning, hvad Dansk Folkeparti også går ind for og stemmer for, når det kommer til Lars Hutters' forslag, så tror jeg, at 80-90 pct. ville sige, at det skal bevares. Derfor skal I tænke jer om en ekstra gang. Prøv det for en gangs skyld.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): 3 minutter af taletiden i en eventuel 2. runde for Peter Skaarups vedkommende vil blive trukket fra.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Det er jo svært at tilføje noget nyt til debatten. Jeg har i betydelig grad samme standpunkter, som Søren Pind og Inger Marie Bruun-Vierø har gjort rede for, men der er dog nuancer, som jeg så vil prøve at komme lidt ind på her.

Lad mig først sige, at jeg mener stadig, at Hovedstadens Sygehusfællesskab burde have fundet plads til Kommunehospitalet i sin konstruktion. Det mener min gruppe også. Jeg er også ret sikker på, at hvis der blev gennemført den omtalte folkeafstemning i København, så ville det give et flertal for bevarelse af Kommunehospitalet. Det er jeg meget sikker på.

Problemet er bare, at den folkeafstemning, vi skal have, skal være på Frederiksberg, og det skal være hos staten, fordi det er de 2 parter, som har sagt nej til, at Kommunehospitalet fortsat kan finde sin plads i HS-samarbejdet.

Vi, der udgør flertallet for bevarelsen af KH her i Borgerrepræsentationen, har ikke fået overbevist staten og Frederiksberg om, at det er rigtigt at bevare KH. Jeg ved ikke, om vi måske, når vi ser i bakspejlet, var for optaget af vor egen debat, at vi var for optaget af at gøre Socialdemokratiet pro Kommunehospitalet.

Situationen er ikke ændret her i salen. Der vil stadig være et flertal her, der mener, at Kommunehospitalet skal bevares, og det tror jeg også, der vil være i den københavnske befolkning.

I HS er flertallet der ikke, og vi har hele tiden vidst, at 2 kunne gå mod 1, vi vidste, at sådan var stemmefordelingen i HS' bestyrelse, der bestod af 15 medlemmer. København kan gå sammen med Frederiksberg, så tryner vi staten. København kan gå sammen med staten, så tryner vi Frederiksberg. Men der kan også komme den situation, at staten og Frederiksberg går sammen, og så tryner de København.

Vi har vidst fra 1994 af, at sådan var situationen. Alligevel gik vi ind i konstruktionen vel vidende, at disse 3 parter jo ikke kunne acceptere, at en af parterne skulle have flertallet alene, for hvem skulle have flertallet? Det her var den bedste, da 3 parter gik sammen i et samarbejde. Det var, at der skulle 2 til for, at et eller andet kunne gennemføres.

Så har jeg bemærket de mange betragtninger, der er kommet. Nu har hr. Lars Hutters med sømanden jo fået en, der overgår ham i kraft. Sømanden vil lave aktion, og jeg forstår, vi skal ud på Frederiksberg nu og kidnappe de 2 frederiksbergere, som ud fra deres bedste

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

overbevisning har stemt i HS for, at KH ikke skal indplaceres i HS-samarbejdet. Vi skal også kidnappe sundhedsministeren og Lykketoft og dem alle sammen.

Hvorfor skal en meget alvorlig og seriøs debat, vi har her i Borgerrepræsentationen, altid ende i klovnerier og cirkus? Jeg er godt opmærksom på, at hele forsamlingen morer sig og klapper, hujer osv., pragtfuldt, nu hører vi igen den gamle sømand med alle hans bandeord og alle hans latrinudtryk, pragtfuldt, hvor er det sjovt det hele.

Hvorfor skal det altid ende på den måde? Det er da alvorlige ting, vi taler om, og det er da ikke noget, man overhovedet kan tage alvorligt, at vi skal ud og kidnappe nogen, fordi, hvad sagde sømanden, så vil hele Danmark, så vil hele verden synes, at det her er vel nok godt, verden elsker jo terror. Sikke noget pladder. Det, der bliver sagt, har overhovedet ikke noget med politik at gøre, det er desperationens klovneri.

Jeg er også lidt desperat over, at det ikke er lykkedes os at overbevise vores venner i HS, men det er det altså ikke. Men jeg er ikke en type, der af den grund går ud i det klovneri, det hele ender med, fordi det er uværdigt ud over alle grænser.

Der er den nuanceforskel, og det vil jeg gerne have lov til at fremhæve, mellem Venstre og os, at Venstre har været imod Hovedstadens Sygehusfællesskab, og det har de været fra starten af. Det var De Konservative ikke.

Jeg havde – lad det så være sagt for historiens skyld – adskillige møder med konservative folk, det var Engell og hans nærmeste i Folketinget, hvor jeg søgte og fik støtte til hos gruppen i Folketinget, at man ville stemme for HS-konstruktionen.

Det er ikke, fordi jeg er nogen særlig ond person og pamper og levebrødspolitikere og alt det her. Det kan jo være, at jeg tror, at HS er en rigtig ting, hr. sømand, at gennemføre. Jeg tror, det er rigtigt for patienterne, fordi jeg ved, at den moderne teknologi og den moderne teknik i dag er kommet så langt, at det er blevet dyrt at anskaffe sig udstyret, og derfor skal udstyret bruges meget.

Jeg ved også, at det kræver et stort patientunderlag, for at lægerne skal blive rigtig gode til at behandle de sygdomme, som den moderne udvikling har givet mulighed for. Derfor er der ingen vej uden om at lave specialer på de sygehuse, der deltager i samarbejdet, og som i øvrigt ligger så tæt på hinanden, som tilfældet er her i hovedstadsområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det er fuldstændigt fjolleri, at alle skal kunne alt. HS-konstruktionen er i sin kerne det rigtige, og jeg brugte mange timer, jeg brugte virkelig meget kraft på at få overbevist mine folk i Folketinget om, at det her var det rigtige, på trods af alt det man kan sige om demokratisk underskud og alle de her ting, det har jeg hørt på. Men jeg mente ud fra et ærligt hjerte, at det her var godt for patienterne.

Da Lars Hutters og Peter Skaarup begyndte, og det var på det næstsidste møde i Økonomiudvalget før sommerferien, at tale om, at nu skal vi trække de københavnske repræsentanter ud af HS, så gjorde jeg opmærksom på på samme møde – mange er til stede her, som kan bevidne det – at nu skulle Lars Hutters og Skaarup passe på. Fordi jeg ville ikke være med, og jeg var sikker på, at min gruppe ville ikke være med til at trække de københavnske repræsentanter ud af HS.

For hvad betyder det? Det betyder, at så er HS opløst. Det kan godt være, at vi ikke kan komme ud af det juridisk, men i praktisk politik vil en tilbagetrækning af de københavnske 7 medlemmer af HS-bestyrelsen betyde, at HS var nedlagt.

Jeg har troet på HS, vi har drøftet det meget i gruppen, jeg har kæmpet meget for det, og dér gik min grænse, den gik her, og jeg gjorde opmærksom på det, og der stod sagerne. Jeg blev så klar over, at nu var holdningen den, at det skulle man gøre, og så var det, jeg blev nødt til at sige stop, den gik ikke. Den går helt frem til grænsen for, at HS skal ophøre, skal slås i stykker.

Vel, dette her med at betingelsen for at der blev 2 borgerlige borgmestre var Kommunehospitalet, er historieforfalskning. Det var sådan, at meget hurtigt efter valget fandt Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative sammen. Vi havde tilsammen 17 mandater, og det ville give 2 borgmestre. Det var situationen, og sådan stod den i lang tid. Alle, der deltog i drøftelserne, ved, at sådan var det.

Jeg tror, der gik 14 dage. Så fik vi en henvendelse fra De Radikale, der gik ud på, at De Radikale og Hutters godt ville komme til nogle drøftelser med os, så vi kunne blive 21. Men vi var langt inde i drøftelser, og KH var ikke på bordet overhovedet. Vi 17 ville gerne slå vores pjalter sammen og manifestere os i 2 borgmestre.

Derfor må jeg sige, at det er historieforfalskning, dette med, at De Konservative skylder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

nogle standpunkter omkring Kommunehospitalet, at de har deres borgmestre.

I det hele taget synes jeg, at man, ud over at man skulle stoppe alt klovneriet, også skulle stoppe lidt med den megen kasten smuds på hinanden herinde. Hvor var egentlig Peter Skaarup henne i den ophidsede debat, vi har haft i den sidste måneds tid om HS-budgettet, om Kommunehospitalet? Hvor har han befundet sig? Nu vender han tilbage og taler så voldsomt og bruger kraftig stemme imod os andre, som har været her hele tiden.

Man kunne få en lille anelse om, hvis man skal være lige så perfid og lade den vende tilbage, at måske tales der så højt om Kommunehospitalet i øjeblikket, fordi opmærksomheden skal afledes fra noget andet. Alle er opmærksomme på, at der er 2 sager, som Dansk Folkeparti har som mærkesager, og den ene er, at de ikke kan lide de fremmede, der kommer til landet, og den anden er, at de gerne vil bevare Kommunehospitalet.

Men det nytter ikke noget, at man, fordi man nu synes, at Kommunehospitalet er så fantastisk god en sag, kaster smuds på de folk, der mener det samme som en selv, men som bare bliver nødt til at sige: Jamen der *er* ikke mere at gøre. I politik må man på et eller andet tidspunkt sige, at vi har gjort alt, hvad vi kunne, og det mener jeg, vi har gjort. Og laver vi en afstemning i morgen igen i HS' bestyrelse, får vi samme resultat.

Så kan vi pålægge vores egne folk, som er med på HS-planen, som den nu foreligger, at stemme imod deres egen overbevisning. Alligevel vil det stå med et flertal for nedlæggelse af Kommunehospitalet. De kan stemme om det hver dag, hvis de vil, vi vil få det samme resultat frem.

Der er logisk kun en eneste mulighed. Det er, at vi knuser HS-samarbejdet, og det er som sagt dér, hvor grænsen går for mig. Det er ikke kun noget med de mange penge, som staten i så fald ikke længere vil give til os i overensstemmelse med aftalerne, men det er nok så meget, fordi jeg tror, at for patienterne er det en enorm fordel, at vi har fået den specialisering, og at vi har fået det samarbejde, som vi har fået imellem de hospitaler, der indgår i HS-samarbejdet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det gælder for Thustrup Hansen som for kollega Pind, at der ikke bliver nogen 2. runde. Vi går til Lars Engberg i 2. runde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Lars Engberg (A): Nu er det jo sådan, at allerede i forbindelse med 1. behandling af kommunens budget sagde vi fra Socialdemokratiets side, at vi ville da forhandle med alle andre partier. Så det var ganske enkelt en overholdelse af de løfter, vi havde givet, når vi også inviterede os på frokost hos Preben Møller Hansen i forbindelse med nogle budgetforhandlinger.

Meget kan man sige om Preben Møller Hansen – Søren Pind og Thustrup har sagt en hel del, som jeg godt kan tilslutte mig – men det er utrolig godt smørrebrød, Preben Møller Hansen serverer nede i sin kro, og det kan jeg varmt anbefale, det vil jeg gerne kvittere for ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg ville godt have betalt, men det var Lars Engberg, der løb fra regningen.

Lars Engberg (A): Nu vi er ved budgetforhandlingerne, så vil jeg sige, at jeg bliver nødt til, Marlene Krogh, at reagere, når Marlene Krogh siger, at de forhandlinger, vi har ført med SF og Enhedslisten, er skinforhandlinger på grund af det her med HS og Kommunehospitalet.

Jeg vil ikke referere fra møderne, jeg bliver nødt til at referere, hvad vi selv har sagt, og jeg vil sige, at vi har fra første færd, fra det allerførste møde, vi har holdt med SF og Enhedslisten, sagt, at det var afgørende for os, hvis der skulle blive tale om forlig, at vi fik klaret den sag om HS-budgettet inklusive Kommunehospitalet.

Nu skal jeg som sagt ikke referere, hvordan det signal blev modtaget, hverken i SF eller Enhedslisten, men vi har sagt det fra første færd, og der er ikke stukket noget som helst under stolen, det var et rent udspil. Derfor kan jeg ganske enkelt ikke goutere, at det bliver sagt, at der er tale om skinforhandlinger. Det har været på bordet hele vejen igennem.

Så vil jeg også sige sådan mere for historieskrivningens skyld, at det ikke er rigtigt, at der står i HS' Sygehusplan 2000, at fødeafdelingen på Amager og børneafdelingen på Amager skal nedlægges. Det er ganske enkelt ikke rigtigt. Det stod i embedsmandsoplægget til Sygehusplanen, den såkaldte grovskitse, men det stod ikke i den politisk vedtagne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

sygehusplan for HS. Jeg er helt enig i det, Jette Bergenholz Baurtrup siger, at det er godt, at vi nu er nået til, at Sygehusplanen forbliver uændret på dette område.

Men når jeg har bedt om ordet her i 2. runde, så er det i virkeligheden for ganske kort at kommentere de ændringsforslag, som Bente Møller har stillet, og som også Peter Martinussen har kommenteret.

Det, Bente Møller siger, er jo, at vi skal opretholde socialrådgiverfunktionen og de fysiurgiske klinikker, fordi det er uvist, hvordan de skal finansieres i Københavns Kommunes budget. Dertil vil jeg sige, at det passer ikke. Det er sådan, at i budgetforslaget for 1999 på side 32, Bevillinger – Servicemål – jeg giver gerne læsevejledning – står der ganske enkelt, at der er afsat midler til videreførelse af de nævnte opgaver.

Når det er afsat på side 32, dvs. under Økonomiudvalgets afsnit af budgettet, så hænger det sammen med, at der på nuværende tidspunkt mangler en afklaring af de fremtidige administrative og organisatoriske konsekvenser. Derfor er der ikke en egentlig udmøntning af pengene, men pengene er der, og de er som sagt nævnt på side 32.

Derfor vil jeg gerne stille følgende *ændringsforslag* til HS-budgettet:

»Borgerrepræsentationen vedtager følgende procedure:

I foråret 1999 færdiggør Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen og Økonomiforvaltningen et forslag til videreførelse af opgaverne vedrørende socialrådgiverfunktionen og de fysiurgiske klinikker i kommunalt regi.

Forslaget forelægges Økonomiudvalget og Borgerrepræsentationen.«

Lars Hutters (L): Må jeg allerførst sige til Hans Thustrup Hansen, at der er noget, der ikke passer i de informationer om konstitueringsaftalen, Hans Thustrup Hansen netop har redegjort for.

For det første gik der ikke 14 dage. Det var faktisk den 21. november, det kan borgmesteren se på det skrift, der er blevet skrevet under, faktisk 3 dage efter valget.

Så kan jeg heller ikke forstå det regnestykke, borgmesteren har opstillet. Jeg tæller i dag, at Venstre har 6 mandater, og jeg tæller, at De Konservative har 5 mandater. Jeg kan ikke se, hvordan det kan blive til 2 borgmesterposter. Det synes jeg, at Hans Thustrup Hansen skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

redegøre for.

Hans Thustrup Hansen ved udmærket godt, at betingelsen helt klart var, som det lå i konstitueringsaftalen, også underskrevet af Dansk Folkeparti, at man skulle bevare Kommunehospitalet. Selv om det måske er pinagtigt for både Venstre og De Konservative, så var det grundlaget for, at de pågældende fik borgmesterposterne.

Må jeg dernæst sige, at hvis man på denne sorgens og skammens dag alligevel kan notere, at der er et fremskridt i drøftelserne, så er det trods alt, at de 3 medlemmer, fra Venstre Søren Pind, fra De Konservative Hans Thustrup Hansen og Inger Marie Bruun-Vierø fra Det Radikale Venstre, fuldt ud forstår det alvorlige i selve spørgsmålet om folkestyret.

Der er jo altså en krise imellem, hvad københavnernes ønsker sig omkring Kommunehospitalet og HS, og så selve den måde, HS fungerer på. Jeg tror, at stort set alle med undtagelse af Socialdemokratiet, som jeg skal vende tilbage til om lidt, er klar over, at det er en uholdbar situation det her. Vi kan ikke blive ved med at betale de 85 pct. af udgifterne og så opleve, at ikke-folkevalgte medlemmer fra staten samt 2 folkevalgte medlemmer fra Frederiksberg bestemmer, hvordan udgifterne skal være i HS, og stemmer København ned, det er uholdbart.

Jeg er helt enig med Hans Thustrup Hansen i, at naturligvis skal vi koordinere vores sygehusfællesskab, selvfølgelig skal vi det. Men det behøver ikke at være på den betonagtige, centralistiske, udemokratiske måde, som HS i øjeblikket er på.

Der er også det ved det, at vi faktisk er i en meget alvorlig situation, hvor staten og Mogens Lykketoft helt bevidst vælter milliardudgifterne på Rigshospitalet over på københavnernes, og det tager til til skade for københavnernes, som er nødt til at betale for dette meget store hospital, men så sandelig også til skade, naturligvis, for Rigshospitalet, som slet ikke kan få den nødvendige økonomi, fordi København bliver nødt til at sætte det på smalkost.

Det er en meget alvorlig situation, og jeg kan godt give den prognose, som jeg i øvrigt tror, Søren Pind vil støtte mig i, at inden for få år kan vi ikke holde til det, vi er nødt til at lave det om. Så tror jeg, mange af os vil minde Hans Thustrup Hansen om, at vi måske skulle have gjort det i dag. Man kan godt sige: Hvor mange ulykker skal HS lave, før vi er nødt til at lave

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

det om?

Hans Thustrup Hansen taler om alle de fantastisk gode behandlinger, jamen hvorfor skal de ældre ikke have en ordentlig behandling? Hvorfor skal det være nødvendigt at nedlægge Kommunehospitalet? Det er da skidt for HS og befolkningen, at man gør det.

Så vil jeg vende tilbage med hensyn til, hvordan situationen er politisk og med Socialdemokratiet.

Det er fuldstændig korrekt, at situationen vil være helt anderledes, hvis ikke man havde ligget på maven for Socialdemokratiet. Socialdemokratiet har fra første færd villet have nedlagt Kommunehospitalet, sandsynligvis fordi der foreligger en eller anden type af aftale med Mogens Lykketoft; ellers kan jeg overhovedet ikke forstå det her.

Det har jo vist sig, at man sagtens kan drøfte tingene, som kan ændres. F.eks. er det kommet frem her i dag både med fødeafdelingen på Frederiksberg og børneafdelingen på Amager og ortopædkirurgisk afdeling på Amager. Det kan lige pludselig lade sig gøre.

Jeg er ked af, at overborgmester Jens Kramer nu er lusket ud af døren, for egentlig burde overborgmesteren komme med en redegørelse for de forhandlinger, der, om man så må sige udemokratisk har foregået på Frederiksberg Rådhus for en uge siden. Der er det jo blevet aftalt.

Nå, jeg ser, at Peter Martinussen er til stede. Jeg vil bede Peter Martinussen om at redegøre for de forhandlinger, der er foregået på Frederiksberg Rådhus, og hvor man har aftalt dette. Der kunne det sagtens lade sig gøre. Selvfølgelig fordi, sådan som Peter Skaarup også har været inde på, at når Socialdemokratiet gerne vil et eller andet, så kan det sagtens lade sig gøre, eller fordi den tidligere indenrigsminister Birte Weiss ude på Amager har sagt, at det her kan vi ikke være bekendt, det skal vi have igennem. Selvfølgelig kan det lade sig gøre.

Det er dér, Hans Thustrup Hansen, du med din lange politiske erfaring skuffer os dybt. En politisk situation kan selvfølgelig altid forhandles igennem, og som Søren Pind meget rigtigt sagde, han vidste, at jeg ville komme tilbage til det, jamen de, der betaler skatterne, sidder faktisk ret kraftigt på forhandlingssituationen, sådan som Hørup gjorde det, og som Venstre, det gamle Venstre, gjorde det i kampen mod Estrup, imod det udemokratiske styre.

Det er selvfølgelig den situation, hvor vi i aften, hvis der virkelig var politisk vilje til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

det, sagde, at vi vil ikke vedtage noget budget, før dette er på plads, så er det selvfølgelig et oplæg til en forhandlingssituation.

Jeg mener bare, at når man lægger sig på maven for regeringen, jamen så har man jo ikke nogen som helst politisk kraft eller argumenter, Søren Pind, hvis de kommer med noget, vi ikke bryder os om, om en fremtidig hovedstadsreform.

Vi har kraften, hvis vi vil, og vi har københavnernes bag os, det har I selv sagt flere gange, og det er en fantastisk styrke at have. Når man har befolkningen bag sig, så er der utrolig mange ting, man kan opnå.

Hans Thustrup Hansen: Tag nu og vis, at du vil noget, i stedet for at ligge på maven for Socialdemokraterne!

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Lars Hutters, jeg skal gøre opmærksom på, at der kun vil være et minut til dig, hvis du kommer op i 3. runde.

Marlene Krogh (F): Jeg vil prøve lige at supplere noget af det, som nogle også har spurgt om.

Til dig, Jette Bautrup, vil jeg sige, at jeg synes faktisk, du er lidt naiv. Jeg synes, det er naivt at tro, at man vil bevare en børneafdeling på Amager Hospital. Jeg er meget enig i din hensigt med det, jeg mener også, det er en nødvendighed, men jeg mener altså også, at hvis man skal bevare en børneafdeling, så skal det have nogle specialer. Det er nok den eneste mulighed for at bevare den børneafdeling. Og det samme gælder kirurgien ude på Amager.

Det er selvfølgelig ikke noget, jeg vil vædde med dig om, men jeg kan godt forudse, at der på længere sigt er nogle, der vil minde dig om det, også andre her, som har støttet HS-plan 2000. Derfor er jeg ikke sikker på, at den holder mere end måske 2 eller 3 år. Så tror jeg, at den vil være på vores dagsorden igen, så tror jeg, at man vil lukke den.

Jeg synes også, at nogle glemmer at se på, jamen hvorfor skulle Kommunehospitalet egentlig lukkes? Det skulle det, fordi man ønskede nogle medicinske centre, og ikke fordi man ikke syntes, at det var et godt hospital. Men det princip har man altså siden hen opgivet.

Det er sådan i dag, at der ikke længere er nogen reumatologi ude på Amager og vil ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

være det. Det er sådan i dag, at når denne plan er lukket, så er der ingen geriatri på Rigshospitalet. Det vil sige, at på 2 ud af de 5 steder er der ikke noget medicinsk center. Så alene af den grund synes jeg, at man skulle tage op til overvejelse, om det nu er en rigtig beslutning at lukke Kommunehospitalet.

Jeg mener, at jeres argumentation lige nøjagtig på dette område glider, og jeg mener ikke, det hænger sammen.

Kort vil jeg lige sige til Peter Martinussen, at vi ikke er kommet med nogen ændringsforslag, næh, for I har heller ikke gidet overhovedet diskutere det med os. I stillede som krav, at hvis det var sådan, at vi ønskede at være med til nogle forhandlinger, så kunne I lige så godt sige det med det samme, at det handlede om, at I ikke ville acceptere, at Kommunehospitalet skulle bevares. Bevares, det er så en holdning at have, men det er altså skindemokrati, det der er foregået. Sådan vil jeg fastholde, at det hænger sammen.

A. Benhaddou (D): Jeg behøver ikke at forlænge debatten så meget, jeg har kun lidt til debatten.

Venstrefløjens har mange sympatiske ønsker på deres liste til budgettet. For at finansiere det kræver det, at man inddrager de 200 mill. kr., som gælden skulle nedbringes med. Det er konsekvensen af venstrefløjens forsøg på at gå ud til borgerne og sige til dem: Vi kan opfylde en hel masse ønsker for jer, men samtidig vil vi ikke være med til at nedbringe gælden.

Oven i købet vil man videre finansiere de ønsker ved at forhøje skatten med 0,4-0,8 pct. Det er ligesom man giver med den ene hånd og tager med den anden. Det mente jeg ikke, at jeg ville være med til, det er helt klart og tydeligt.

Med hensyn til Dansk Folkeparti: Jamen jeg synes også, som borgmester Thustrup Hansen nævnte, at I har været utrolig anonyme i de her budgetforhandlinger. Men jeg havde en eller anden fornemmelse af, at lige så snart der var indgået et budgetforlig, så ville Dansk Folkeparti dukke op igen, og det passede. De vågnede op i går lige pludselig. Det var mystisk. Sådan et vækkeur vil jeg også have.

Man kan sagtens, selv om man er medlem af Økonomiudvalget, fralægge sig ansvaret

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

og at deltage i det hårde slid, som arbejdet med budgetforhandlingerne er, og bagefter, når der bliver indgået forlig, siger man: Vi går ind for en Holmen-skole, vi går ind for bevarelse af Kommunehospitalet. Ja, tungen har meget let ved at sige en masse ting, men det er handlingerne, det gælder, og der gælder det om at tage et medansvar, og det synes jeg bestemt ikke, at Dansk Folkeparti har vist.

Det kan godt være, at Det Konservative Folkeparti ikke har levet op til noget, som de har gået ud og meldt til befolkningen eller vælgerne op til kommunalvalget. Men én god ting synes jeg, man kan sige om dem, og det er, at de står her og markerer sig og står fast ved deres holdninger, og det synes jeg er utrolig godt og modigt gjort i forhold til visse partier, der melder, at de går ind for at bevare Kommunehospitalet, men når det gælder forhandlingerne og det slidsomme arbejde, så er de væk og kommer tilbage bagefter og råber og skriger.

Desuden ved jeg heller ikke rigtig, hvor langt venstrefløjens ville være gået med i forhandlingerne. De var jo helt ivrige efter nogle forhandlinger. De var jo ivrige efter at få et budgetforlig med Socialdemokraterne, det ved vi, men spørgsmålet er bare for mig, hvad de ville være gået med til at afstå fra i deres ønsker. Det kunne være interessant at vide for borgerne.

Med de udgiftsønsker, de havde stillet op til budgetforhandlingerne, på 400-500 mill. kr., er der ingen tvivl om, at det kunne vi simpelt hen ikke leve op til, det kunne Københavns Kommunes økonomi ikke leve op til. Det er klart, det siger sig selv. Så derfor ville de have afstået fra nogle af disse ønsker. Spørgsmålet er bare hvilke af dem. Og kom ikke til mig og sig, at venstrefløjens ikke ville have været med til at indgå et forlig med Socialdemokraterne. Problemet for venstrefløjens er, at det fik de ikke mulighed for denne gang takket være CD's ønske om et bredt forlig fra Socialdemokratiet hen over midten mod de borgerlige.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Peter Skaarup, og jeg skal gøre opmærksom på, at Peter Skaarup kun har 2 minutter her i 2. runde.

Peter Skaarup (O): Så må jeg skynde mig, der er mange ting at svare på.

Det er klart, at for os er Kommunehospitalet vigtigt, og uanset om Benhaddou kan lide

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

det eller ej, så deltog vi faktisk i nogle forhandlinger med Socialdemokratiet.

Problemet var bare, at vi kun blev indbudt en eneste gang, og der sagde vi, at vi ville bevare Kommunehospitalet, det lå fuldstændig klart for Socialdemokratiet. Derfor gjorde de åbenbart det, som de også gjorde med SF og Enhedslisten: De sagde, at Dansk Folkeparti ikke kan være med, og så søgte de derhen, hvor varen nu var. Der var der desværre, må vi konkludere, nogle, der bed til, som ikke burde have bidt til. Det kan man komme med lange udenomsforklaringer om, men sagen er bare, at Kommunehospitalet bliver lukket nu, og grunden til det er dette budgetforlig.

Så vil jeg gentage, som Jette Baurtrup sagde, at hvis man vil noget, hvis man nu f.eks. gerne vil bevare Amager Hospital, så kan det godt lade sig gøre at snakke med Frederiksberg, så kan det godt lade sig gøre at snakke med staten. Hvorfor kunne det ikke det med Kommunehospitalet? Hvor er forskellen?

Der er det så, jeg siger, at hvis partierne ville, så kunne de også godt i denne budgetforhandling have holdt fast ved deres valgløfter og sagt: Vi vil bevare Kommunehospitalet. Jeg er sikker på, at hvis overborgmester Jens Kramer havde villet, så kunne han også have fået det igennem, men han har ikke villet. Faktisk er det Socialdemokratiet, der har formået igennem hele perioden at sørge for, at man vedblev med at ville lukke det hospital.

Der er I blevet snydt, og det vil I blive igen, hvis ikke I sørger for at gennemskue det og sørger for at holde jeres valgløfter. Beklageligvis er det sådan, og derfor vil jeg stadig væk opfordre de medlemmer, som måske ikke er helt enige i det her, til at stemme efter deres overbevisning og stemme for at bevare det hospital, og det har de stadig mulighed for, også den 8. oktober.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Preben Møller Hansen, og jeg skal gøre opmærksom på, at Preben Møller Hansen også kun har 3 minutter til sin rådighed.

Preben Møller Hansen (P): Når en pædofil eller en voldsforbryder eller andre kriminelle bliver pågrebet og stillet for en domstol, så gør de alt for at forsvare sig og bruger

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

løggen som middel, hvis det er nødvendigt.

Her i denne diskussion har jeg lyttet til en Søren Pind og til en Thustrup. De to var i forhold til Inger Marie Bruun-Vierø vidt forskellige i deres opfattelse af, hvordan de skulle forsvare, at de øver vold på den københavnske befolkning, for det er sådan set det, der er sket.

Hans Thustrup begyndte straks med, at jeg kom med vold og hvad ved jeg. Hvem har øvet volden mod den københavnske befolkning? Det er jo netop bl.a. De Konservative og ikke undertegnede. Jeg står for en bevarelse af Kommnehospitalet, og naturligvis vil jeg bokske for det standpunkt også i denne sal.

Så er spørgsmålet, om mit sprog ikke er godt nok. Jamen jeg taler nu engang det sprog, som jeg er opvokset med og har lært gennem mit liv. Det kan godt være, at sproget hos sømanden, der ligger ude på Nordatlanten med et helvedes stormvejr, og hvor lasten forskubber sig, og hvor alle mand må knokle døgnet rundt for at sikre, at skibet ikke går ned, er anderledes end hos Hans Thustrup, der har været borgmester i jeg ved ikke hvor lang tid, har sikret sig selv en fed hyre og sikret sig selv pension for livstid. Det kan godt være, at de kredse, han befinder sig i, har et andet sprog.

Men der er den forskel ud over sproget, at det, jeg står for, står jeg inde for, og jeg svigter ikke på noget tidspunkt, men det oplever vi bl.a. en Thustrup gøre.

Så siger de, jamen vi er skuffede over det, der skete for 3 måneder siden, den 24. Da blev det vedtaget med 8 stemmer mod 7 eller sådan noget i den stil. Jamen hvorfor udtaler man så til aviserne, at man stadig væk står fast på at bevare Kommnehospitalet?

Man siger i dag fra talerstolen, at man måtte erkende, at slaget var tabt. Men slaget er aldrig tabt. De, der opgiver, er de slagne. De, der fastholder deres synspunkter og vil slås til det sidste, er dem, der er sejrherren, også i denne by og i dette spørgsmål.

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at de godt 250.000 mennesker i København, der har underskrevet på, at man skal bevare Kommnehospitalet, ved lige nøjagtigt, hvor de skal sætte deres kryds ved det kommende kommunevalg. Jeg er i hvert fald en af dem, der skal rejse byen tynd, hver eneste uge skal jeg være ude på gader og stræder og forklare, hvad det er for nogle mennesker, der er her i denne forsamling.

Det indebærer også, at jeg fastholder, at levebrødspolitikere skal man aldrig satse på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

For dem er det kroner og øre, hverken mere eller mindre.

Så hører vi også, at man, efterhånden som jeg nu forstår det, bruger løgneren som middel til at forsvare sig fra denne talerstol. Det var også en Thustrup Hansen, der påstod, at de havde til 2 borgmestre. Men de havde altså kun 11 mandater, og det giver altså ikke 2 borgmestre. Men ved at få en samarbejdsaftale med de andre kunne man sikre, at man fik 3 borgmestre. Det eneste, der var, var sgu, at Kramer Mikkelsen var for smart. Han havde sgu da læst lektien og vidste lige nøjagtigt, hvordan man skulle tackle den situation.

Jeg er ked af det med hende der Inger Marie Bruun-Vierø, som sidder der. Det er jeg sgu ked af. Jeg kunne godt tænke mig, at hun havde været borgmester. Så havde jeg sgu søgt en stilling hos hende, for jeg synes, hun er skidesød. Det kunne jeg godt have fundet på.

Men det, der står tilbage, til Søren Pind og Thustrup: I kan aldrig bortforklare, at I har forrådt den københavnske befolkning, det vil stå banket fast i hver eneste husmur over hele København.

Jeg ved godt, at Thustrup er ligeglad, han er jo pensioneret som borgmester resten af livet, så han skider højt og flot på det. Kronerne ruller ind i kassen, og borgerne i København betaler gildet. Derfor skulle man ikke have alle disse pensionsordninger.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal gøre opmærksom på, at hvis Preben Møller Hansen kommer op i 3. runde, så er der kun 2 minutter til rådighed.

Så er det Bente Møller, og Bente Møller har 2½ minut til sin rådighed.

Bente Møller (Ø): Det må jeg så se, om jeg kan styre mig for.

Jeg vil sige til Peter Martinussen, at han har jo ikke siddet med ved bordet til budgetforhandlingerne, så han har jo ikke nogen mulighed for at udtale sig om, hvilken vilje Enhedslisten har haft til at skaffe finansiering.

Vi har sagt, at vi ikke er bange for en skatteforhøjelse. Vi har ikke sagt, at gælden ikke skulle afdrages. Vi har oven i købet foreslået, at man skulle afdrage gælden med endnu mere.

Den skatteforhøjelse, vi var villige til, ville have ramt de fattigste københavnere, dem på kontanthjælp, dem på overførselsindkomster i øvrigt, blidere end de takstforhøjelser, som de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

af dem, der har børn, nu får i det budgetforlig, der jo er indgået og skal til afstemning. Men det er vel ikke det, vi skal diskutere i dag.

Jeg vil sige, at jeg kan godt forstå, at Frederiksberg Kommune elsker HS højt. Frederiksberg Kommune har haft det dårligst vedligeholdte sygehus, jeg nogen sinde har set, muligvis det dårligst vedligeholdte sygehus i hele Danmark, og det ved jeg, der er andre herinde, der er enige med mig i og kan berette om altaner, der er ved at falde ned, og andet.

De har simpelt hen budt deres borgere den mest elendige standard, man kan forestille sig, i årevis. De havde dispensation fra Levnedsmiddelkontrollen i 10 år eller mere til et køkken, som ikke var i orden. De havde lige bevilget pengene til køkkenet, da HS blev oprettet, så trak de bevillingen tilbage.

Så jeg kan godt forstå, de elsker HS, fordi de har fået en væsentligt højere sygehusstandard til deres borgere. De har fået betalt 85 pct. af udgifterne til renovering af deres faldefærdige Frederiksberg Sygehus, hvor stort set kun barselsafdelingen var renoveret på forhånd af de københavnske skatteborgere. Selvfølgelig er de taknemmelige.

Det er da heller ikke underligt, hvis man i sidste uge har kunnet sidde og lave aftaler ude på Frederiksberg om, at hvis I lader os beholde vores børneafdeling på Amager, så lader vi jer beholde jeres fødeafdeling. Der har man haft noget at handle med.

Hvis den tidligere formand for HS-bestyrelsen ikke havde lovet dem, at de kunne bevare deres fødeafdeling, der jo i første udkast var foreslået nedlagt, allerede inden HS-planen var færdig med at være til høring, så havde vi måske også haft noget at handle med omkring Kommunehospitalet dengang. Jeg synes ikke, det er underligt, at Frederiksberg elsker HS højt.

Men jeg må sige, hr. borgmester Thustrup Hansen, at jeg tror ikke københavnernes kommer til at elske HS højere efter det her. Og når de opdager, at det er det fattige København, der i vid udstrækning betaler det rige Frederiksbergs sygehusudgifter, så kommer de til at elske det endnu mindre.

Jette Bergenholz Bautrup (A): Det skal være meget kort, det var sådan set Peter Skaarup, der kaldte mig herop.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Først vil jeg sige, at jeg synes da, det er positivt, at Peter Skaarup også ønsker, vi skal bevare børneafdelingen plus organ- og ortopædkirurgien på Amager. Det synes jeg er dejligt, selv om Peter Skaarup ikke er med i budgetforliget.

Men dernæst vil jeg sige: Prøv at skille det fra hinanden. Jeg mener, jeg er en ærlig politiker, jeg står ikke heroppe og bare siger et eller andet, men ingen af os repræsentanter for Socialdemokratiet anede, da vi gik ind til HS-bestyrelsesmødet, hvordan staten, hvordan Frederiksberg stemte til Kommunehospital. Vi anede det ikke, og det er sagt fuldstændig sandt. Jeg står ikke og siger det, så ville jeg hellere holde min mund, så var jeg blevet væk. Det er sandt, det, jeg siger her.

Men når jeg taler om, at vi har drøftet børneafdelingen, og vi har drøftet organkirurgisk og ortopædkirurgisk, så er det med repræsentanterne, og jeg ved, at der er nogle andre, der har taget sig af staten. Så det er noget nyt, der er kommet under budget-, ikke -forhandlinger, men man har drøftet budgettet.

Ganske kort vil jeg lige sige til Marlene Krogh, at det kan da godt være, hun mener, jeg er naiv, når jeg tror, at nu kan vi bibeholde organkirurgisk og ortopædkirurgisk plus børneafdeling, det skal nok komme op igen om 3 år.

Jeg kan sige, at siden 1970, hvor jeg første gang blev valgt her i forsamlingen, har jeg kæmpet for Amager Hospital. Disse afdelinger har været forsøgt nedlagt hver gang, og hver gang er de kommet op. Man skal blive ved, og man skal tro på det, man vil.

Nøjagtig det samme skete i sidste samling, hvor Borgerrepræsentationen stemte det ned. Nogle måneder efter blev det stemt igennem.

Derfor tror jeg på denne gang, det er sidste gang, der har vi bevaret. Vi har jo hørt alle partier være oppe og sige det. Jeg kan da huske til valget, at der ikke var et øje tørt, da Grete Henius foran Amagercentret sagde: Vi Konservative vil noget for Amager Hospital. Tidligere havde hun stemt anderledes, men nu mente Grete Henius og De Konservative, hvad jeg syntes var dejligt, at de havde indset, at det var der behov for med et befolkningsunderlag på 150.000.

Derfor er det, jeg siger, at selvfølgelig tror jeg, det er sidste gang, det er manet i jorden. Når vi stemmer i aften, når vi stemmer om HS' budget den 30. september, så er det det, at vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

kører fremover.

Grete Henius (C): Debatten synes desværre at være kendetegnet ved, at man taler meget, men siger lidt.

Der er, som borgmester Thustrup Hansen sagde før, ikke meget at tilføje, medmindre man som den tidligere svorne tilhænger af antidemokratiet i Sovjetunionen, hr. Preben Møller Hansen, den gamle kommunist, som jo ikke går ind for demokratiet, pludselig har skiftet hest. Han er jo tidligere gået ind for undertrykkelse af anderledes tænkende og har hyldet det styre, man havde i det store land ovre østpå, hvor man sendte folk til Sibirien eller indlagde dem på sindssygehospitaler ... (*Afbrydelse*). Det skal det blive. Eller indlagde dem på sindssygehospitaler, hvis de ikke havde den mening, som nu engang var den vedtagne af det kommunistiske styre.

Men anderledes forholder det sig heldigvis i vores land. Her har vi et demokrati, om man så kan lide det eller ej, men hr. Møller Hansen bliver nødt til at acceptere, at sådan er styreformens her. Her har vi en styreform, som tilsiger, at flertallet bestemmer.

Det er ikke altid, det er rart, og jeg håber, at jeg har fået givet udtryk for, at jeg var dybt beskæmmet den 24. juni, da det gik op for mig, at 8 mennesker, nemlig statens 6 medlemmer og Frederiksbergs 2 medlemmer, havde nedstemt 7 medlemmer, nemlig de 7 medlemmer af Københavns Borgerrepræsentation, endog nogle af de medlemmer, som ikke i deres hjerte følte, at Kommunehospitalet skulle bestå, men de var blevet pålagt af Borgerrepræsentationen at gå tilbage i HS' bestyrelse og stemme for en bevarelse, og det gjorde disse medlemmer. Det var f.eks. Socialdemokratiets medlemmer, det var de blevet pålagt. Vi andre gjorde det, fordi vi mente, at Kommunehospitalet skulle bevares.

Det mener vi fremdeles ville være en god idé, men vi må indse, at det ikke kan lade sig gøre, idet de 8 den 24. juni på bestyrelsesmødet i HS traf den beslutning, at Kommunehospitalet skulle nedlægges.

Vi Konservative har hele tiden ment, at Kommunehospitalet var en god ting at have til gavn for nyopererede og til gavn for geriatriske patienter, som skulle genoptrænes efter rent fysiske lidelser, brud og operationer, eller patienter, som havde haft hjerneblødninger eller

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

blodpropper i hjernen, som derfor havde visse færdigheder, der skulle genoptrænes.

Men vi har måttet indse, at der ikke er noget at gøre, medmindre man vil genindføre et fascistisk system som det kommunistiske og blæse på demokratiet, og det vil vi ikke.

Preben Møller Hansen bliver ved med at tale og gentage sig selv. Det er muligt noget, der sker med alderen, jeg ved det ikke, men Preben Møller Hansen er nu nået dertil, at han er lige ved at sige: Hvis det er fakta, så benægter jeg fakta – som en anden politiker i Folketinget engang sagde. Det er heldigvis mange år siden, men jeg ser og hører, at hr. Preben Møller Hansen gerne vil have indført igen, at man benægter fakta.

Til Bente Møller, som siger, at hendes parti gerne vil have skatteforhøjelser, vil jeg gerne sige, at det vil vi ikke, for det er de samme små skuldre – og det er her, man godt må grine – der skal blive ved med at betale skatteforhøjelserne her i København. Der er nemlig efterhånden ikke andet end små skuldre tilbage. De store skuldre er flygtet ud af byen, fordi skattetrykket i forvejen er meget højt. Der kan ikke lægges flere skatter på den københavnske befolkning. Vi vil i hvert fald ikke være med til det.

Jette Bergenholz Bautrup sagde, at De Konservative forbindelse med kommunevalget i efteråret pludselig gik ind for en bevarelse af Amagerhospitalerne. Jeg tror, og jeg vil gerne lade tvivlen komme Jette Bergenholz til gode, at Jette Bergenholz husker forkert, thi det var netop De Konservative, der sidste forår gik stærkt ind for en ordentlig bevarelse af organkirurgien på Amager, som Socialdemokraterne ville have nedlagt. ... (*Afbrydelse*). Jo, det var det. Jeg er heldigvis i besiddelse af bånd af de udsendelser, der har været både i tv og radio om det.

I sidste sekund, da De Konservative havde stillet ændringsforslag om en ordentlig bemanning på den organkirurgiske afdeling, den kunne Socialdemokraterne ikke stemme for, men i sidste øjeblik under mødet herinde kom Socialdemokraterne med et ændringsforslag, som ikke bragte Amagers organkirurgi op til det stade, De Konservative ville have det på, men til et mellemstade, som alligevel hverken var fugl eller fisk. Det har jeg fuldt belæg for at sige ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er endnu lidt ubrugt taletid til Grete

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Henius, så hvis Grete Henius vil fortsætte, bliver det oppe på talerstolen.

Så er der et minuts tid til Lars Hutters i 3. runde, hvis det er muligt.

Lars Hutters (L): Jeg kan jo forstå, at Jette Baurup har kendskab til, at der sidste torsdag blev forhandlet på Københavns Rådhus mellem overborgmesteren og Frederiksbergs borgmester med det resultat, at ortopædkirurgisk afdeling og børneafdelingen ønskedes bevaret, der er skabt et flertal for det.

Jeg kan så forstå, at Jette Baurup ikke ved, at der var en tilsvarende forhandling på Frederiksberg Rådhus den 19. juni. Jeg har dokumenter fra borgmester John Winther, hvoraf det klart fremgår, at Jens Kramer og Peter Martinussen var enige om, at der den 24. juni skulle forfølges en strategi angående nedlæggelse af Kommunehospitalet, at Frederiksbergs 2 repræsentanter og statens 6 repræsentanter skulle stemme sammen for dermed at lukke det.

Jeg tvivler ikke et sekund på, at Jette Baurup ikke er blevet underrettet om det, men sådan forholder det sig. Det viser jo altså kun, at hvis Socialdemokratiet vil, så kan det lade sig gøre. Når Socialdemokratiet ikke vil, f.eks. bevare Kommunehospitalet, så sørger de også for det. Jeg synes, vi skal være ærlige og åbne omkring dette spørgsmål.

Så vil jeg sige, at i aften bliver demokratiet undertrykt, folkestyret bliver undertrykt, københavnernes bliver undertrykt. Det skal stå klart, ikke mindst for De Konservative, når de stemmer, som de gør.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Lars Hutters omtalte et møde den 19. med en lodret ukorrekt udlægning.

Det er Benhaddou, der har fuld taletid i 3. runde.

A. Benhaddou (D): Jeg synes, debatten har udviklet sig til at være voldsomt personlig. Jeg bryder mig ikke om fru Grete Henius' omtale af Preben Møller Hansen. Jeg sidder ved siden af ham og oplever ham nogle gange nærmest ret borgerlig, skulle jeg hilse og sige. For øvrigt er der altså mange forhenværende kommunister efterhånden i denne verden.

Hr. Peter Skaarup sagde, at man kunne lige så godt på samme måde, som man ville

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

indgå en aftale om at bevare Amager Hospitalet, indgå den samme aftale med hensyn til Kommunehospitalet. Ja, det har du ret i, men problemet er bare, at i HS-budgettet for 1999, står der, at Kommunehospitalet skal lukke, desværre, det må vi erkende.

Men Amager Hospitalet bevares i 1999-budgettet. Derfor har vi luft og tid til at indgå de forhandlinger eller aftaler inden for HS-bestyrelsen om en bevarelse af Amager Hospital. Deri ligger forskellen.

Jeg håber, at vi kan komme ud af denne debat med ren luft imellem os. Jeg ved godt, at det er utrolig følsomt det her. Men jeg siger bare, at én ting har været sikker: CD lovede ikke hundrede procent, at vi ville bevare Kommunehospitalet, ikke fordi vi var bange for noget, men vi vidste, at det ville udvikle sig til en utroligt følsom sag, og vi var bange for at gå ind i sådan en debat.

Desuden havde HS udviklet sig igennem en årrække, hvor CD ikke engang var repræsenteret, så vi mener ikke, at vi bare kan komme ind og så lige pludselig tage stilling til noget, vi slet ikke har været med til.

Så derfor siger jeg bare én ting: Det kan godt være, jeg gik herop og sagde, at jeg havde ændret holdning, men jeg kunne mærke til sidst, at den holdning ændrede sig blandt diverse partier her i denne forsamling. Derfor var det nyttesløst af mig som person, at jeg skulle være med til at bevare Kommunehospitalet. Jeg indså, at det kunne altså ikke lade sig gøre. Desværre er situationen den, at det ikke kan lade sig gøre.

Men samtidig vil jeg sige, at jeg tror, alle her ved, at hvis jeg samtidig lover nogle noget om en eller anden aftale, lover at stemme for det, så gør jeg det også. Det tror jeg, alle herinde ved. Men det har jeg altså ikke lovet med hensyn til Kommunehospitalet. Jeg er ked af, hvis det bliver opfattet på den måde.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Jeg vil gerne sige til Preben Møller Hansen, at jeg har siddet og bestemt mig for, at jeg vil besøge ham på et af hans værtshuse, og jeg skal nok tage pengene med ... (*Afbrydelse*). Jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvor det er, du nu har det, men jeg skal nok tage pengene med, så jeg kan betale min regning.

Fordi det, jeg synes kunne være meget spændende, er at høre, hvordan den gamle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

bolværksmatros lå i sin redningsbåd ude på Nordatlanten og kæmpede imod stormen, mens han lærte sit latrinære sprog. Altså alt det der synes jeg kunne være virkelig værd at lytte til, Preben, og jeg håber, at du vil fortælle mig meget mere om alt det der, når jeg inden længe kommer og besøger dig.

Må jeg sige, at kvintessensen af det, der sker i aften, lidt er dette med at vælge imellem pest og kolera. Vi skal nemlig vælge imellem HS', Hovedstadens Sygehusfællesskabs bevarelse eller Kommunehospitalets bevarelse. Sådan er det, fordi der er et flertal i HS, der ikke vil have Kommunehospitalet bevaret. Så vi skal vælge imellem de to ting.

Så vælger jeg, og min gruppe vælger, nu skal jeg ikke gentage argumentationen, det er der heller ikke tid til, vi vælger HS-løsningen, fordi den specialisering, der sker – jeg har været igennem det med teknologien og ekspertisen, der skal opbygges hos lægerne – tilsiger, at HS-løsningen er den rigtige.

Men det, der vel også må tilsige den løsning, er, at vi taler faktisk allerede i 1999 om noget, der svarer til 600 mill. kr. Det hænger jo sammen med, at har vi ikke HS, så har vi heller ikke statens bidrag længere. Vi har fået talmæssige beregninger, og det er knap 600 mill. kr., vi taler om, det er hele omstillingspuljen plus en skattestigning på 1,1 pct. Så meget er det, vi taler om.

Så helt bortset fra de fortræffeligheder, der kan ligge i HS, og den specialisering osv., vi har talt så meget om, så ligger der altså yderligere i dette ikke nogen renovering af Østerbro Svømmehal, ikke nogen udbygning af hjemmehjælp og alle mulige andre ting, men en skattestigning på 1,1 pct. Så det er mellem pest og kolera, valget står, men man må vælge.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Lars Hutters for en meget kort bemærkning, inden Preben Møller Hansen får ordet.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Jeg vil bare minde Hans Thustrup Hansen om, at det da er korrekt, at det er et valg mellem at bevare Kommunehospitalet og at bevare HS. Men i regnestykket glemmer borgmesteren igen, at så skal vi jo heller ikke betale for Rigshospitalet, og det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

faktisk 1,6 mia. kr. Så det synes jeg, borgmesteren lige skal tage med.

Jeg vil sige, at økonomisk set er det en kæmpefordel for københavnernes at komme ud af HS og blive fri for at betale for Rigshospitalet og tvinge Mogens Lykketoft til at tage ansvaret for Rigshospitalet tilbage igen, hvad der i øvrigt vil være fantastisk godt for Rigshospitalet.

Preben Møller Hansen (P): Se, nu er der jo forskel på, hvordan man diskuterer, og hvordan man udlægger teksten om andre. Man har ikke et eneste minut eller sekund her hørt, at jeg har rejst kritik imod Socialdemokratiet. De har tonet rent flag fra starten, har ikke lagt skjul på, at de bl.a. går ind for, at man lukker Kommunehospitalet.

Dér, hvor jeg har rejst min kritik, er over for dem, der i valgkampen gav udtryk for, at de ville slås for bevarelse af Kommunehospitalet, men så, når man har budgetforhandlinger, hvad der er sket i disse forhandlinger, ved jeg kun, at Venstre og Konservative og andre borgerlige partier nu er gået imod det, de har lovet vælgerne.

Så er spørgsmålet til Grete Henius: Hvem er så demokrat i den sag? Jeg ved godt, du trækker fortiden frem med kommunist og Rusland. Det har jeg hørt så tit igennem mange år. Men jeg kan i hvert fald dokumentere ned gennem tiderne, at jeg har været mere demokratisk end ret mange andre.

Jeg var den første forbundsformand i Sømændenes Forbund, der besluttede, at forbundet og tillidsmændene skulle have samme løn som de dårligst betalte sømænd ... (*Afbrydelse*). Næh, jeg lagde forslaget frem til medlemmerne. Alt hvad der blev vedtaget der, var medlemsbeslutninger, men det har du ikke en pind forstand på, da du ikke har spurgt nogen om, hvad du gør, og hvad du ikke gør.

Så er spørgsmålet, hvem der er demokrat. Jeg stillede også forslag om, at der skulle være sideordnet opstilling til valgene, idet jeg har den opfattelse, at det er vælgerne, der skal afgøre, hvem der skal vælges, og ikke nogle partitopper det ene eller det andet sted.

Jo, jeg tror nu nok, at jeg har ret meget mere forstand på demokrati end det, du giver udtryk for du har.

Så er spørgsmålet, om jeg er gammel kommunist. Jeg mener stadig væk, at jeg er en god kommunist. Det er jo kun et spørgsmål om at have en holdning til den klasse, man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

repræsenterer, og det samfund, man lever i. Andet og mere ligger der jo ikke i det.

Men hvis man nu vil tage mig som sådan en grov kommunist, så kan jeg fortælle Grete Henius og andre, at jeg har siddet som det, nogle vil kalde kapitalist, med over 500 ansatte i de brød, som jeg har bagt, og vi har lavet millioner og atter millioner af kroner. Da jeg forlod Sømændenes Forbund, var der 101 mill. kr. Har du nogen sinde klaret den, søster? Det tror jeg faktisk ikke, du har klaret.

Jeg har samtidig sikret søfolkene. Ifølge Jyllands-Posten har jeg sikret, at danske redere kom af med et milliardbeløb til søens folk, og det synes jeg er min opgave som tillidsmand.

Når jeg vælges til det her forum, så er det min opgave som tillidsmand for den københavnske befolkning at sikre, at de får maksimalt med goder i deres liv. Det er det, jeg forsøger på, og det er det, jeg lever op til.

Derfor er jeg enig med Socialdemokratiet på en lang række punkter, hvor de har nøjagtig samme opfattelse som undertegnede. Jeg har bare den opfattelse, som folk på venstrefløjens måske ikke har, at der skal være penge til alt det, man gerne vil gennemføre.

Der var det jo let som formand for Sømændene. Der kunne jeg presse rederne. Jeg lagde to tommelfingre på strubehovedet, og så sagde jeg: Slip skillingerne, venner. Og de kom sgu til pungen, og de blev blå i ansigtet, og så fik vi millionerne hjem i kassen, og vi gav søfolkene det, de skulle have. Der er altså forskellen.

Her vil jeg ikke være med til, at man presser borgerne i København, men derimod skal man bære sig ad med at ændre ved fordelingen af de 41,8 mia. kr., som man kradser ind i året 1999.

At bevare Kommunehospitalet koster 200 mill. kr., venner. Herre du mildeste gud. Skulle vi ikke kunne trække skide 200 mill. kr. ud af de 41,7 mia. kr.? Det er kun et spørgsmål om, at man har evnen og viljen til at sikre, at man lever op til det, man har sagt til vælgerbefolkningen. Og det vil De Konservative med Grete Henius i spidsen ikke. Det var kraftedme også hende, der sagde, at jeg ikke måtte være her med det tøj, fordi jeg er millionær. Sikke noget vrøvl.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Grete Henius behøver ikke at lade sig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

provokere, inspirere. Thustrup Hansen for en kort bemærkning inden Søren Pind.

(Kort bemærkning).

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Faktisk gik De Konservative ikke til valg på, at Hovedstadens Sygehusfællesskab skulle nedlægges, og det er just det, sagen står på i øjeblikket.

Må jeg så sige som en kort bemærkning til Preben Møller Hansen, som jeg forstår går ind for sideordnet opstilling, at der er vi enige. De Konservative har også sideordnet opstilling.

Borgmester **Søren Pind**: Havde de politikere holdt fast, så havde HS ikke nedlagt Kommunehospitalet, sagde Peter Skaarup. Jeg har altid troet, at det var Poul Schlüter, Ronald Reagan og sådan nogle, der fik mig vakt til politik. Men jeg kom faktisk i tanke om, da Peter Skaarup sagde det, at det var det ikke. Det var en socialdemokrat. Det vidste du ikke? Det var det.

Jeg kom engang hjem og fandt min mor meget ulykkelig. Hun sagde, at hun havde været til et borgermøde ... *(Afbrydelse)*. Nej, Preben, du kunne ikke have reddet den situation. Hun var meget ulykkelig, hun havde været til et borgermøde, og der havde den lokale formand for amtets Miljø- og Teknikudvalg udtalt vedrørende en omfartsvej, som lokalbefolkningen havde været meget imod: »Lig' møj wad I sajer, så blywer det til nå'd.« Han var som sagt socialdemokrat. Det betyder så meget som: Lige meget hvad I siger, så bliver det til noget.

Det, som jeg hører Peter Skaarup sige, er jo altså, at det, VKR-partierne giver udtryk for nu, er sådan set det samme. Jeg synes ikke, det indtryk skal have lov til at stå tilbage, for det er ikke rigtigt. Det er ikke VKR-partierne, der siger: Lige meget hvad I siger, så bliver det til noget. Det er Hovedstadens Sygehusfællesskab. Man skal ikke have lov til at sprede det indtryk, at det er de borgerlige partier, der har ansvaret for lukningen af Kommunehospitalet.

Det er samtidig en sandhed, at hvis VKR havde krævet et budgetforlig for Kommunehospitalet, så var Enhedslisten og SF blevet budgetpartnere. Sådan er det. Nu lykkedes det faktisk at få noget sat på plads, som peger fremad for København, og som faktisk

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

vil være til glæde for mange, mange borgere i denne by.

Det er nemt nok at sige, at vi skal holde fast, når man ikke selv er der til at holde. Jeg er meget enig med Thustrup Hansen, og jeg er meget enig med Benhaddou, når det bliver sagt, at man ikke kan rejse væk, når der er budgetforhandlinger, og så forvente, at man, når man kommer hjem igen, kan kritisere alt.

I sidste periode havde jeg 6 måneders orlov, det blev jeg også kritiseret for, jeg har været i den samme situation som Peter Skaarup med leder i Jyllands-Posten og det hele. Men på trods af den situation, som var i forhold til Bente Frost og mig, så er jeg ikke én gang løbet fra, hvad min gruppe vedtog i mit fravær. Man kan ikke komme tilbage og kritisere det, der er sket, mens man har været væk. Det er ikke ordentligt.

Lars Hutters siger, at vi har kraften. Lars Hutters, vi prøvede at repræsentere den københavnske kraft over for vores partier. Der var ikke kraft nok. Jeg er ked af at sige det.

Afslutningsvis siger Lars Hutters: Hvorfor skal de ældre ikke have en ordentlig behandling? Men jeg kan sige, at vedrørende de garantier, Venstre gav i sidste periode, dengang vi gik ind for Kommunehospitalets lukning, sagde vi, vi vil følge udviklingen nøje, vi vil være de ældres garanti for, at de får en anstændig og ordentlig behandling.

Det, Lars Hutters, vil jeg opfordre Solidarisk Alternativ, Venstre, alle hånde partier herinde til at bruge mange, mange kræfter på at sikre, for det er for pokker det, vi trods alt i sidste ende sidder her for at administrere.

33) 236/98

34) 445/98

Leslie Arentoft (V): Det er nemmere at opnå tilgivelse, end det er at opnå tilladelse. Det er i hvert fald den situation, vi efterhånden er havnet i i Kultur- og Fritidsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det er sådan, at mange af de ansøgninger, vi får ind, efterhånden kører efter »først til mølle«-princippet: Den, der ansøger først, får pengene. Man kan i dette tilfælde oven i købet tilføje, at den, der kvajer sig først, får pengene, og den, der kvajer sig mest, får de fleste.

Når Venstre eller jeg er gået mod dette forslag om at bevilge penge til Brønshøj og deres klubhus, så er det ikke, fordi jeg ikke støtter foretagendet. I virkeligheden synes jeg, at idrætten får alt for få penge. Det er måden, det sker på.

De har ansøgt om 450.000 kr., og det skal selvfølgelig ses i sammenhæng med, hvad der ellers ligger af projekter. Det har man ikke gjort i dette tilfælde. Man har sagt: Det er en nødsituation. Vi har bygget et anlæg, der har kostet for mange penge, og nu vil vi gerne have, at Kultur- og Fritidsudvalget betaler de penge.

De siger oven i købet i indstillingen, at der kommer en ekstraregning, som de i første omgang troede var på 250.000 kr. Det har vist sig ikke at være rigtigt, det er blevet det dobbelte beløb, og dem søger de så i den pulje, der hedder regional kulturforsøgspulje til idrætsformål i storbyen.

I den sag, de 500.000 kr., var det udvalget for meget, fordi der kunne man godt se, at her var der en række andre ting, det er småting, vi giver til, at det var forkert at bruge de penge fra den pulje, så den har vi udskudt til en nærmere undersøgelse.

Men jeg mener faktisk, at det også gælder for den første bevilling. Det kan ikke være rigtigt, at man på den måde tiltvinger sig de få midler, vi har i de få puljer. Der er intet tilovers, vi bruger samtlige penge, når vi har bevilget til Brønshøj Boldklubs klubhus her.

Det var dog for meget for udvalget, fordi der var en lille bevilling på 17.000 kr. til handicapidrætten, hvor de gerne ville have flyttet en væg, så de havde plads til at spille noget billard, og derfor nedsatte man det fulde beløb fra 450.000 kr. til 433.000 kr.

Jeg skal anmode om, at der bliver foretaget separat afstemning om de 2 bevillinger. Venstre vil stemme mod bevillingen til Brønshøj Boldklubs klubhus.

Det kunne godt være, vi skulle finde pengene et andet sted, men så må vi gøre os det besvær at finde det andet sted på Kultur- og Fritidsudvalgets penge. Jeg synes, det er forkert at dræne denne pulje, idrætten, totalt til noget, der i virkeligheden er Lokale- og Anlægsfondens ansvar.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det kunne være sjovt for en gangs skyld at se, hvad de vil gøre med de problemer, der opstår, når tingene bliver fejlbudgetteret. Det er trods alt deres ansvar, de er professionelle mennesker, og det er ikke første gang, de kommer rendende med en forespørgsel, om vi ikke kan dække deres underskud ind. Derfor en separat afstemning på dette punkt.

Mona Heiberg (A): Allerførst vil jeg sige til hr. Leslie Arentoft, at nu forholder det sig jo ikke således, at Kultur- og Fritidsudvalget administrerer nogle fonde, i hvert fald ikke Lokale- og Anlægsfonden. Det er vist ikke helt vores bord ... *(Afbrydelse af overborgmesteren)*. Ja, det ville have været rart.

Der er ret mange midler i den fond, så hvis den fond ønsker at lægge sine midler over i Kultur- og Fritidsudvalget, vil jeg sige, at de er hjerteligt velkommen. Men jeg tror ikke helt, det er vores ansvar, i hvert fald ikke for nærværende.

Så vil jeg sige til hr. Leslie Arentoft, at det jo ikke er noget, man tiltvinger sig. Man har jo fået de her midler ved en demokratisk proces, idet Kultur- og Fritidsudvalget har haft en afstemning om ansøgningen, og der er så et demokratisk flertal, der har sagt ja, det vil vi gerne støtte.

Det er heller ikke usædvanligt – det er ikke at referere fra udvalgsbehandlingen, man kan blot gå ind på internettet og kigge på Kultur- og Fritidsudvalgets mødereferater – at hr. Leslie Arentoft tager forbehold eller stemmer imod. Det er tværtimod ret almindeligt. Det er næsten lige meget hvad for en sag, man kan se refereret på nettet, så har Venstres Leslie Arentoft taget forbehold eller stemmer imod.

Den Socialdemokratiske Gruppe vil selvfølgelig følge indstillingen, som det sig hør og bør, fordi vi jo også har tilkendegivet i udvalget, at det vil vi gøre.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Denne sag vedrører jo hjælp til Brønshøj Boldklub, som er kommet i økonomiske problemer i forbindelse med opførelsen af et klubhus, og det er selvfølgelig skidt, at de har fået disse økonomiske problemer; det er set mange gange før.

Men der er noget godt at sige alligevel om dette, og det er, at det er meningen, at klubhuset skal danne ramme om en lang række aktiviteter. Det, vi taler om, er jo et socialt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

meget belastet område i Tingbjerg.

I en tid, hvor idrættens sociale ansvar har været hovedtemaet i den idrætspolitiske debat, vi har, synes jeg også, det er vigtigt at gøre opmærksom på det store sociale arbejde, som klubbens leder faktisk udfører på frivillig basis i Brønshøj.

Det er en klub, der har 700 medlemmer, hvoraf 250 er børn og unge. 75 pct. af disse børn og unge har en anden kulturel baggrund end dansk, og man har i Brønshøj Boldklub opgjort, at der blandt børnene tales 15 forskellige sprog som det første sprog. Mange af forældrene taler meget lidt dansk.

Det er vigtigt for integrationsprocessen og for forebyggelse af problemer i lighed med dem, man senest har oplevet på Nørrebro, at disse børn og unge bliver en del af et socialt netværk, som i den danske folkekultur vel egentlig ikke findes bedre end netop i det frivillige foreningsliv.

Ud over det sociale netværk har et godt klubliv også, tror jeg, en positiv, opdragende effekt. Jeg vil tillade mig at citere landets kulturminister, der kort efter sin tiltrædelse udtalte, at i foreningslivet lærer det enkelte individ at tage et medansvar for fællesskabet.

Det er vigtigt, at der kan etableres et godt klubliv i de københavnske klubber, og det er også nødvendigt med nogle gode rammer. Det er ikke tilstrækkeligt blot at have et omklædningsrum med nogle brusere. Der kan de unge ikke opholde sig, når de ikke spiller fodbold, og der kan man ikke holde sociale sammenkomster med børn og deres forældre. Der behøves det, som på nudansk kaldes et værested, et sted, hvor børn og voksne kan have aktiviteter ud over det, der foregår på selve grønsværen.

Det er sådan et sted, Brønshøj Boldklub har opført, og som i dag er særdeles velfungerende. Brønshøj Boldklub har med hjælp fra DBU og Danmarks Idræts Forbund ansat en indvandrerkonsulent, og klubbens nye værested er åbent for alle børn og unge lige fra kl. 13, hvor de første får fri fra skole, og til klublivet dør ud hen på aftenen.

Det nye klubhus er således en særdeles positiv fornyelse i området. Desværre var budgettet fra start særdeles presset, og der var ikke plads til de ekstraomkostninger, der ofte ses i et meget stort byggeri.

Da byggeriet var afsluttet i marts måned, manglede der således ca. 1,2 mill. kr., for at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

nu afsat penge til første etape af en fuldstændig renovering af Øbrohallen.

Jeg skal også nævne projektet Fabrikken i Valdemarsgade på Vesterbro, som er et lille, men interessant anlæg med spændende perspektiver for lokale børn og unge. Projektet vil snart blive forelagt BR med et finansieringsforslag, som gør det muligt at gå i gang allerede i år.

Samtidig skal jeg retfærdigvis sige, at vi i kommunen allerede har taget fat på udbygningen af idrætsfaciliteter. Forgængerne for det nuværende Kultur- og Fritidsudvalg fik vedtaget 2 store byggerier, som netop er blevet indviet, DGI-Byen på Vesterbro og Klub Danmark Hallen i Valby. Det er mastodontidrætsanlæg, der giver et ordentligt løft til hele idrætten i København. DGI-byen er nu oven i købet i gang med fase 2 og 3, således at et stort og flot svømmeanlæg indvies til december næste år.

Så på sin vis kan man sige, at vi står i en paradoksal situation. Samtidig med at vi indvier idrætsanlæg af en hidtil ukendt størrelsesorden må vi altså konstatere dels at der er for lidt plads, dels at vi har ladet børn og unge blive presset ud af anlæggene.

Netop dette sidste, altså anden del af vort forslag, lokalefordelingen, skal gøres mere smidig og mere effektiv. Det gør vi ikke uden en forudgående grundig debat med idrætsorganisationer, enkeltbrugere og KI, KUC og FOS. Det er nødvendigt at få en samlet vurdering af, om f.eks. skolernes idrætshaller er udnyttet godt nok, og om KI's og KUC's haller kunne udnyttes bedre.

I samarbejde med idrætten, som må være dybt interesseret i at løse problemerne med de få idrætsaktive børn og unge, skal vi opstille en forhåndsprioritering for denne aldersgruppe i haller og på anlæg.

Jeg er ikke sikker på, at det kan gøres, uden at voksne idrætsudøvere bliver stødt på deres velerhvervede rettigheder, men det får så være. Forudsætningen for, at vi får flere børn til at dyrke idræt, er, at der er plads til dem, og at denne plads bliver tildelt på tidspunkter, hvor børn og unge har mulighed for at møde op.

Vi taler her om idrættens primærtider, og jeg er opmærksom på, at det kan give anledning til protester fra andre aktive. Men den overordnede målsætning om at fremme børns og unges idrætsdeltagelse ligger os på sinde i en grad, som gør, at vi er indstillet på at tage fat

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

klubben kunne indfri det optagne byggelån. Bevillingen på de 433.000 kr. er således et forsøg på at hjælpe klubben ud af den ubehagelige situation, den uforvarende er kommet i, samtidig med at det er et signal om, at man herfra bakker det store sociale arbejde op, som en masse ildsjæle faktisk udfører i Tingbjerg og i Brønshøj Boldklub.

Kultur- og Fritidsudvalget skal på sit møde på torsdag behandle en indstilling om yderligere tilskud til byggeriet, det indrømmer jeg, idet byggeregnskabet pr. 19. august udviste et underskud på godt 900.000 kr. efter indregning af bevillingen på de 433.000 kr., som BR skal tage stilling til i aften.

Det er rigtigt, som Leslie Arentoft siger, at klubben har ansøgt om yderligere 500.000 kr. fra de decentrale midler til idrætsformål under de regionale kulturforsøg.

Jeg mener ikke – lad det så være slutbemærkningen – at vi må eksperimentere her og sige: Lad os prøve engang at lade være med at hjælpe dem igennem og så se, hvad der sker. Kan en klub gå nedentom og hjem, kan den gå konkurs?

Jeg synes ikke vi skal gamble om det. Dertil synes jeg, sagen er for vigtig. Jeg tror også, det i almindelighed kan skade det engagement og de initiativer, der er i gang rundt omkring i klubberne i disse år.

Jens Kjær Christensen (Ø): Normalt plejer det jo at være overborgmesteren, der kommer med gaver til betrængte boldklubber her i byen. Jeg skal ikke nævne dem alle igennem tiderne ... (*Afbrydelse af overborgmesteren*). Du kan godt huske et par stykker, det er fint, så er der noget tilbage efter budgetforhandlingerne.

Vi i Enhedslisten støtter den indstilling, som foreligger, og mener også, at det er et ganske ædelt formål, der her er tale om.

Leslie har selvfølgelig ret i, at man kan diskutere selve puljen, som den foreligger, om det er rimeligt at tage fra den her. Men realiteten er, at hvis vi ønsker at støtte det arbejde, der foregår derude, ja, så skal vi finde pengene et eller andet sted. Det havde været mest rimeligt, når man skulle pege på en finansiering, at tage dem fra denne idrætspulje.

Derfor skal vi selvfølgelig ikke spille hasard ved at prøve på at finde pengene fra biografstøtteordninger eller hvad man nu ellers kan forestille sig. Det er der heller ikke flertal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

for i udvalget, så det ville være fuldkommen håbløst. Så derfor synes jeg: Well, det er Kulturudvalgets gave i år til en boldklub.

Problemet med det næste møde og restfinansieringen har vi jo ikke hermed taget stilling til.

A. Benhaddou (D): Jeg sidder jo også i Kultur- og Fritidsudvalget, og der har vi også haft denne sag oppe at vende.

Jeg synes også, som kulturborgmester Thustrup Hansen nævnte, at der er tale om et meget belastet område, Tingbjergområdet. Vi har selv været ude og besøge området i forbindelse med KI's repræsentantskabsmøde, hvor vi var ude og besøge klublokalerne.

Jeg synes, det er nogle meget, meget flotte lokaler, og det er et område, som virkelig har brug for bedre idrætsmuligheder og netop, at der er så mange andengenerationsindvandrere, og der har også været problemer med dem her i, jeg tror, det var sommerperioden, der har været nogle små problemer med dem.

Derfor synes jeg, at hvis vi går ind fra Kultur- og Fritidsudvalget og bevilger de her penge til at dække underskuddet, så er de givet godt ud.

Jeg kan ikke rigtig forstå Leslie Arentofts holdning, fordi jeg synes da, at Venstre netop står for, at vi skal styrke idrætten, idrætslivet i København. Her har vi altså et problem med en klub, der er nyoprettet, og lige pludselig mangler de nogle penge. Så synes jeg ikke, vi kan være bekendt at sige til dem: Nej, det vil vi ikke være med til.

Risikoen vil være, at klubben lukker, eller hvad der kan ske, og det synes jeg ikke er et tegn på, at vi står inde for at styrke idrætslivet blandt unge mennesker i København. Tværtimod, vi har brug for at støtte endnu flere klubber, men desværre har vi ikke haft midler til det.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Så er det Leslie Arentoft i 2. runde.

Leslie Arentoft (V): Selvfølgelig er det et ædelt formål at yde støtte til idrætten, det er jeg overhovedet ikke uenig i. Jeg tror også nok, at alle vil forstå, at kommer det til stykket, så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

er Venstre indstillet på at omprioritere midler fra finkulturen til idrætten. Det er der ikke nogen tvivl om.

Men det, der er problemet, er jo, at der er mange andre ædle formål, som også havde lagt deres ansøgninger ind. Der var mange andre klubber, der bad om mindre beløb, og hvor pengene måske kunne gøre større gavn, end de kunne ved, at vi bare udfylder et hul i nogle anlægsomkostninger, der er løbet løbsk. Det er det, der er pointen.

Lad mig sige, at det er så nemt bare at bruge en pulje totalt op. Jeg stillede forslag til finansiering af Brønshøj Boldklubs klubhus. Det er ikke noget problem for Venstre, vi vil gerne tage ansvaret for at finde de penge, der skal til. Men det er et problem for så mange andre mennesker, fordi de vil det hele, og derfor magter de i virkeligheden så lidt.

Endnu en gang: Når Venstre modsætter sig, at vi bruger hele puljen, så er det, fordi vi kommer i bekneb resten af året. Der er masser af ædle formål inden for idrætten, som også står og har brug for disse penge.

Det vil måske være lidt fornuftigt, at vi starter med at se på, hvad der er af forskellige ansøgninger, og så vælger de ansøgere, som har det største behov, i stedet for at vi bare siger, at de, der kommer først til mølle, får penge først, og de, der har de største problemer, får de fleste penge. Det fratager os muligheden for at prioritere, og det er jo det, vi gerne vil som politikere. Vi vil gerne styre, hvor pengene skal hen, hvor de gør mest gavn.

Derfor er det en forkert måde, pengene bliver bevilget på her.

35) 472/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ønsker borgmester Thustrup Hansen ordet først til forelæggelse af sagen? (*Ophold*). Det er tilfældet, så jeg er overbevist om, at Finn Rudaizky gerne afstår fra ordet i 1. omgang.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Det vigtigste element i den idrætspolitiske redegørelse, som Kultur- og Fritidsudvalget fremlægger i aften, er, at københavnske børn og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

unge er mindre idrætsaktive end andre børn i landet. Statistikken viser, at der er en markant forskel, der sandsynligvis er øget gennem årene.

Taget som et øjebliksbillede, som et kortvarigt fænomen, er det måske ikke urovækkende, men set i det lange perspektiv er det meget urovækkende, og hvorfor det?

Alle idrætssociale undersøgelser gennem de sidste 10 år viser med al ønskelig tydelighed, at børn, som er fysisk aktive, børn, som har fysisk selvtillid, på andre områder i livet får det nemmere. De lærer bedre i skolen, de har bedre disciplin og koncentrationsevne, de får bedre sociale netværk, og de fungerer bedre i dagligdagen.

Endelig falder de ikke så let ind i den vane, som mange storbybørn desværre har, med at hænge på gadehjørnerne og komme ud i problemer af forskellig art. Idræt har en væsentlig indflydelse på børns og unges trivsel.

Derfor er det en hovedmålsætning for os i Kultur- og Fritidsudvalget at få vendt udviklingen og få københavnske børn og unge gjort mere idrætsaktive, at give dem nogle bedre muligheder for at dyrke idræt. Vi har forskellige forslag til, hvordan vi bærer os ad.

Det første forslag er det enkle og økonomisk svære at bygge nye anlæg og reovere de gamle. Vi fremlægger en handlingsplan, som vi godt ved ikke skal vedtages i detaljer i aften, men det er en handlingsplan, som skal være en strømpil for, hvordan BR i fremtiden prioriterer sin idrætsindsats.

Planen, som findes på side 14 i redegørelsen, taler om et årligt tilskud på 20 mill. kr. til ekstraordinær vedligeholdelse og reovering af eksisterende anlæg.

Den taler endvidere om et årligt beløb til nyetablering, hvor kommunen i samarbejde med Lokale- og Anlægsfonden skal skaffe finansieringen. De nye anlæg kan være små eller store, men det er vigtigt, at vi taler om lokale anlæg, som ligger tæt på børns og unges bopæl.

Udvalget har prioriteret forslagene til nye anlæg på side 25 og de næste sider, så BR ved de kommende års budgetlægning har mulighed for at slå ned på bestemte anlæg og på bestemte reoveringsopgaver. Ikke at der er tale om en statisk prioritering, men således at udvalget forpligter sig til hvert år at levere BR en status for, hvordan det står til, og et opdateret forslag til prioriteringer.

Jeg må nævne, at vi allerede har taget hul på prioriteringerne. Ved budgetforliget er der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

på problemet umiddelbart efter vedtagelsen af denne redegørelse.

Den tredje del af forslaget er rettet imod idrættens organisationer, alle de frivillige ledere, uden hvilke det hele ikke kunne lade sig gøre. Med redegørelsen giver vi tilsagn om, at vi vil være klubberne behjælpelige, og at KI og KUC fortsat vil være garanter for, at der er anlæg til rådighed for idrætten i København. Samtidig siger vi, at FOS og forvaltningen giver dem en ny idrætsenhed ved at søge at opprioritere foreningsservicen i kommunen.

Hele idrætslivet hviler på klubber og organisationer, som er dannet på frivillig basis og med frivillig arbejdskraft. Det er denne mængde af frivillige ledere ud over byen, vi har tænkt på med redegørelsen.

Hermed overlader jeg redegørelsen til BR's velvillige behandling.

Finn Rudaizky (A): Københavns nye idrætsprofil bliver egentlig markeret i dag med den idrætspolitiske redegørelse, som ligger her. Desuden synes jeg, man skal bemærke, at politikerne i denne Borgerrepræsentation faktisk er i rigtig god træning, når det drejer sig om interesse for byens idrætstilbud og de forbedringer, som er nødvendige for, at der kan blive flere idrætstilbud især til børn og unge.

Det er sandelig noget af et fremskridt, når partier, der tidligere kun havde arrogante holdninger tilovers for idrættens udøvere, i dag deltager aktivt for at undgå, at det er børn og unge, der bliver taberne, hvis der ikke er nok muligheder for at dyrke idræt i København.

Der har egentlig været et meget fint samarbejde i Kultur- og Fritidsudvalget om idrætten, og det bør snarest resultere i, at vi arbejder for, at de unge i København kommer til at dyrke idræt på samme intense niveau som i den øvrige del af landet, hvad også borgmesteren var inde på i sit indlæg.

Én ting i den forbindelse bør nævnes, nemlig det forhold, at foreningsdemokratiet og de sociale aspekter ved foreningslivet ikke indgår i de københavnske børns hverdag i tilstrækkeligt omfang.

Med den idrætspolitiske redegørelse, der ligger her i dag, har vi fået et fantastisk brugbart redskab til kommende års arbejde. Jeg synes egentlig, at der bør lyde en ros til KI for den indsats, de har øvet. Men det har også været inspirerende, tror jeg, for de fleste af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

udvalgets medlemmer at se, med hvilken iver DGI, Danmarks Idræts Forbunds Københavnsudvalg og KUC har deltaget med konkrete forslag til forbedringer, som også fremgår af redegørelsen.

Fra Socialdemokratiets side er vi enige i at understrege behovet for en omfordeling af træningstiderne, et forhold, som også borgmesteren nævnte før, således at børn og unge reelt prioriteres til de tidspunkter, hvor børn og unge har mulighed for at gøre brug af foreningernes aktiviteter og dermed faciliteterne.

Vi mener derfor, at der er et klart dokumenteret behov for at gå ind og foretage en reel ændring af de forhold, således at eksempelvis de voksne brugergrupper må tage til takke med andre træningstidspunkter eller eventuelt andre faciliteter uden for de nærområder, hvor børn og unge har mulighed for at deltage. Anvendelsen af lokalerne og en tydeligere idrætspolitik med børn og unge er noget, der skal gøres noget ved.

Helt galt står det til med pigernes idrætsdeltagelse. I København er det kun hver femte pige under 18 år, som er aktiv i en idrætsforening, mens pigernes idrætsdeltagelse f.eks. i Odense, hvor den er højest, er helt oppe på 54 pct.

Selv om København mangler idrætsfaciliteter, er der dog stadig væk mulighed for at udvide antallet af attraktive idrætstilbud til børn og til unge. København har mange skolegymnastiksale, nogle af dem er gode, og enkelte skoler har oven i købet også nogle boldbaner, som ville kunne anvendes, og hvor der godt kan etableres nogle gode aktiviteter, som netop vil være placeret i børnenes nærmiljø, og som måske også kan udvides til nogle weekendaktiviteter med skoleåbent, som tidligere har været drøftet, men som der endnu ikke er gjort noget ved.

Vi skal som politikere prøve at sætte os ind i den virkelighed, de eksisterende storbyforeninger og deres frivillige ledere lever under, i stedet for at hylde frivilligheden ved festlige lejligheder og samtidig håne dem i hverdagen som idéforstenede kustoder fra en konkurrenceidrætskultur fra 1950.

Det at 2/3 af danskerne ikke er medlem af en idrætsforening, er ikke ensbetydende med idéløshed og mangel på nye tilbud. Det kunne også hænge sammen med, at stadig faldende tilskud og mangel på vedligeholdelse af anlæg og baner, som er så skrigende tydeligt i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

København, holder mange væk fra idrætten.

I Socialdemokratiet er vi udmærket klar over, at ord og gode holdninger til idrætten i København ikke er nok. Derfor er vi meget positive over for yderligere støtte til storbyidrætten, gerne med lokale idrætsinitiativer. Men renoveringen af de noget forsømte idrætsanlæg, herunder svømmehallernes renovering, gør, at den målsætning, vi har med byens idrætsliv, bliver ført lidt langsommere ud i livet, end vi egentlig har lyst til.

Vi ser frem til et bredt idrætspolitisk samarbejde her i Borgerrepræsentationen, men ikke mindst med de idrætslige organisationer og især om bedre idrætstilbud til de større børn.

Jens Kjær Christensen (Ø): Nu har de 2 foregående talere så ganske udmærket været inde på substansen i denne idrætspolitiske redegørelse, og der er ingen grund til at kommentere det yderligere, da der jo generelt i Kultur- og Fritidsudvalget har været enighed om denne sag.

Virkeligheden er jo, at vi har arvet et forslag fra den forrige administration. Derfor må man nok også erkende, at der er grænser for, hvor meget det nuværende Kultur- og Fritidsudvalg egentlig er gået ind i bearbejdningen af selve formen.

Der er sket meget, meget få ændringer, på trods af den høringsrunde, der har været. Det er jo heller ikke alle høringssvar, der faktisk er indoptaget med ændringer i den redegørelse, der nu foreligger.

Ikke desto mindre må man jo betegne det som et enormt stort fremskridt, at det for første gang forholder sig således, at vi nu har et spejl, vi kan kigge i, når vi skal prøve at diskutere, hvordan vores handlinger hænger sammen, når vi diskuterer idræts- og fritidspolitik. Det er et stort fremskridt.

Jeg skal ikke komme ind på alle de gode ting og tanker, der ligger heri. Dem kan man selv læse, og det er blevet sagt af de forrige talere.

Men jeg vil godt påpege selvfølgelig, at dette kun er det første lille skridt på vejen. For sandheden er, at der er nogle rigtig gode målsætninger, og det er meget spændende, at de borgerlige partier støtter målsætningerne. Jeg skal ikke begynde at pensle dem ud hver for sig, men det er meget fint, at de borgerlige også gør det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Problemet er, at når vi så kommer til handlingsplan, og vi kommer til det, der hedder anbefalinger, der er 2 sæt af, så viser det sig selvfølgelig, at der ikke rigtig er sammenhæng, at det er de gode viljer på nuværende tidspunkt, uden at der bliver fyldt egentlig økonomisk og praktisk indhold på ordene.

Som vi også kan ane af det budgetforlig, der blev indgået i år, må man også for året 1999 konstatere, at vi ikke kommer nærmere denne idrætspolitiske redegørelses holdninger. Det må man konstatere, når man læser kultur- og fritidsdelen, og det er dybt beklageligt selvfølgelig.

I det forslag, der lægges op til, er det jo ikke Østerbro Svømmehal alene, der er tale om skal prioriteres. Der er nævnt en lang række andre ting plus faste formålspuljer, specielt et af de store problemer, renoveringsbehovet, som eksisterer inden for både KI- og KUC-området.

Men alligevel har vi fået en målsætning nu, og vi mener i Enhedslisten, det er et brugbart instrument for den videre bearbejdning af en egentlig konkret politisk udformning. Vi har jo masser af ideer i det her katalog til, hvad det er, man kan gribe og gøre.

Jeg mener, at i den kommende diskussion skal man selvfølgelig ikke være bleg for at gå ind og kigge konkret på prioriteringer, hvad der er det vigtigste inden for idrætsområdet, der skal anvendes økonomiske ressourcer på.

Lad mig tage et eksempel, når vi nu kommer, og det er både KI, KUC, DGI-Byen i en pærevælling: Skal man prioritere f.eks. bowlingdelen i Grøndalscentret? Jamen det er en diskussion, der er alvorlig. Og i forhold til KUC, som vi også senere kommer ind på i aften, er der jo det særlige forhold, der økonomisk skal indregnes, at KUC langt hen ad vejen jo er selvfinansierende via brugerafgifter.

Hvordan spiller det så ind, når vi går ind i området og laver nogle politiske prioriteringer, der betyder, at det eventuelt bliver grupper, som hidtil selv har betalt, som ikke skal betale mere, men kommer ind under et af de andre tilskudssystemer, hvor det i virkeligheden er den selvejende organisation, der selv skal lægge pengene? Det er nogle problemer, dette papir slet ikke giver svar på.

Enhedslisten er fuldkommen enig i den hovedprioritering, der ligger omkring børn og unge, indvandrere og ældre, i forhold til prioriteringen af de eksisterende idrætsfaciliteter, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

så sandelig også dem, vi skal bygge i fremtiden.

Vi håber meget, at det lykkes at tage hul på, hvad der jo desværre ikke er sket med dette budgetforlig, at vi kommer i gang med at bygge mindre idrætshaller, fleksible idrætshaller ude i nabolagene, ude i de tætbefolkede boligkvarterer. Det er der ikke blevet plads til, desværre, fra forligspartiernes side, og det er selvfølgelig lidt visionsløst, at vi ikke er kommet videre med det spørgsmål.

Men som sagt, det er et godt udgangspunkt, og i Enhedslisten vil vi holde de andre partier op på det og bruge det som det instrument, der skal være pejlemærket i det fremtidige arbejde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det lød næsten, som om KUC var en overskudsforretning – der bliver nikked fra lægterne.

Kaja Jacobsen (F): Diskussionen om denne idrætspolitiske redegørelse hænger tæt sammen med den debat om KUC's vedtægter, som vi senere i aften skal have, og med de ændringsforslag om en samlet fritidspolitik i København, der ligger. Jeg havde faktisk oprindeligt tænkt mig at spare krudtet til det tidspunkt, men jeg får at vide af partifæller, at jeg bør søreme gå op og lige markere og få slået fast, hvad SF's politik er, og det gør jeg så.

I SF er vi selvfølgelig også stærkt engagerede i denne debat, og det har vi været, også qua at vi har haft borgmesterposten på området. Jeg ved, at Jens har været stærkt deltagende også i processen frem til denne idrætspolitiske redegørelse.

Vi synes, det er alarmerende, at dækningen på idrætsområdet i København er så dårlig. Der er de her ligestillingsproblemer mellem befolkningsgrupperne, det er både mænd og kvinder, det er aldersmæssigt, og det er i forhold til de nye danskere, de etniske minoriteter.

Jeg vil også knytte en kommentar til den debat, der foregår om idrætten og socialpolitikken.

Det er klart, at idræt og foreningsliv er en rigtig god måde at tale sammen på og møde hinanden. Det kan man på tværs af alverdens skel, og det er noget af det, der er så fantastisk ved det frie liv, de frie aktiviteter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Men idrætspolitik må altså ikke blive socialpolitik. Det har faktisk en værdi i sig selv, og det synes jeg er vigtigt at erindre, når man diskuterer denne fritidspolitik. Den må ikke blive undskyldning for, at man ikke laver den socialpolitik, som man skal lave.

SF har i forbindelse med budgetforhandlingerne også peget på, at processen med etablering af fleksible og lokale idrætsanlæg skal i gang. Vi har peget konkret på at få bygget idrætshuset på Nørrebro. Det er et godt sted at starte, fordi Nørrebro er vældig underforsynet. Vi har også peget på mobile isanlæg som en god ting at komme i gang med.

Ligesom Jens Kjær har jeg også bidt mærke i, at de fleste partier støtter alle målsætningerne i denne idrætspolitiske redegørelse, men at det kniber lidt, når det kommer til handling. Det er velsagtens et godt udgangspunkt, at de gør det, og det holder vi så fast i. Spørgsmålet er selvfølgelig altid, om resten af Borgerrepræsentationen også gør det.

Leslie Arentoft (V): Den idrætspolitiske redegørelse er intet mindre end fremragende. For det første peger den på, hvor problemerne ligger ... (*Afbrydelser*). Jamen der skal ikke grines ... det bliver der så alligevel, o.k. Den er fremragende.

Hvorfor er den fremragende? Fordi den fortæller os, hvad vi alle sammen godt ved. Vi ved jo godt, at problem nummer 1 inden for det københavnske kulturliv er vores ringe standard inden for idrætsfaciliteterne.

Så er den fremragende, fordi den kommer hele vejen rundt. Den har de sociale aspekter med, den har en prioritering, hvilket er meget værdifuldt. Den angiver, hvor vi skal starte. Vi skal starte fra toppen, dér hvor det er allerværst, og så skal vi arbejde os hen imod det samlede mål.

Det, der er interessant, er at høre, når SF og Enhedslisten kommer herop og siger, at nu skal vi fastholde de borgerlige. Jeg går ud fra, at det er møntet på os ... (*Afbrydelse*). Yes, den havde jeg opfanget, Jens.

Men hvem er det, der er i stand til at omprioritere midler? Ja, det er i hvert fald ikke Enhedslisten, og det er heller ikke SF. Når det kommer til stykket, når der skal handling bag ordene, så vil I det hele, og derfor er I ikke i stand til at lave de omprioriteringer, der skal til.

Når vi kigger på, hvor langt bagud vi er med idrætsanlæg, når vi sammenligner os med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

de 3 andre storbyer, som nok er det nærmeste sammenligningsgrundlag, vi har, så er det fuldstændig klart, at vi aldrig når op på det dårligste niveau hos de 3 byer.

Det er måske heller ikke nødvendigt, men vi skal gøre en indsats, og den indsats kræver flere tiltag. Den kræver ikke alene, at vi omprioriterer midler, den kræver også, at vi tænker anderledes, og det er der også lagt op til. Vi skal tænke anderledes finansieringsformer, vi skal til at involvere nogle virksomheder, vi skal bruge nogle andre former for nytænkning, hvis vi overhovedet skal føres ud af stedet.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at Venstre vil holde fast i de mål, der ligger i denne idrætspolitiske redegørelse. Venstre sagde før en tidligere afstemning, den vi havde lige før, jamen vi vil hellere gå ud og finde de penge til et klubhus i stedet for at fræse en hel pulje til idrætsformål ned og så sige, at vi ikke har flere penge til resten af året. Det er da et konkret udtryk for, at vi har den vilje til handling, som Idrætspolitisk Redegørelse fordrer.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det ikke Thustrup Hansen, der er sagt, hvad der skal siges, men Helle Sjelle.

Helle Sjelle (C): Hvad angår denne idrætspolitiske redegørelse må man jo nok sige, at den er så bred, at det egentlig er svært at blive uenig i noget af det, der fremføres. Hensigterne er der mange af, men de konkrete tiltag er der en hel del færre af. Men et par ord skal den alligevel have med på vejen efter vores opfattelse.

Noget af det, der bør opprioriteres, må helt klart være, at der sker en styrkelse af børns og unges og heriblandt især pigers idrætsudøvelse, som det også klart er påpeget i redegørelsen. Derudover står det også ganske klart, at der er behov for flere idrætsanlæg og gerne en hel del mindre, decentrale idrætsanlæg.

Men det allervigtigste i forbindelse med denne redegørelse er, at der kommer handling bag de fine ord. Dette område har alt for længe ikke nydt politikernes bevågenhed, og det er på høje tid, at det ændres i en positiv retning. København skulle også gerne være et sted, hvor idrætten har gode kår. Forhåbentlig er denne redegørelse et skridt i den rigtige retning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. september 1998**

36) 453/98

37) 467/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er måske lidt utydeligt i indstillingen, hvorvidt de af Jens Kjær stillede ændringsforslag blev tiltrådt eller ej i udvalget, jf. side 2 i indstillingen, men jeg skal gøre opmærksom på, at de ikke blev tiltrådt.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg vil for så vidt bare gøre opmærksom på, at i denne sag har man ikke kunnet finde sammen i enighed i Kultur- og Fritidsudvalget. Der er et flertalsforslag, og der er et mindretalsforslag.

Jeg har oven i købet forstået det sådan, at Jens Kjær Christensen, som egentlig er den, der har ført pennen ved mindretalsforslaget, ikke længere støtter det. Så har jeg forstået på den anden side, at partnerne i mindretalsforslaget er indstillet på at opretholde Jens Kjær Christensens forslag, således at der stadig væk eksisterer et mindretalsforslag, som Jens Kjær Christensen så bare ikke længere er med i.

Så er der i øvrigt et hovedforslag, som jeg også har forstået, at der er blevet udarbejdet 2 ændringsforslag til.

Så jeg tror egentlig bare, efter at jeg har sørget for nu at få spredt forvirringen fuldstændig, at jeg vil overlade ordet til de forskellige ordførere.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Sådan er det jo så ofte, borgmester Thustrup Hansen, at når der er nogle, der spreder, så er der andre, der samler. Jeg tror, at Mona Heiberg vil være i stand til at prøve at samle.

Mona Heiberg (A): Den sidste bemærkning står for formandens egen regning.

KUC har med det foreliggende forslag til vedtægter ønsket at blive omdannet til at være

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

en selvejende institution på samme måde, som KI og DGI-Byen er det, så de 3 store udbydere af idrætsfaciliteter i Københavns Kommune sidestilles. Det vil give brugerne samme regelsæt, uanset hvor de henvender sig.

Da det imidlertid vil koste indtil 2 mill. kr. at overføre bygningerne til KUC, er Den Socialdemokratiske Gruppe enig i det økonomisk fornuftige i, at bygningerne forbliver Københavns Kommunes ejendom.

I forbindelse med Kultur- og Fritidsudvalgets behandling af KUC's forslag til vedtægter har udvalget ændret § 11, stk. 1 og 2, så KUC skal følge den samme tidsplan som kommunale institutioner med hensyn til budgetlægning og regnskabsaflæggelse. KUC's bestyrelse har også tilkendegivet, at de er enige i denne rettelse, og jeg kan også tilkendegive, at Den Socialdemokratiske Gruppe er enig heri.

Vi siger ikke, at KUC skal bestå til evig tid, som det er for nærværende. Vi mener blot, det er rimeligt, at vi får en grundig undersøgelse af hele området, en undersøgelse, som ikke kun skal omfatte idrætten, men alle de fritidsfaciliteter, vi har i kommunen. Altså en undersøgelse, der omfatter sporten, medborgerhusene og kulturhusene og de spillesteder, som får økonomisk støtte fra Københavns Kommune. Denne undersøgelse skal så munde ud i et konkret forslag, som vi alle kan tage politisk stilling til.

Vi har jo også et ændringsforslag i denne forbindelse, som borgmesteren omtalte tidligere. Jeg kan sådan set ikke helt forstå, at vi mangler borgmesteren og borgmesterens parti i denne sammenhæng.

Jeg kan forstå, at hr. Thustrup Hansen vil opretholde Enhedslistens ændringsforslag. Det kan undre mig noget, men det må borgmesteren jo selv redegøre for, der var lidt forvirring tidligere her fra talerstolen. Jeg er meget interesseret i, hvorfor Den Konservative Gruppe med formanden i front gerne vil opretholde et ændringsforslag, som forslagsstilleren frafalder. Det interesserer mig meget, og jeg vil tro, at det også interesserer en hel del af forsamlingen, hvorfor denne tilkendegivelse kommer her.

Jeg vil gerne give den samme invitation, som jeg har gjort tidligere på aftenen, at Den Konservative Gruppe og dermed også kulturborgmesteren stadig er velkommen til at deltage i det ændringsforslag, som er omdelt, og som omfatter partierne S, SF, Ø, CD, Det Radikale

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Venstre og Solidarisk Alternativ.

Man må jo sige, at det er en stor del af forsamlingen, der nu er gået sammen om dette ændringsforslag. En begrundelse er, tror jeg, at flere i salen gerne vil have, at det ikke vedkommer Den Konservative og også Venstres Gruppe.

Det kan nu ikke undre mig så meget, fordi Venstre har i denne samling, vil jeg sige, ikke i den tidligere samling, hvor det var borgmester Søren Pind, der var den kulturpolitiske ordfører, og som jo havde en helt anden kulturpolitisk indstilling, end Venstre i denne samling har fået ... det kan undre mig, og jeg tror også, det undrer en stor del af forsamlingen. Men begrundelsen vil vel også komme fra Venstres ordfører for, hvorfor man ikke kan deltage i så bredt et ændringsforslag, som den største del af forsamlingen her i aften jo er enig i.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det var et samlet forslag, der blev præsenteret.

Kaja Jacobsen (F): Vi har snakket om denne sag i lang tid efterhånden, rigtig lang tid endda. Jeg skal ikke lægge skjul på, det har jeg også sagt til Jens, at jeg mener, at debatten om fritidsorganisationerne i forbindelse med den nye struktur i kommunen og i forbindelse med de her vedtægtsændringer for fritidsorganisationerne ikke har været anstændig.

Ikke at det er uanstændigt at ønske udvikling og nytænkning, men at tro, at man nu kan strukturere sig ud af problemerne uden at høre på brugere og på ansatte og oven i købet sætter arbejdspladser osv. over styr i et politisk spil og drilleri med et forslag, som er uigennemtænkt, er uanstændigt. Det gavner ikke debatten, og det gavner heller ikke københavnernes fritidsliv.

Så er jeg selvfølgelig glad for, at vi finder frem til en god og fremtidsorienteret løsning i aften. For det er rigtigt, at der er rigtig mange diskussioner, der skal tages.

SF vil i den forbindelse pege på, at der skal ske en udvikling af brugerdemokratiet. I SF mener vi ikke, at befolkningen skal være hverken klienter i et offentligt system eller kunder i en butik. Vi mener, at befolkningen består af myndige borgere.

Der er en del begrebsforvirring omkring det her. Jeg har påpeget, at f.eks. i KI's

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

beretning står der, at man laver brugerundersøgelser for at gøre kunderne mere tilfredse. Man laver også et brugerudvalg for at gøre kunderne mere tilfredse, fordi det har man hørt, at de bliver.

Der er virkelig, virkelig stor forvirring om det her, og det er ikke ligegyldigt, hvad man kalder det, det er ikke ligegyldigt, hvad for nogle begreber, man bruger, når man skal udvikle demokratiet.

Herunder hører også forholdet mellem de kulturelle tilbud, som kommunen laver, og de selvstyrende aktiviteter. Det er en diskussion, som vi skal have fat i. Hvor mange tilbud skal vi lave, og hvor meget skal folk selv styre? Hvornår er der grupper, der har behov for, at vi laver tilbud, og hvornår klarer de det helt fint selv? Den skal vi have fat i. Den handler også om, hvordan forholdet mellem brugergrupper og ansatte er.

Til sidst vil jeg pege på noget, der er vigtigt for os. Det er, at mange svage grupper får en fod inden for fritidslivet. Det drejer sig om børn, og det drejer sig om etniske minoriteter.

Jeg vil sige, at der skal diskuteres målsætninger, før der skal diskuteres struktur. Måske betyder det, at i fremtiden ser strukturen på fritidsområdet i København helt anderledes ud, og det er vi åbne over for, men vi vil altså have en diskussion om de her målsætninger, før vi lægger os fast på, hvad der skal nedlægges, hvad der skal kommunaliseres, og hvad der skal det ene og det andet og det tredje.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg vil starte med det første i hvert fald.

Vi fik ny struktur her i Københavns Kommune fra 1. januar. I den forbindelse har vi gennem længere tid diskuteret spørgsmålet om KI's og KUC's indplacering.

Det er jo sådan, som alle ved, at KI, Københavns Idrætsanlæg, jo er idrætsfaciliteter, der stilles til rådighed for københavnere og andre, og KUC består af flere dele, både medborgerhuse, kulturhuse og idrætsfaciliteter. Derfor kunne man vel næppe synes, det var ondt, at vi begyndte at tænke, om vi kunne finde frem til en anden type organisationsform, som måske kunne udnytte det samlede potentiale på en anden måde.

I udgangspunktet havde der været ført forhandlinger tilbage i 1997 mellem den daværende kulturforvaltning og KI og KUC, og det var endt i ikke noget. Eller rettere sagt, det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

var endt i, at det nuværende Kultur- og Fritidsudvalg fik en indstilling fra KI om, at de ønskede at fortsætte, som de havde det, og fra KUC om, at de sådan set også ønskede at fortsætte, sådan som de havde det. Det er jo sådan set meget forståeligt.

Dog skal det allerede her bemærkes, at KUC faktisk helst ville have, at de blev nøjagtig ligesom KI, en privat selvejende institution med, hvad det indebærer. Det har Mona Heiberg været lidt inde på. Det har også nogle økonomiske konsekvenser og andre i øvrigt.

Da disse forslag fra de 2 organisationer blev fremlagt, altså hvor alt fortsætter som hidtil, var det også spændende, hvad Socialdemokratiet og SF sagde i Kulturudvalget. Så vidt min hukommelse rækker, var der ikke nogen forslag til, at der skulle ske noget som helst andet, end at man bare skulle følge de indstillinger, der lå fra KI og KUC. Jeg er vist rimeligt sandfærdig, når jeg siger det.

Man kan synes, at Enhedslistens forslag er godt, mindre godt eller ligefrem dårligt, men man kan i hvert fald ikke være i tvivl om, at forslaget evnede at sætte fokus på både de indholdsmæssige og de strukturelle former i forhold til idrætsfaciliteter, medborgerhuse osv. Det kan man ikke benægte. Der blev rørt rundt i gryden, og der kom liv i andedammen. Endda så meget, at der er udgivet et helt nummer af Info & Debat fra KUC, som meget venligt bruger meget tid på Enhedslisten. Det er meget venligt, synes jeg. Det er jo første gang, det sker.

Selvfølgelig kan man også se, at de er lidt karrige i KUC, fordi de lider ikke af overdreven høflighed, og de lider heller ikke af dialektisk informationsiver. De kunne dog bare have givet Enhedslisten en halv A4-side til lige at komme med et par ord om, hvad vi egentlig havde til hensigt at lave på det samlede område. Men nej, det var der åbenbart ikke tid til.

Det er der ikke noget at gøre ved. Tiden er gået godt, vi har haft mange sunde diskussioner rundtomkring, og jeg skal ærligt indrømme, at jeg synes, det har været en meget spændende læreproces.

Jeg vil ikke påstå, at Enhedslisten har svar på alle ting, heller ikke inden for idræts-, kultur- og fritidsområdet. Vi har lyttet til mange af de argumenter, vi er præsenteret for. Der, hvor vi stadig væk mener, vi har nogle ganske gode, forkromede svar, må vi også erkende, at der er ting, som vi helt konkret endnu ikke har de bedste svar på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Men når Kaja Jacobsen kommer herop og fortæller, at nærmest arbejdsløshedens spøgelse og svøbe pisker ind over KUC-området, altså undskyld mig, der er et kulturpolitisk flertal her i denne Borgerrepræsentation bestående af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, det har vist sig hver gang, og jeg kan ikke se, hvor denne arbejdsløshed vælter ind.

Rygterne blev også sat i gang om, at nu ville Enhedslisten privatisere, hvor det i virkeligheden var KUC's ledelse, der ville lave KUC om til en privat selvejende. Det var slet ikke Enhedslisten, der ville det.

Sådan er der så mange mærkelige ting, men det tager vi også med, det kan vi godt klare.

Så har vi været så heldige at blive inviteret til møde med KUC's ledelse, som har indkaldt specielt udpegede og håndplukkede folk, og det er vi meget glade for. Det var en konstruktiv diskussion, hvor vi også meddelte, at datoen den 1. januar 2000 ikke var det, der var det hellige for os, og det er det heller ikke, men at vi insisterede på, at der blev sat gang i en proces, og at man kunne se, at processen fortsatte, med andre ord den proces, som gik i stå i efteråret 1997 i forhandlingerne mellem KI, KUC og kulturforvaltningen.

På baggrund af det, der nu er sket, og diskussionerne kan vi diskutere det. Vi mener, der er gang i processen. Vi mener faktisk, at man ikke mere kan standse den, forstået på den måde, at man ikke, som udgangspunktet var, kan sige, at nu læner vi os bare tilbage og fortsætter, som om virkeligheden ikke er forandret.

Derfor er det korrekt som nævnt af andre talere, at vi trækker det forslag, vi har stillet, og vi er som sagt medforslagsstillere til det ændringsforslag, som foreligger omdelt på bordene.

Vi glæder os meget til det fortsatte arbejde med at uddybe en egentlig kulturpolitisk målsætning omkring anvendelsen af de faciliteter samlet, vi har til rådighed. Vi glæder os til at komme i dybden med, hvordan timerne, haltimer og andre, anlægsfacilitetstimer i praksis bliver udnyttet, hvem der faktisk er brugerne. Vi glæder os meget til at komme i bund med, hvordan det økonomiske flow er, og det er både KI og KUC, jeg snakker om. Vi glæder os meget til at komme ind i en dybdediskussion om den reelle brugerindflydelse, osv.

Vi opfatter det, der står i forslaget, om, at det skal forelægges BR inden udgangen af 1999, på den måde, at det er minimum, men der er ingen, der siger, at Kultur- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Fritidsudvalget og de pågældende organisationer ikke kan arbejde hurtigere. Det er jeg ret sikker på med den iver, vi har lagt for dagen i det sidste stykke tid.

Til næstsidst vil jeg lige sige noget om – jamen så tag af den næste tid, Jens, der er ikke andet at gøre – spørgsmålet om antallet af medlemmer, og der kan man se af dette glimrende kompromisforslag, at der nu kommer 7 fra BR. Det er et magisk tal herinde i forhold til den politiske mindretalsrepræsentation. Samtidig er antallet af brugerrepræsentanter sat op, så det er et absolut flertal i KUC's kommende bestyrelse.

Jeg vil i den anledning bare gøre opmærksom på, at Enhedslisten agter at fortsætte arbejdet med at prøve at sikre – men det er en mere indviklet ting, fordi der er tale om en privat selvejende organisation – en større politisk repræsentation i KI. Der sidder i dag kun 4.

Det er ikke et spørgsmål om, at politikerne skal bestemme det hele. Det er et spørgsmål om, at det er nødvendigt i de kommende år, fordi forskellige berørte brugerorganisationer har så bred en politisk vifte at referere til. Ellers giver det ingen mening i det arbejde, der skal foregå.

Til allersidst må jeg have lov at citere formand Ooppelstrup til manges glæde, fordi der er nogle, der kan sige: Jamen hvem er det, der er trukket til truget, eller hvem er det, der er pisket rundt i manegen i denne diskussion? Det føler vi i Enhedslisten ikke noget behov for at konstatere.

Men jeg vil godt have lov til at citere Ooppelstrup fra Info & Debat, det gør vel ikke noget? Ooppelstrup svarer på et intelligent spørgsmål – jeg ved ikke, hvem der stillede det:

»KUC skal ikke bevares for KUC's skyld, og efter al sandsynlighed forsvinder KUC, KI og andre tværgående organisationer, når der indføres permanent bydelsopdeling i 2002.«

Og så fortsætter man med, at der skal opbygges nogle andre selvejende. Se, dette er jo helt andre ord end det, vi startede med i Kultur- og Fritidsudvalget for ganske mange måneder siden.

Jeg skal bare give håndslag på, at Enhedslisten også fortsat vil være meget lyttende og aktiv i debatten om udviklingen af en politik og om organisationsformerne.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu kan Jens Kjær fortsætte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

bekendelserne i 2. runde, men hvor der ikke er særlig meget tid til rådighed. Taletiden er ikke sådan en selvstyret kundevalgsordning, så når lampen blinker, er det et signal om, at man må søge at afslutte sit indlæg.

Helle Sjelle (C): Jeg vil så bestræbe mig på ikke at få den røde lampe til at lyse. Jeg vil prøve at gøre det ganske kort, men præcist.

Vores opfattelse er, at i Københavns Kommune skal vi ikke bare have en masse led for at have en masse led eller en masse selvejende institutioner for at have en masse selvejende institutioner. Der skulle gerne være en mening med det. Spørgsmålet er så, om der nogen sinde har været det med KUC. Det vil jeg undlade at komme ind på her. Jeg har i hvert fald svært ved at se, at den er der mere.

Derfor synes jeg også, det er på høje tid, at man kommer i gang med en omstrukturering af KUC. Der er ingen grund til at vente længere. Vi har allerede ventet længe nok efter vores opfattelse. Derfor er vi også fra konservativ side ganske positivt indstillet over for det af Jens Kjær Christensen stillede forslag og ønsker derfor at opretholde det.

Lars Jensen (B): Det kan måske ikke overraske, at det er det modsatte synspunkt, jeg vil fremføre.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte, at KUC opløses her og nu, og vi er sådan set glade for, at Jens Kjær også er kommet til besindelse og har fundet ud af, at det var et temmelig tåbeligt forslag, der blev stillet.

Vi er i Det Radikale Venstre ikke tilhængere af KUC, sådan som vi har kendt organisationen. Vi har da også med en vis form for glæde konstateret, at selv inden for KUC's egne rækker har man nu fundet ud af, at der skal ændres i strukturen.

Vi vil ikke i Det Radikale Venstre lægge os fast på, om KUC skal bestå, som det er nu, eller om det skal bestå i en ændret form, eller om det overhovedet skal bestå efter 2002. Det må tiden vise, og derfor er det, vi har støttet dette forslag om at undersøge hele fritidsområdet.

Det Radikale Venstre ser positive ting ved KUC i modsætning til KI, nemlig at man har plads til uorganiserede fritidsaktiviteter. Men vi har svært ved at se, hvor KUC er den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

store forskel. Derfor skal der nu redegøres for fremtidens struktur.

Vi er heller ikke sikre på, at sammenblandingen af idræt og andre former for kultur er rigtig, om det kan være rimeligt, at idrætsbrugere skal betale for andre former for kultur. Vi er heller ikke sikre på, at det solidariske princip, som hyldes meget, og der stræbes meget efter i KUC, er det rigtige.

Vi giver nu KUC en chance for at vise, hvad de kan. Der er 2 år, og så må vi se, om KUC gør den store forskel.

Det Radikale Venstre vil godt indrømme, at Jens Kjærs forslag om, at idrætsfaciliteter under KUC skal overgå til KI, var en dårlig idé, fordi KI har temmelig mange problemer med at tilgodese den uorganiserede idræt. Så den del, der drejer sig om, at KUC's idrætsfaciliteter skulle overgå til KI, synes vi var den dårligst tænkelige løsning.

Vi ser derfor frem til, at hele undersøgelsen skal klargøre, om det skal være bydelsstruktur, eller om det skal være under Kultur- og Fritidsforvaltningen.

A. Benhaddou (D): Jeg støtter også det nye ændringsforslag, der er stillet af Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, De Radikale, Solidarisk Alternativ og CD. Det gør jeg selvfølgelig, når der er en sådan bred enighed om, at vi ændrer på vedtægterne, således at der nu fremover udpeges 7 i stedet for 5 medlemmer.

Men foruden det skal vi, som Lars Jensen nævnte, bruge de næste 2 år til at se på strukturplanen i KUC og vurdere de bedste muligheder og løsninger for københavnere.

I sin tid, da det oprindelige forslag blev stillet af Jens Kjær fra Enhedslisten, foregik det i hu hej hastværk. Jeg mødte op i Kultur- og Fritidsudvalget, og så blev forslaget bare fremlagt i udvalgmødet, og så var det bare om at tage stilling til det eller ej. Jeg synes bare, at på det tidspunkt var det simpelt hen en for stor beslutning at tage stilling til inden for så kort tid. Så derfor stemte jeg imod det oprindelige forslag, som De Konservative stadig stemmer for.

Jeg synes, det er en drastisk beslutning, vi skal tage for at ændre på strukturen i KUC. Jeg er positivt indstillet over for ændringen, men jeg synes lige vi skal klappe hesten lidt og se på, hvordan vi kan gøre det bedst muligt. Derfor støtter jeg det forslag og mener, at det er det,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

der bedst kan give os luft og tid til det.

Ole Hentzen (C): Det blev fra Socialdemokratiets side efterlyst, hvad det egentlig var, vi fandt så godt i det forslag, som er stillet af Enhedslistens Jens Kjær Christensen. Det giver mig anledning til også at besvare nogle af de ting, der kom frem i den radikale Lars Jensens indlæg.

Det, der selvfølgelig er det væsentlige i det forslag, der åbenbart nu er trukket, og som vi opretholder, er, at der kan ske en administrativ samordning af de fritidsanlæg, som benyttes til idræt. Det er en besparelsesmulighed, som klart er der, og den bør man tage.

Men styrken i forslaget ligger jo i, at man vil sikre, at brugerprofilen og brugerindflydelsen skal opretholdes.

Det bringer mig så til Lars Jensen, som åbenbart ikke har læst videre end til punkt 1 og 2. Det er jo netop punkt 3 og 4, som sikrer, at det ikke bliver KI's nuværende fordelingspolitik, hvor de jo netop skal fordele ressourcerne til den organiserede idræt, som kommer til at slå igennem på de anlæg, som er stillet til borgernes rådighed mod betaling.

Jeg tror, alle er enige om, at det var det værste, der kunne ske. Det ville selvfølgelig ske, hvis denne Borgerrepræsentation ikke tog hånd om netop den situation og sagde: Det er 2 forskellige slags brugergrupper, vi er nødsaget til at sikre, når vi har idrætsfaciliteter, der skal stilles til rådighed.

Hvorfor er det så det? Ja, det er det, fordi vi ikke har været i stand til i Københavns Kommune at opbygge faciliteter til den organiserede idræt, og det vil sige, at den er i frygtelig mangel på faciliteter. Så alt, hvad der bliver stillet til rådighed, vil den organiserede idræt stjæle øjeblikkeligt, hvis ikke det politiske flertal herinde sikrer, at der også er faciliteter til den anden gruppe.

Så derfor nærer vi ikke den bekymring, som Lars Jensen har, fordi det er en forudsætning for, at det forslag overhovedet kan gennemføres, for ellers er det omsonst. Så skulle man sådan set bare sige, at man nedlagde alt og lod kun den organiserede idræt eksistere her i byen. Det er ikke vores holdning, og det vil jeg gerne præcisere her. Jeg håber også, det er feset ind hos Mona Heiberg, for jeg ved, hun normalt kan læse indenad, så derfor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

kan det stå.

Det andet, man selvfølgelig skal lægge i den helhjertede støtte til forslaget her, er, at vi mener, KUC's rolle er udspillet, for de ting, der er tilbage, har vi efterhånden fået reduceret. De driver jo ikke teatervirksomhed mere, det fik vi jo stoppet for nogle år siden, Mona Heiberg, da man opdagede, at det nok var ulovligt. Det har de gjort mange år ulovligt, men det er dog fjernet.

Nu driver man altså nogle medborgerhuse, og man driver kantinevirksomhed og restauranter på diverse vilkår, altså for profittens skyld, og her er profitten åbenbart god nok. Når man driver restaurationsvirksomhed og salg af spiritus og øl, så går det åbenbart godt nok. Når det er i KUC-regi, så er det for almenvællets skyld, så er det for at kunne dække underskuddet i nogle andre medborgerhuse, som åbenbart ikke er i stand til at drive dem driftsmæssigt. Jo, solidariteten er så god. Når det bare er det rigtige formål, så kan vi vride alle de principper, vi ellers hævder så højt.

Vi mener, det er en færdig organisation, og de faciliteter, som skal være ude i bydelene, f.eks. medborgerhuse, kan drives på kontrakt af bydelsråd eller lokaråd. Selvfølgelig kan de det, fordi de ligger der stadig, og brugerne i dag er de mennesker og organisationer, der er derude.

Vi har som sagt alle sammen fået det her vidunderlige blad, og det fortæller lidt om organisationen også, når de har råd til det. Det er skatteyderkroner, som går til det, venner.

Men det er selvfølgelig på et lidt svært niveau at diskutere med disse mennesker, som har siddet og leget i denne organisation gennem så mange år. Jeg tænker her på den socialdemokratiske formand og SF'eren, næstformanden.

Man kan slå op på midtersiden og se det her vidunderlige billede af Poul Erik Oppelstrup, og tænke: Hvor længe har den mand overhovedet beskæftiget sig med dette område, når han kan få sig selv til i den spalte at skrive:

»Organisationerne skal afløse de eksisterende tværgående organisationer som KUC, KI og DGI.«

Jeg vil gerne gentage det endnu en gang: KUC mener, at DGI skal nedlægges og afløses af noget andet brugerstyring. Dem, der måske ikke ved, hvad DGI står for, kan jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

fortælle, at det står for Danske Gymnastik- og Idrætsorganisationer. De er sgu nok glade for, at KUC's formand har det formål, at DGI i København skal bare nedlægges og ligesom overtages af nogle små, selvejende organisationer i hver enkelt bydel. Goddag mand – økseskaft!

Han fortsætter dog med de store visioner: Og i øvrigt skal de nye organisationsformer, vi har, selvfølgelig omfatte sådan nogle selvejende organisationer for musik som Pumpehuset, Vega. Vega, venner, det er altså den, som vi konstant putter 3-4-5 mill. kr. i hvert år.

Amager Kulturpunkt. Cirkusbygningen snupper de sgu også lige. Halløjsa, der røg Cirkusbygningen og Øksnehallen, for at det ikke skal være løgn. Så vidt jeg ved, har Socialdemokratiet sammen med andre for nylig ønsket, at Øksnehallen skal indgå i nogle andre sammenhænge, i en selvstændig organisation, der også skal drives erhvervsmæssigt.

Det er jo en mand med visioner, vi har siddende der. Han har gudskelov ikke så meget at have dem i.

Men det værste ved de pamfletter, der udkom, er, at man konstant, uanset om det er formand, næstformand eller andre, man citerer, bliver ved at bringe den løgn til torvs, at hvis idrætsfaciliteterne kommer ind under KI, så vil den organiserede idræt stjæle det hele.

Det er selvfølgelig et vægtigt argument at sælge, fordi det er den fedeste løgn, og hvis ikke det bliver modsagt, så er det ligesom sandheden, man har sagt. Det er en evighedsløgn, og det ved KUC, for det står alle steder, det står også i de oplæg, der er kommet, at der skal sikres almindelig brugerindflydelse for den almindelige borger her i landet på disse faciliteter. Det er vi fra konservativ side også indstillet på.

Det betyder også, at den troværdighed, vi havde til KUC, ikke er blevet større. Den er sådan set heller ikke blevet mindre, for den kunne ikke blive mindre.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Men så var der jo ingen grund til at gentage det.

Kaja Jacobsen (F): Det bliver sådan lidt polemisk det her, man kan simpelt hen ikke lade være, Jens.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Hvis Jens Kjær Christensen havde villet udvikling, så havde han henvendt sig til det kulturpolitiske flertal i Københavns Kommune. Så havde han ikke stillet et mærkværdigt og underligt forslag i Kulturudvalget. Det ville Jens ikke. Jens ville nedlægge KUC, koste hvad det vil.

Der skal røres i gryden. Jens, nogle gange behøver man ikke at røre i gryden; den bobler og koger af sig selv.

Jeg slutter med det samme: Velkommen hjem, Jens, til det kulturpolitiske flertal i København.

Mona Heiberg (A): Jeg må sige, at det jo er ret interessant med den konservative ordfører, og det må jo også være Københavns kulturborgmesters opfattelse. Det er stærke ord, det må jeg sige.

Altså nogle selvejende institutioner er gode nok i København, andre er ikke, kan vi høre. Helle Sjelle, det er også lidt modsætningsvis det her, fordi den ene konservative ordfører siger, at vi har masser af selvejende institutioner, de er gode nok, og den anden kulturpolitiske ordfører, hr. Ole Hentzen, siger, at det kun er nogle af dem, der er gode nok.

Det er lidt interessant, synes jeg, at hr. Ole Hentzen fremhæver punkt 3 og 4, og springer nemt over punkt 1 og 2 i Jens Kjærs tidligere mindretal til denne indstilling.

Jeg synes også, det er lidt interessant, at det er Konservative og Venstre, der gerne vil kommunalisere. Jeg må sige, at det tror jeg også, Farumborgmesteren synes er meget interessant ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): ... Mona, klokken er tolv.

Mona Heiberg (A): Formanden, som nu siger, at jeg bruger for lang tid, fordi han er lidt træt, han har nemlig lige været til kongres, har dér nævnt et fyord, som hed »udlicitering«. Det var ikke godt. Men det plejer De Konservative og Venstrepolitikerne at bryde sig meget om. De selvejende institutioner, de, der virkelig kan noget, lad os udlicitere, lad os få nogle organisationer, som kan byde på opgaven.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Jamen venner, det her er to selvejende institutioner, som De Konservative og Venstre gerne vil kommunalisere. Jeg vil gerne læse op af det af Jens Kjær tidligere skrevne, punkt 1:

» – KUC's idrætsfaciliteter overgår til administration af KI,
– Medborgerhuse og musikhuse integreres administrativt i Kultur- og Fritidsforvaltningen.«

Det mener den konservative kulturborgmester, ordfører, de par ordførere, som ikke er helt enige, skal kommunaliseres.

I punkt 2 står der:

»KUC's ressourcer overføres til Kultur- og Fritidsforvaltningen.«

Jamen det må betyde, at nu vil de borgerlige politikere i Københavns Kommune kommunalisere. Det må være min konklusion på det her, og det undrer mig, det undrer mig meget.

Det undrer mig også meget, at hr. Ole Hentzen kan stå heroppe og sige, at lokalrådene kan drive medborgerhusene. Hvilken kompetence har de københavnske lokalråd? Vi har bydelsforsøg, det ved jeg godt, at Den Konservative Gruppe ikke bryder sig om, men det har vi nu engang, og de medborgerhuse, der ligger i de bydele, hører under de bydelsråd. Det er o.k., fordi det hører med til forsøget. Men lokalrådene, hr. Ole Hentzen, skal drive medborgerhusene. Jamen hvor langt ud kan vi komme? Eller de skal kommunaliseres?

Vi har nogle glimrende selvejende organisationer, der er brugerstyret, der har disse faciliteter for borgerne i dag, og det går udmærket.

Som sagt er jeg enig med den der firebende af socialdemokrater, der snakker om udlicitering. Det er dog en form og et skridt på vejen. Lad os dog beholde det, det går glimrende, det er oven i købet brugerstyret.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu er klokken 00.18.18, og det er Jens Kjær Christensen, værsgo, halvandet minut.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er også rigeligt.

Jeg skal bare lige returnere til Ole Hentzen. Punkt 1: I det forslag, jeg har stillet, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

som De Konservative i udvalget også tilsluttede sig, lå der ikke en intention om besparelse. Det udtrykte jeg heller ikke i forslaget, det vil jeg bare gøre opmærksom på. Alle ressourcerne bliver overført, som det netop står beskrevet. Egentlig var det et ganske godt forslag i sit indhold på den måde.

Nå, men der er kommet et nyt godt forslag ud af det. Der vil jeg sige til Kaja – nå, hun er her ikke – at hvis Kaja gerne vil have æren for forslaget, for, at vi nu er endt, hvor vi er, så er det også i orden for mig og for Enhedslisten. Jeg kan bare konstatere én ting: at Socialdemokratiet og SF på daværende tidspunkt ikke ønskede andet end at godkende de eksisterende statutter for KI og KUC. Sådan er det.

Det er ikke sådan, at vi ikke har snakket med hinanden heller før mødet og nævnt muligheden af, hvad man kunne forestille sig. Det er altså sådan, at der ingen bevægelse var i udgangspunktet, og jeg synes, uden at gøre grin med eller skose nogen, at det et eller andet sted da er positivt, at der ud af en proces kommer en bevægelse, som er det, vi kalder irreversibel.

Jeg mener, at denne proces er sat i gang, og at man ikke bare kan læne sig tilbage nu og håbe på, at ingenting ændrer sig. Jeg mener, der er et stort flertal her i salen, der i aften har ytret sin vilje og lyst til, at nu skal der søreme foretages undersøgelser, man skal se, hvad sammenhængene er.

Det, der er afgørende for BR, er selvfølgelig udarbejdelsen af kulturpolitikker, målsætninger osv. Så skal man sikre, hvis det ikke bare skal være lal, at der er en sammenhæng i forhold til selve udførelsesdelen og i forhold til de eksisterende selvejende organisationer eller hvilke selvejende organisationer der måtte komme senere hen. Det er vores forbandede pligt, og det er faktisk det nye i situationen med den nye struktur, at pludselig får vi et direkte ansvar på de spørgsmål.

Vi glæder os stadig væk til at komme i gang med opgaven og ser gerne, at vi vender tilbage til BR før udgangen af 1999. Jeg mener, at realistisk betragtet burde man kunne forelægge Borgerrepræsentationen et forslag før sommerferien 1999.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. september 1998**

38) 466/98

39) 481/98

40) 482/98

Martin Günter (F): Jeg synes, at denne sag skal have et par ord med på vejen.

Ganske vist er jeg selv med til at indstille, at forslaget ikke skal nyde fremme, men jeg synes alligevel, det er spændende, at et så symbolsk værk som denne gavltreklame med Socialdemokratiets stjernepilsner begravnes i aften. Det er næsten som et monument og et symbol over Socialdemokratiet. De har ikke selv villet være med til at give penge til, at denne gavl blev bevaret, på trods af at vi både fra SF's og Enhedslistens side i Kultur- og Fritidsudvalget kæmpede bravt for, at man skulle tage nye initiativer, i håb om, at der var nogle i bevægelsen, der ville komme frem og bevilge nogle penge.

Men da der ikke kom nogen penge på bordet, så sagde vi, at når end ikke Socialdemokratiet gider opretholde deres egen kultur, hvorfor skulle vi andre så.

Derfor vil vi her i aften sætte punktum for den socialdemokratiske kultur. Det blev der jo også i går på mange andre leder og kanter. Det er meget symbolsk, at vi i dag må sige, det er slut med »Socialdemokraten«, med »Stjernepilsneren« og egentlig også Socialdemokratiet.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Ja tak. Det stemmer vi om om lidt.

Per Bregengaard (Ø): Jeg er meget uenig med Martin Günter, for jeg mener faktisk, at Socialdemokratiet sådan rent historisk har en interesse.

Jeg synes, det er meget beklageligt, fordi når det gavlmaleri forsvinder, så forsvinder der altså et stykke kulturhistorie, som sgu ikke er afhængigt af, om man nu har brugt den ene eller den anden typografi til bogstaverne. Det er det mest åndssvage, man kan skrive i sådan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

en indstilling. Det handler ikke så meget om det kunstneriske udtryk, men det er netop et udtryk for en bestemt tid og en bestemt kultur.

Det har man så valgt ikke at finde penge til. Vi kan da også sige, det er flovt, at arbejderbevægelsen ikke har kunnet støve nogen penge op til det her.

Men det er et stykke historie, der forsvinder, når det gavlmaleri forsvinder, og det vil jeg begræde i de næste 30 år, hvor jeg går forbi og forhåbentlig kan slæbe mig forbi.

Mona Heiberg (A): Det er jo herligt, at de to andre socialistiske partier bekymrer sig meget om det tredje socialistiske parti i denne forsamling. Tak for det. Det er vi meget, meget glade for.

Det er korrekt, at det ikke har den store kunstneriske værdi, men det har en kulturhistorisk værdi. Vi har prøvet, en del af medlemmerne herinde, at gå ud og prøve at skaffe nogle midler til dette. Arbejdermuseet har været utrolig aktivt og prøvet på at skaffe midler til at istandsætte dette kulturhistoriske billede. Det er desværre ikke lykkedes.

Men det skal ikke siges fra Martin Günters side, at man som socialdemokrat i udvalget bare har trukket på skuldrene og sagt, at det er ligegyldigt. Det er ikke tilfældet. Vi har virkelig prøvet på i vores bagland og med, hvad vi kunne finde frem til i forhold til dette billede, at finde nogle penge til at renovere det med.

Som bekendt er det ikke billigt at renovere gavlmalerier, det er faktisk en dyr affære. Det har vi prøvet tidligere i Københavns Kommune, da vi havde en gavlkomité. Det er jo ikke tilfældet længere, at vi har en gavlkomité. Det kunne man så ønske sig igen, også i denne sammenhæng.

Jeg vil sige, at vores muligheder er udtømt. Vi har gjort, hvad vi kunne for at skaffe de midler, det er ikke lykkedes. Men hvis et af de to andre socialistiske partier eller dem begge har andre ideer til denne renowering, så er vi meget modtagelige for nye forslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. september 1998**

42) 484/98

43) 485/98

44) 488/98

45) 360/98

452/98

480/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): For den første sags vedkommende ligger der forslag fra U- og U-udvalget om, at godkendelse af ny styrelsesvedtægt for folkeskolen udsættes, og at den nye indskrivningsprocedure og ændringerne i distrikterne behandles som ændringsforslag til den eksisterende styrelsesvedtægt.

Borgmester **Per Bregengaard**: Det er lidt beklageligt, det der med styrelsesvedtægten. Det skyldes egentlig en forglemmelse i høringen af en skole, hvis målsætning man havde lavet om på.

Men der er også nogle andre sager på vej omkring ordblindesagen, og der skal indføres noget om specialklasserækker efter § 20, stk. 1. Ligesådan hvis en overbygningsskole bliver besluttet ude på Ydre Nørrebro, der er undervejs, så skal vi alligevel ind og ændre i vedtægten, og man kan lige så godt lade den gamle vedtægt være, til vi kan vedtage en mere varig ny vedtægt.

Indskrivning og optagelse af elever i børnehaveklasse i BR-København har været uden problemer at behandle i udvalget. Der har været lidt forskellige protester udefra mod

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

skoledistriktsændringer.

Der har været en fra Jagtvejens Skole, hvor man oprindelig i høringsforslaget havde tillagt dem 2 roder, som man trak tilbage, da man sløjfede nogle ændringer. Det er Jagtvejens Skole ikke så glad for. Man må dog sige, at distriktsændringerne på Ydre Nørrebro er af midlertidig karakter, fordi opretter man denne overbygningsskole, ja, så skal man altså til at se på distrikterne igen.

Jeg har modtaget en del protester fra beboere omkring Gammeltoftsgade, hvor man har taget distriktet fra Øster Farimagsgades Skole. Problemet ved distriktet er, at Øster Farimagsgades Skole er en 2-sporet skole, som bliver udbygget til en 2-sporet skole og ikke kan rumme mere, og der er søgning fra grunddistriktet til 3 skoler. Så jeg har svært ved at se nogen andre løsninger, end at man tillægger det til Indre Bys distrikter.

Man kan sige, at det selvfølgelig er beklageligt i forhold til de beboere, der bor der, som føler sig knyttet til Øster Farimagsgades Skole, men man kan også sige, at det indeholder den fordel, at de kommer til at tilhøre Indre By, og de ligger i det kvarter, som man ud fra bydelsinddelingen definerer som Indre By, og tilhører ikke Indre Østerbro, som resten af Øster Farimagsgade tilhører.

Så jeg anbefaler U- og U-udvalgets indstilling.

Karen Schmidt (A): Jeg vil godt kommentere den del af indstillingen, der drejer sig om lokal indskrivning. Vi har lavet det om på den måde, at man i fremtiden skal gå hen på sin lokale skole, når man skal have skrevet sit barn ind. Det betyder ikke, at man ikke kan vælge en anden skole, men at man rent fysisk skal hen på den skole i grunddistriktet, man hører til.

Vi mener, det er en god skik, at man ved, hvordan man vælger til, og dermed også, hvordan man vælger fra. Derfor vil jeg godt slå fast, at denne nye indskrivningsform absolut ikke har noget at gøre med, at vi ikke længere har frit skolevalg. Det har vi stadig væk.

Vi ved dog af erfaring, at skoler bliver fravalgt eller tilvalgt på grund af et dårligt ry eller et dårligt omdømme, som ikke altid har noget på sig. Det er vores håb, at forældrene nu ved selvsyn, når de kommer hen og ser skolen og får snakket med skolens lærere og skoleinspektør, måske kan ændre en opfattelse, som ikke har været korrekt. Vi ser altså den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

lokale indskrivning som en klar forbedring.

Til sagen om ændring af skoledistrikterne har jeg kun den kommentar, at der er mange skoler, der har været utroligt utilfredse med den tidsfrist, de har fået at svare. Derfor har Socialdemokratiet stillet et forslag i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, der lyder, at medmindre der er tale om uopsættelige sager, skal skolerne gives minimum 4 ugers svarfrist. Hvis der er tale om en uopsættelig sag, og skolerne derfor får en mindre høringsfrist end 4 uger, så skal de have en skriftlig begrundelse.

Den forbedring er nu vedtaget, og derfor indstiller vi, at vi bare godkender indstillingen.

Bjarne Petersen (F): Jeg vil sige, at da det var forelagt for udvalget, opstod der selvfølgelig en diskussion i udvalget i forlængelse af det, som den foregående taler var oppe og snakke om, nemlig høringsfristen. Den synes jeg er et væsentligt instrument for, at vi kan træffe en afgørelse i udvalget. Ellers er der ingen idé i en høringsfrist.

Vi har også set, hvad der er sket lige præcis i de her sager. Der har vi jo set, at efterfølgende er vi blevet bombarderet med indsigelser som udvalgsmedlemmer.

Det, jeg advarer imod på udvalgsmøder, som også fremgår af forhandlingerne, er, at jeg mener ikke, udvalget er klædt på til at træffe en afgørelse om ændring af skoledistrikterne.

Det er beskæmmende, at man bliver ved herindefra at udsende høringer på tidspunkter, hvor man faktisk i forvejen ved, at der overhovedet ikke er nogen til stede til rent faktisk at behandle sagerne. Man gør det i en sommerferieperiode, det er meget betimeligt, ja, der er faktisk ikke nogen, der fungerer på skolerne i sommerferieperioden. Det synes jeg ikke, man kan være bekendt.

Så vil jeg godt sige, at hvis frister for almindelige møder skal overholdes, ja, så udsender man selvfølgelig en dagsorden, og der skal rimeligt være 14 dages varsel til at indkalde sådan et møde, og så skal man gennemgå de papirer, der er kommet fra forvaltningen, og træffe afgørelse om, hvad man mener om dem. Hvis det er anstændigt at give en måned, så vil jeg nok sige, at det jo ikke er det, vi gør i andre sager herinde. Der giver vi en frist på 3 måneder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Så jeg og SF fastholder, at vi undlader at stemme til forslaget om skoledistrikterne med den begrundelse, at høringsfristen er for dårlig og har været for dårligt gennemført. Vi kunne sagtens vente, det sker der ikke noget som helst ved, så man har en chance for at blive hørt.

Vi ser også, at andre kommer med bemærkninger om, at man er utilfreds med den høringsfrist, der er givet. Man har altså ikke givet den demokratiske ret, som jeg mener, der bør være i et folkestyre, hvor man overholder høringsfristerne.

Lars Hutters (L): Jeg må faktisk sige, at jeg er skuffet over Per Bregengaard. Jeg havde troet, at når vi havde sådan en som Per Bregengaard på borgmesterposten på skoleområdet, så blev de mest legale demokratiske hensyn på så vigtigt et område overholdt.

Kan det virkelig være rigtigt, hvad Bjarne Petersen fortæller Borgerrepræsentationen, det, som vi andre har kritiseret i årevis herinde i Borgerrepræsentationen, at man laver en høring, når folk holder ferie og overhovedet ikke er i byen? Kan det virkelig være rigtigt? Hvad har Per Bregengaard som borgmester på området at sige til det?

Så vil jeg også sige, at jeg modtog et brev fra utilfredse forældre i Hovedvagtsgade om, at man tillod sig fra administrationens side at skille dem fra den skole, som de har været så glade for, Øster Farimagsgades Skole. Jeg tænkte ved mig selv: Det kan ikke være rigtigt. Jeg er sikker på, at Per Bregengaard, som er borgmester for dette område, vil sætte det på plads, for naturligvis vil sådan en som Per Bregengaard, der altid har gjort meget ud af at lytte til borgerne, ikke acceptere det. Hvad hører jeg så? Per Bregengaard synes, det er helt i orden. Per Bregengaard, hvad er der sket?

For god ordens skyld skal jeg meddele, at jeg vil under ingen omstændigheder være med til, at distriktet bliver flyttet med hensyn til Hovedvagtsgade. Det vil jeg ikke.

Jeg insisterer på, at der, hvis ikke der kan komme en ændring, og man accepterer de berettigede protester fra forældrene, kommer en afstemning, og så håber jeg, at jeg får flertallet. Det er for galt, Per Bregengaard ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det sidste, Lars Hutters siger her,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

illustrerer lige nøjagtig, hvor vanskeligt det er at lave bydelsafgrænsning i forbindelse med bydelsforsøg.

Lars Hutters (L): Jeg vil sige, at det ikke skal gå ud over borgerne, hr. overborgmester.

Borgmester **Per Bregengaard:** Man må jo sige, at sagen ville være fremmet, hvis Lars Hutters havde sat sig lidt ind i den, for der er jo slet ikke tale om, at man har hørt dem i sommerferien, derimod i august måned.

Så vil jeg sige til Lars Hutters, at hvis man ikke flytter de distrikter, ja, så bryder man med demokratiet og de vedtagne love her i landet, for ethvert barn, der bor i en skoles grunddistrikt, har ret til optagelse på skolen. Det har skolen ikke kapacitet til, og den kan ikke udbygges mere, medmindre den skal op i 7 etager. Og jeg ved ikke, om Lars Hutters går ind for overbebyggelse af Indre Østerbro eller for at bryde lokalplanrammerne for området.

Det er det, der er fakta i denne sag. Der findes ingen andre løsninger end at flytte roden. Og Lars Hutters kan jo heller ikke pege på dem.

Det er rigtigt, at høringsfristen har været for kort, men skolen er blevet hørt i dette tilfælde. Der kommer protester nu, men selv med en rimelig høringsfrist kommer de jo altså et pænt stykke tid, altså op mod 2 måneder, efter at den har været i høring. Og det har også været varslet over for skolerne, at der ville komme denne høring, således at man kunne lægge et skolebestyrelsesmøde i høringsperioden.

Så demokratiet er altså ikke trådt særlig meget under fode, og undlader man det her, så vil det blive trådt endnu mere under fode, og det ved jeg, Lars Hutters aldrig kunne finde på at være med til.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Glimrende, så er det Lars Hutters for en kort bemærkning. Træd forsigtigt!

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. september 1998**

Lars Hutters (L): Jeg noterer mig, at der står i indstillingen, at der er kommet en skrivelse fra Bydelsrådet på Indre Østerbro, hvor de meget kraftigt anbefaler borgmester Per Bregengaard ikke at foretage en distriktsændring. Det er det lokale demokrati, og det skal vi vel ikke træde under fode.

Jeg føler mig overbevist om, at hvis der bliver arbejdet på en konstruktiv måde med det her, så skulle vi nok finde muligheder derude. Jeg ved godt, at der er et eller andet ømfindtligt område, men jeg er sikker på, at vi kunne finde en løsning, Per Bregengaard. Jeg vil ikke være med til ... (*Afbrydelse*). Jamen jeg møder gerne op. Jeg giver tilsagn om, at hvis vi vedtager det i aften, så møder jeg gerne frem i Uddannelses- og Ungdomsudvalget med en løsning. Det giver jeg tilsagn om, hvis vi vedtager det i aften.

46) 468/98

Preben Møller Hansen (P): Når jeg ønsker ordet til dette punkt, nr. 46, så er det fordi jeg mener, at det burde være nr. 47, og at nr. 47 burde være nr. 46.

Det er afgørende, at man træffer en rigtig beslutning, nemlig at sikre en skole på Holmen. Men her bevilger man altså 1,6 mill. kr. til en eller anden pavillon til Christianshavns Skole, og det mener jeg er spild af penge. Riv det lort ned og så lad os få en ny skole på Holmen. Det ville være bedre. (*Afbrydelser*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Selv om der kan være behov for at holde sig vågen på dette tidspunkt, så vil jeg bede om, at man ikke kommer med ytringer af hverken den ene eller den anden karakter.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg er enig med Preben Møller Hansen hvad angår, at der skal være en skole på Holmen.

Hvad der skulle rives ned, ved jeg sgu ikke rigtig hvad var, fordi problemet er, at den her pavillon faktisk er opstillet. Grunden til at den er opstillet er, at ungerne ikke kan være

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

inde i bygningen, og det er derfor, der skal bygges en skole på Holmen, hvis det står til mig.

Vi havde jo besættere herinde i 14 dage, som var genhuset, fordi de ikke kunne være ude på skolen, og jeg synes også, der er andre elever, der skal kunne bruge det udvalgsværelse, så en begrænset frist ville være en rimelig ordning.

47) 475/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal høre, om der er nogen, der ønsker ordet? (*Ophold*). Det gør borgmester Per Bregengaard – som er meget bevidst om sin rolle.

Borgmester **Per Bregengaard**: Navnlig med de rygter, der cirkulerer.

Christianshavns Skole er en god folkeskole. Elever og forældre og lærere er engagerede i den. De er optaget af og holder af deres skole, og de arbejder ihærdigt for at forbedre skolens forhold, og det er prisværdigt og flot. Er det ikke netop den form for engagement, vi politikere ønsker os?

Christianshavns Skole er gennem de seneste små 10 år blevet den lokale skole. Søgningen fra distriktet er rekordhøj, den er oppe på 95 pct. af de børn, der bor der. Det er jo netop en fælles politisk målsætning, som vi har diskuteret i udvalget, at gøre den lokale skole til lokalområdets skole.

Men denne målsætning kan kun fastholdes, hvis rammerne er tilfredsstillende. De bygningsmæssige rammer er ikke tilfredsstillende for Christianshavns Skole. Der er mange års forsømmelser af vedligeholdelsen og fornyelsen, der gør, at store dele af skolen er uendelig nedslidt. Det er én ting.

En anden ting er, at skolens succes og væksten i børnetallet gør, at de bygningsmæssige rammer er sprængt, og den pavillon, vi vedtog, og som er opstillet i gården, bevidner det.

De bygningsmæssige rammer vil efter al sandsynlighed blive sprængt i et omfang, så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

det ikke er på plads på det sted, hvor skolen ligger i dag. En ny skole på Holmen skal der skaffes plads til, og der er flere årsager til, at jeg og et flertal i Uddannelses- og Ungdomsudvalget mener, at det er en indlysende og rigtig beslutning.

I denne sag er der mange, der har spekuleret sig gule og grønne – måske også røde – i hovedet, når det drejer sig om prognoser. Det er svært at spå om især fremtiden. I prognoser forsøger man så godt som det er muligt at gætte på, hvor mange elever der vil søge skolen i de kommende år.

Det store spørgsmål er, om Christianshavns Skole vil blive en 3-sporet eller en 4-sporet skole. De traditionelt udarbejdede prognoser, som på grund af nybyggeriet er meget usikre, tror jeg ikke vil holde. Jeg tror på, at skolen vil udvikle sig til en 4-sporet skole.

Erfaringerne viser, at virkeligheden, det vil sige antallet af de børn, der rent faktisk begynder på Christianshavns Skole, overgår prognoserne. Der er i øjeblikket 3 store 1. klasser, og de omfatter i alt 77 elever. Kommer vi op over 84, så er det nødvendigt med et 4. spor. Og der må jeg så gøre opmærksom på, at der jo ikke er bygget en eneste bygning eller bolig ude på Holmen, og der er også byggeplaner på Christianshavn.

Jeg mener også, at det miljø, der er derude, vil være tiltrækkende for børnefamilier, det vil blive børnevenlige oaser i storbyen. På den måde vil miljøet ikke ligne Midtermolen, som er en af erfaringerne med privat byggeri. Det vil tværtimod minde, tror jeg, om noget, der ligner Østerbro Kaserne, som bugner af børn.

Ved at nøjes med at bygge ud og oven på den gamle skolebygning, laver man en løsning, hvor man ikke kan garantere, at der bliver plads til fremtidens elever. Politikerne herinde kan vælge at give den garanti ved at beslutte at bygge en 3-sporet skole på Holmen, der er forberedt til, at det 4. kan bygges til.

Vælger man at bygge en skole på Holmen, er løsningen ikke dyrere end andre løsninger, hvis man vælger at se det i en større helhed. Dette er dokumenteret og gennemregnet, og ligesom prognoserne er det blevet endevendt i udvalget.

De årgange, der i dag befinder sig i ungdomsuddannelserne, er de mindste i mands minde. Om få år begynder de større årgange at rykke ind i den aldersgruppe. Vi ved i kommunen, at der skal skabes plads til gymnasier og hf. I Kommuneplanen har man reserveret

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

plads til at bygge et nyt først på Amager. Derfor skal man selvfølgelig vælge et fornuftigt alternativ, at bygge en fremtidssikret folkeskole på Holmen. Når den står færdig, kan man tømme de nuværende bygninger og genoprette dem, således at de er klar til at modtage ungdomsuddannelsernes elever, når de til den tid sprænger de eksisterende bygningsmæssige rammer.

Så har jeg forstået, at når Lars Engberg og jeg konkurrerer om at løbe herop, så hænger det sammen med, at Socialdemokratiet er interesseret i en direkte udvalgshenvisning. Det finder jeg sådan set ikke der er nogen grund til. Sagen her er velbelyst, den har været behandlet mere end 2 gange i Uddannelses- og Ungdomsudvalget og 2 gange i Økonomiudvalget.

Udvalgshenvisning kan jeg alene se som et socialbureaukratisk – eller man skulle måske kalde det socialakrobatisk – forsøg på at få det kørt ind i budgettet, og dermed har man måske et klarere grundlag for at true nogle medlemmer, som er afvigere, til at makke ret. Det tror jeg er den eneste begrundelse for at udsætte sagen.

Om ikke andet vil jeg gerne høre nogle saglige grunde: Hvad er det, der ikke er blevet undersøgt i denne sag? Den er blevet endevendt med spørgsmål. Det er en af de mest grundigt undersøgte sager på skoleområdet, jeg nogen sinde i min 10-årige karriere har behandlet, og jeg tror, der er mange, der har fået en dybere indsigt i prognoser og prognosemageri ved at deltage i den her sag.

Lars Engberg (A): Det koster jo mange penge at følge det forslag, der ligger her, om en ny skole på Holmen. Så derfor er det nu meget naturligt, selv om Per Bregengaard måske ikke kan forstå det, at denne sag skal ses i sammenhæng med budgettet for 1999. Derfor skal jeg stille følgende *ændringsforslag*:

»Indstillingen med forslag til ny 3-sporet skole – forberedt til indplacering af et 4. spor – på Holmen og at Christianshavns Skoles hidtidige bygninger anvendes til ungdomsuddannelser, henvises til Økonomiudvalget med henblik på behandling i forbindelse med 2. behandlingen af budgetforslaget for 1999.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal høre, om det er en direkte udvalgshenvisning, Lars Engberg? (*Ophold*). Det er et ændringsforslag.

Peter Skaarup (O): Jeg må beklage, at budgetforliget her i København åbenbart medfører, at der tilsyneladende måske ikke bliver en ny skole på Holmen.

Sagen er jo, som også Per Bregengaard har været inde på, at der er behov for det. Det har vist sig, at man på Christianshavns Skole har så store problemer nu, at tingene er uholdbare, det må vi nok erkende. Det tror jeg ikke, der er ret mange, der er uenige i.

Så er der nogle, der mener, at det skulle kunne lade sig gøre at restaurere eller genopbygge og sørge for, at tilstandene bliver bedre, men der er det så vores opfattelse i Dansk Folkeparti, at det ikke kan lade sig gøre. Det er nødvendigt at tage tyren ved hornene og sige, at på et eller andet tidspunkt må man efter mange års kamp, bl.a. fra forældrenes side, slå til og sige, at nu skal der være en ny skole.

Der er behov for at afløse den eksisterende, og vi ved, at i løbet af ganske kort tid vil der komme en række attraktive boliger på Holmen, hvor det er vigtigt, at man selvfølgelig i en moderne by også kan tiltrække borgere, skatteydere med gode skolefaciliteter. Så derfor har det vist sig, at behovet er der.

Det, der så er diskussionen, er selvfølgelig også økonomien i det, og der må vi sige, at da vi i Dansk Folkeparti gik ind i de budgetforhandlinger, vi trods alt har været med i, var det for os vigtigere at sørge for, at de ældre fik en god behandling i form af Kommunehospitalet og den diskussion, har jo har haft tidligere i dag.

Derfor sagde vi, at vi prioriterer det højest. Vi prioriterer også andre ting såsom en bedre ældrepleje og bevarelse af Store Tuborg Hjemmet osv., osv., i budgetforhandlingerne. Derfor sagde vi også, at Christianshavns Skole er et vigtigt emne, men det er for os ikke prioriteret så højt som de andre ting; det var trods alt højere prioriteret for os, mere presserende for os.

Derfor sagde vi, at vi er parate til at vente med at lave denne skole, til der bliver råd til det, for at få andre ting igennem. Det kunne åbenbart ikke lade sig gøre. Man har valgt meget hårdt og kontant at nedlægge det hospital, som er meget hæderkronet og meget vigtigt for os.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Det kan vi selvfølgelig beklage, men den sag er åbenbart afgjort med den afstemning, der har været i dag.

Dér hvor vi så er henne nu, er jo altså, at der mellem de partier, der tidligere gik ind for at lave en skole på Christianshavn, bl.a. Det Radikale Venstre, er indgået dette budgetforlig, der jo må siges, kan jeg forstå på dagspressen i hvert fald, at binde Det Radikale Venstre til ikke at stemme for en ny skole.

Derfor er det, at Dansk Folkeparti foreslår, at hvis ikke vi kan få det bedste, som vi mener er en ny skole, jamen så er muligheden trods alt, at man under alle omstændigheder sørger for, at der næste år kan træffes en beslutning om, at man det samme sted, man planlægger denne nye skole, kan gennemføre projektet.

Derfor *foreslår* vi – og det håber vi bl.a. Det Radikale Venstre kan acceptere – at Borgerrepræsentationen beslutter, at man på nuværende tidspunkt køber grunden, der er planlagt til det.

Det betyder, at man har den grund, der skal til, til næste år at gennemføre planerne om at lave en ny skole. Det betyder, at man kan lægge det hele på plads, sådan at der trods alt kommer lidt fut i de planer, som har været i årevis. Det betyder også, at vi tilfredsstiller et helt områdes kamp igennem 5, måske flere, år for at få en ordentlig behandling, når det gælder skoleområdet.

Vi håber, at det tilbud vil være attraktivt for de partier og måske de enkeltpersoner, som har været positive over for en skole, men som af den ene eller den anden grund ikke har kunnet stemme for en helt ny skole på grund af de budgetforhandlinger, der har været.

Naser Khader (B): Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, CD, Konservative og Venstre har indgået et godt budgetforlig. Forliget er socialt fremtidsrettet og godt for København.

Men forliget har en mangel: Det mangler en skole på Holmen, en skole med grønne arealer og en plads, en skole, hvor rammerne er så gode, at både elever og lærere gør en ekstra indsats. Jeg mener kort sagt, at budgetforliget mangler en skole med rammer, der kan gøre københavnske børn til Danmarks bedste.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Jeg er ked af, at en skole på Holmen mangler i forliget, for jeg mener virkelig, der er brug for en skole. Jeg har i hvert fald stemt ja hver gang i og Uddannelses- og Ungdomsudvalget, og det gør ondt.

Men vi er med i et rigtig godt budgetforlig, der opfylder mindst 20 radikale hjertesager: Vi får afviklet Københavns alt for store gæld, vi sikrer gode SFO-pladser, og at skolerne i endnu højere grad bliver lokale kraftcentre. Vi sikrer ældre københavnere mulighed for selv at vælge deres hjemmehjælp. Vi sikrer psykisk syge en tilværelse, vi kan være bekendt. Tænk på, at det først er nu, de psykisk syge får deres eget værelse. Jeg har her nævnt 3 radikale hjertesager, som vi nu har fået gjort til virkelighed.

Det har været en meget svær beslutning, vi har været i en meget vanskelig situation i Den Radikale Gruppe. Vi har stået i en situation, hvor vi skulle vælge mellem 10 fugle i hånden og 1 på taget. Vi valgte de 10 fugle i hånden. Det har i hvert fald været et svært valg.

Jeg vil i hvert fald arbejde videre for, at vi får en skole på Holmen. Vi har allerede i Det Radikale Venstre bedt om at få lavet en liste over, hvor og i hvilken rækkefølge man de næste 10 år skal bygge skoler.

Jeg vil bede Uddannelses- og Ungdomsudvalget om at redegøre for de mange priser, der har været nævnt i forbindelse med nybygning af en skole på Holmen. Det kan ikke være rigtigt, at tallene svinger mellem 140 mill. kr. og 232 mill. kr., afhængigt af, hvem man spørger. Jeg vil bede om prisen på en byggegrund ved f.eks. Base Camp eller området sydøst for Arsenaløen.

Jeg ved godt, det er mange penge, der skal til. Alligevel håber jeg, at det lykkes at få en skole på Holmen i nær fremtid.

Lars Hutters (L): Naser Khader, du ved jo godt, hvad det drejer sig om. Du har jo selv stået her for lidt siden og argumenteret for, at der skal være en skole på Holmen. Hvordan kan du så samtidig sige, at det er et godt budgetforlig?

Vi er jo et af de rigeste lande i verden, vi er et enormt rigt samfund. Noget af det, der betinger, at også vores fremtid bliver rig, er, som du meget rigtigt argumenterer for, at vores børn får en god uddannelse i de rigtige rammer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Sådan som Christianshavns Skole er i dag, burde der overhovedet ikke være tvivl hos nogen i Borgerrepræsentationen om, at det er en sag, der haster. Hvis der er politisk vilje, Naser Khader, så kan dette problem også løses.

Jeg synes, det var godt, det du sagde, at der i dette budgetforlig mangler meget, men lad mig nu bare hæfte mig ved det, du sagde om det, der mangler.

Jamen så sørg da for, at det kommer ind i budgetforliget! Du skal da ikke bare give op, fordi du er blevet talt væk fra et eller andet. Jeg ved ikke, hvad det er der er foregået. Når du siger, at det mangler, så få det ind. Vis, at der kan handles af Det Radikale Venstre, også i denne sag. Jamen I vil jo høste kolossalt meget på det her.

I skal ikke finde jer i at blive tromlet ned af Jens Kramer og de andre socialdemokrater i denne sag. Det er borgerne på Christianshavn, det drejer sig om, det er deres børn. Det er jo rigtigt, hvad du siger.

Jamen kort sagt: Der bør ikke være tvivl i Borgerrepræsentationen om det her, og vi kan ikke være det bekendt over for børnene. Det ved vi jo godt alle sammen.

Så jeg håber og tror på, at det, selv om det går i Økonomiudvalget, når Socialdemokratiet siger det, så er det vel også for, nu hvor De Radikale siger, at der mangler det her, at lappe på det budgetforlig og finde de penge. Den indstilling har jeg, Naser Khader, og det håber jeg også Det Radikale Venstre har.

Aage Pedersen (O): Jeg går på denne talerstol i aften angående Christianshavns Skole, som jeg synes er en skamlet på skolevæsenet. Der er svamp, der er råd, den ser forfærdelig ud på grund af manglende reovering i lang tid.

Hvorfor jeg tager ordet nu, er fordi jeg i aviserne er blevet hængt ud for, at jeg har stemt imod skolen. Det er noget af det, jeg ikke har. Jeg vil håbe, at ud over Uddannelses- og Ungdomsudvalget tager de andre medlemmer af Borgerrepræsentationen også ud og ser skolen. Så vil de sige: Lad os få den nye skole på Holmen hurtigst muligt. Men da det ikke kan lade sig gøre på grund af økonomihistorien, så har jeg et forslag til beslutning. Jeg vil gerne stille følgende *forslag* i forhold til Christianshavns Skole:

»Hvis planerne om en ny skole på Holmen vedtages, så tages der hurtigst muligt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

kontakt til det ejendomsselskab, der ejer grunden, med henblik på at købe den grund i dette budgetår.«

Motivering:

»Det vil betyde merudgifter for kommunen på mange millioner, hvis der ikke hurtigt købes en grund på Holmen til eventuelt skolebyggeri.«

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det lød til at være identisk med det af Peter Skaarup tidligere nævnte forslag. (*Ophold*). Det er det samme, o.k., det gør det også enklere.

Morten Kabell (Ø): Det er i sandhed de brudte løfters aften i aften.

Det, der egentlig bringer mig herop, er det hykleri, man oplever fra visse partiers side. Hold op hvor må man have en dårlig smag i munden, hvor må man have det dårligt med sig selv, når man stiller sig op på denne talerstol og fyrer sådan en gang – ja, det må jeg sikkert ikke sige ifølge forretningsordenen – af.

Naser Khader går herop og taler meget rørende og meget engageret, ja jeg var lige ved at græde, om, hvor meget dette budgetforlig mangler. Så tag dog og gør noget ved det i stedet for bare at snakke.

I TV2/ Lorry brillerede Naser Khader i går med en usædvanlig ærlig bemærkning, det vil jeg gerne kvittere for. Da han blev spurgt, om ikke det var et brud på valgløfter, at han nu er imod skolen på Holmen, lød svaret: Jo, men jeg lovede jo så meget i valgkampen. Man må håbe, at vælgerne husker denne bemærkning og ikke mindst Khaders rørende engagement, når han næste gang stiller op til et af de mange valg, han jo stiller op til i denne tid.

Dansk Folkeparti kan gå herop og sige, at Kommnehospitalet er mere interessant. Jamen det er da også flot. Der er også mange måder at komme ud af det her på.

Men en inderlig ting, der i hvert fald står fast omkring Christianshavns Skole, og her vil jeg igen citere Naser Khader, er: Christianshavns Skole er værre end noget, jeg nogen sinde har set i Mellemøsten.

Når man ser billederne fra Christianshavns Skole, når man er derude og se på skolen,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

så ligner det ikke noget, man er i stand til i et vestligt civiliseret samfund at tilbyde sine skolebørn. Det er værre end noget, der ville udløse øjeblikkelig millionstøtte, såfremt det var en skole i Østeuropa. Det er værre end noget, vi nogen sinde har tilbudt børn herhjemme. Men ikke desto mindre er det åbenbart noget, man også om 4 år skal leve med, fordi der jo ikke skal ske en pind ifølge det her.

Naser Khader gør opmærksom på, at budgetforliget mangler en ting, fint nok, og at han håber, at man inden for den nærmeste fremtid vil være i stand til at finde penge til det her.

Ja, ja, jeg er også i stand til at læse den budgetaftale, som den sorte blok har indgået. Vi har ikke været en del af budgetforhandlingerne, må vi jo erkende i dag, men vi har dog alligevel hele vejen igennem stillet krav om det.

Ifølge den aftale, som den sorte blok har indgået, så er det, vi ser, at det ikke bliver i 1999, man påbegynder, det bliver ikke i 2000, det bliver ikke i 2001, og det bliver heller ikke i 2002, man skal påbegynde noget som helst seriøst, der har med Christianshavns Skole at gøre, således at de kunne få den nødvendige udflytning til Holmen, som man ikke kan være bekendt andet end at tilbyde vores skolebørn.

Jeg synes, det er ynkeligt, jeg synes, det er pinligt. Hold kæft, hvor ville jeg have en dårlig smag i munden, hvis jeg var jer.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg medgiver, at klokken er mange, og at man måske ikke kan huske, hvad det er for nogle budgetopspil, man selv har lavet, men i de par sider, I har lavet, med ønskeseddel og nødvendige krav, optræder Christianshavns Skole heller ikke.

Jens Johansen (F): Jeg ser ikke nogen dokumenter her, men jeg behøver heller ikke noget forlæg for at sige, at SF's gruppe vil stemme imod henvisning til Økonomiudvalget.

Det er klart en budgetsag, men det er beslutningen om at bygge en skole ikke. Det er en beslutning, om der skal være en skole på Holmen eller ikke være en skole på Holmen. Det har vi sagt før valget, og det har vi sagt efter valget, og det vil vi også sige i aften, medmindre der er et flertal, som udvalgshenviser den.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Kommer den så tilbage derfra, og det vil den så gøre i forbindelse med budgetforhandlingerne eller i forbindelse med den endelige behandling af budgettet, ja, så vil vi også der vise, at vi støtter ønsket lokalt på Christianshavn om en skole på Holmen.

Jeg vil så også sige, at O's forslag, stik imod hvad man kunne forvente, så lyder Dansk Folkeparti somme tider ganske fornuftigt. Hvis der ikke er afsat penge i det her sorte forlig til at bygge en skole, så kan der da i hvert fald købes en grund.

Jeg ved selv, hvor vanskeligt det har været at skulle reservere en grund, så vi vil meget støtte, at der købes en grund, således at der en basis og et fundament at bygge på. Det er nemlig vigtigt med et solidt fundament. Det vil vi støtte det forslag.

Preben Møller Hansen (P): Det er, som jeg har sagt tidligere, ejendommeligt at høre de bemærkninger og argumenter, der anvendes til de respektive sager, vi behandler her.

Der er indgået et forlig, og det vil sige, i det forlig der indgår det, at der ikke skal være en skole på Holmen. Så kunne man lige så godt sige, så er det jo spildt mælk på Ballelars. Men det er det alligevel ikke, fordi det er nødvendigt, at vi ved hjælp af argumenter forklarer folk, hvad det egentlig er, der foregår.

Nu er der jo flere, også nogle jeg synes er ret gode, der tidligere har givet udtryk for, at de vil støtte forslaget om denne skole på Holmen.

Men nu er de jo indgået i et forlig og ergo bibamus, så er alt det, vi har lovet vælgerne, ligegyldigt. Det er selvfølgelig beklageligt, fordi man kan godt blive enige om at indkræve 41,7 mia. kr. i skatter af borgerne i København i 1999. Men man kan ikke få råd til at købe et stykke jord og påbegynde opførelsen af en skole, der er tidssvarende og vil være tidssvarende ind i det kommende årtusind.

Nej, den går ikke. Jeg synes, det er beklageligt, og jeg synes, at man i hvert fald under alle omstændigheder skal overveje, om man ikke kunne støtte det forslag, der kom fra Dansk Folkeparti.

Her er der en mulighed for, at vi kan gå uden om det forlig, jeg tror ikke på det, må jeg indrømme, men der er en mulighed, og den skal selvfølgelig udnyttes, ingen kan være i tvivl om det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Så er der spørgsmålet, om den skole, der i dag eksisterer. Så vidt jeg er orienteret, så var det fra starten af et hospital, som så er blevet lavet om til en skole. Hvis man ser billeder af den skole, så vil man alle dage erkende, at her bør man ikke under nogen omstændigheder sende sine børn hen. Det er et totalt nedslidt vrage af en bygning, som ikke er velegnet til, at vores børn skal få den indlæring, som er nødvendig, så også de kan klare sig i tiden, der kommer, og så også de kan være med til at udvikle Danmark til et endnu bedre land, end det er for indeværende.

Det er sådan set det, det er. Men så prøver vi at se, hvad gør politikerne. Der var jo en rundspørge for nogle år siden blandt politikere, hvor de havde deres børn i skole, jo, de gik jo i privatskoler. Nå, hvorfor gjorde de det, ja, det kunne de ikke rigtigt forklare, fordi det var noget lort over for vælgerne, hvis de fik at vide, hvad der var baggrunden.

Men det er klart, at hvis man har en indtjening, som gør det muligt at sende sine børn til skoler, som man mener, at her kan de i hvert fald både få den indlæring, de skal have, men også være i skole under fornuftige forhold, så gør de naturligvis det.

Spørgsmålet er for mig, sådan som jeg har set udviklingen gennem de sidste 20-25 år, om det politiske mål er, at man i stedet for kommunale skoler skal erstatte dem med privatskoler, sådan som man har det i de andre lande, hvor de rige har mulighed for at få deres børn i skoler, så de kan overtage samfundet, når deres forældre damper af, og arbejderklassens børn de kan blive der, hvor de hører til. De har fået kastemærket, og der skal de bare holde sig til. Det er et spørgsmål for mig, om det er sådan noget, der er under udvikling.

Jeg læste her for en måneds tid siden en redegørelse fra USA. Jeg fik simpelt hen et chok, da jeg kunne læse, hvor mange millioner børn, der hverken kunne læse, skrive eller andet, men som ernærer sig som pushere og andet og også går med skydevåben, og hvad ved jeg.

Det er jo ikke den udvikling, vi skal være med til at fremme. Vi skal fremme en udvikling, hvor vores børn får den bedste uddannelse, de overhovedet kan få, og det skal være under vilkår, som de har fortjent, og som vi mener, de skal have. Det kan man altså ikke få ved at opretholde den skole på Christianshavn. Det kan man i det område kun gøre ved, at man ofrer de midler, der er nødvendige til at bygge en tidssvarende skole.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Så er det spørgsmålet, hvad skal vi give for den jord. Hvem siger, vi skal give noget for det overhovedet, det er jo kun os, der har den elendige opfattelse. Jeg havde et gods oppe i Nordsjælland, der havde en gård på 273 tønder land. Så skulle der laves en cykelsti, hvad gjorde man, jeg fik et brev fra staten af, nu skulle man ekspropriere så og så meget, og så fik jeg, jeg tror, det var 3.000 kr. eller et eller andet, og så stjal de et stykke jord, punktum.

Hvad var der i vejen for, at man brugte sin politiske indflydelse og eksproprierede den jord, der er nødvendig, så man både har fritidsfaciliteter og også har mulighed for at bygge en skole. Det er jo kun et spørgsmål, som Lars Hutters har sagt utallige gange, et spørgsmål, om vi har viljen, om vi har et politisk mål, vi vil nå, så kan vi gennemføre alt, hvad vi har lyst til. Der skal ikke andet til.

Men jeg er sikker på, jeg er helt sikker på, at det, der er drivkraften for dem, der går ind for det, det er vores medlemskab af EU. De vil opbygge et samfund på nøjagtigt samme måde som EU, hvor du er din egen lykkes smed, har du penge, kan du få, har du ingen, så må du gå. Det tror jeg, det er det, der er det tjenlige i det.

Derfor vil jeg kun sige til alle dem, der nu har gået ind i et budgetforlig, så stem for pokker for, at vi i hvert fald køber grunden, så kan vi sgu slås videre og så banke igennem næste år.

Så kan det godt være, at der er nogle, som er så borgerlige, at de ikke kan tåle, at man laver nogle aktioner. Men vi havde ikke haft dette rådhus, vi havde ikke haft noget i dette land, som vi kan lide, hvis ikke der havde været folk i fortiden, der gennemførte aktionerne for at få disse ting igennem. Så havde vi hverken haft skoler eller noget som helst andet.

Her må vi tilskrive Socialdemokratiet og arbejderklassen absolut æren for den udvikling, vi gennemgik på daværende tidspunkt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg henstiller, vi foretager en kollektiv sproglig opstramning.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil da gerne benytte lejligheden til at orientere overborgmesteren om de forhandlinger, vi har haft med ham og Socialdemokratiet omkring

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

Holmen.

Se, det vi sagde i de her forhandlinger det var, at sagen ville være på dagsordenen i aften på Borgerrepræsentationens møde. Det, Enhedslisten mente, og det mener vi også i dag, man bør gøre, det er at vedtage en principbeslutning om at lave en skole på Holmen. Sæt det til afstemning i dag, kan det her bære, er det noget, vi er enige om, ja, så har vi vedtaget en principbeslutning omkring det.

Så er det selvfølgelig, sagde vi, et krav i forbindelse med budgettet. Falder det i dag, så er sagen død.

Det er ikke for sent endnu, jeg synes faktisk, vi i aften skal lave denne principbeslutning om Holmen.

Hvad angår budgettet for 1999 behøver det jo ikke at være uoverkommelig dyrt. Jeg tror godt, man kan få lagt det ind i rammen på helhedsplanerne, som der er afsat 172 mill. kr. til, så man starter det.

Jeg synes, det ville være en god løsning, det ville faktisk ligne situationen sidste år, hvor man blev enig om at fastholde udbygningen af skolerne, at man fik vedtaget faktisk, da Socialdemokratiet til sidst sluttede sig til de her ting, der fik man vedtaget udbygningerne af skolerne i total enighed i Borgerrepræsentationen.

Hvis man laver principbeslutningen i aften, så forventer jeg også, at flertallet bøjer sig for de her ting, og så kan vi i enighed vedtage rammerne for udbygningen af Københavns skoler og fortsætte traditionen fra sidste år.

Hvis Socialdemokratiet fastholder forslaget om at henvise det til udvalget, så vil Enhedslisten selvfølgelig stemme imod. Vi opfatter det overvejende som et internt socialdemokratisk anliggende, at der er nogle, der skal bankes på plads i denne sag, vil det blive en ægte budgetsag. Det vil vi stemme imod, vi mener, det er fornuftigt at tage en principbeslutning i aften, hvor vi hver især gør op med de her ting, hvad vi vil.

Peter Skaarup (O): Nu har vi så haft første eller anden runde, det er snart svært at følge med i det på dette tidspunkt.

Men det vi i hvert fald er sikre på, det er, at vi har overstået alle partiers mulighed for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

at sige noget én gang i hvert fald.

Der vil jeg så henlede opmærksomheden på, at det er lidt påfaldende, synes jeg, at Socialdemokratiet kommer herop og siger, at vi skal ikke gennemføre dette forslag. Men de kommer altså ikke herop og siger, hvad de så vil gøre for de stakkels forældre og de stakkels skolebørn på Christianshavn, der altså har en elendig skole.

Der synes jeg godt nok, Socialdemokratiet skylder et svar på som det største parti herinde, hvad det så er, man vil gøre.

Nu har man saboteret dette forslag i flere år og særligt her i år i 1998, så synes jeg også, det er rimeligt, man kommer herop og siger, nå men vores forslag er det der, vi vil gøre det der. Alt andet vil være uansvarligt.

Så derfor forventer jeg, at Socialdemokratiet svarer heroppe på, hvad det er, de så vil, når de ikke vil gennemføre en skole.

Selvfølgelig regner jeg også med, at Socialdemokratiet og andre partier fortæller deres stillingtagen til, om man så i det mindste kan købe den grund, så man gør klar til at bygge en, om end det så måtte være en lidt mere skrabet model end den, der er lagt op til, så i hvert fald sørge for, at man har afsikret sig sådan, at der kommer noget hjælp til disse forældre, så der kommer noget hjælp til de børn, som igennem lang tid har ventet på bedre forhold.

Så lagde jeg også mærke til, at Det Radikale Venstre var heroppe. Det var åbenbart lidt af en mærkesag for Det Radikale Venstre før valget også. Jeg må sige, fra Dansk Folkeparti har vi ikke taget stilling til det før valget, men da vi startede her 1. januar, kunne vi helt klart se, at der var behov for den skole, og derfor har vi også arbejdet for det.

Men så synes jeg nok også, at Det Radikale Venstre skylder et svar på spørgsmålet, om man så vil være med til at købe denne grund, fordi hvis man ikke kan få det bedste, og det har åbenbart ikke kunnet lade sig gøre i de budgetforhandlinger, der har været, hvilket vi kan beklage, at det ikke kunne lade sig gøre, så må man tage det næstbedste eller det tredjebedste.

Der synes jeg, det er en meget lille udgift, vi taler om her, når vi taler om at gøre klar til at bygge skolen i de kommende år og sikre os den grund, som jo ellers er så eftertragtet, at den lynhurtigt vil blive købt af andre.

Så derfor synes jeg i hvert fald, at specielt De Radikale og Socialdemokratiet skylder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. september 1998

nogle svar heroppefra, og så må vi så tage stilling til ud fra det, hvad der så skal ske.

Der er jo flere muligheder, vi kan få en afstemning her i dag, men vi kan også godt sende det i Økonomiudvalget og så tage en snak der om det. Men det afhænger meget af de svar, der kommer fra de 2 partier.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Hvis ændringsforslaget af Lars Engberg vedtages, forudsætter jeg, at det også omfatter de 2 identiske ændringsforslag, der er stillet af Dansk Folkepartis gruppe af henholdsvis Aage Pedersen og Peter Skaarup.

48) 486/98

49) 451/98

50) 458/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Som det fremgår af § 2 i stk. 1, i retningslinjerne for behandling af Revisionsdirektoratets revisions undskyld, jeg er ked af, hvis jeg forstyrrer for meget. Jeg starter forfra.

Som det fremgår af § 2, stk. 1, i retningslinjerne for behandlingen af Revisionsdirektoratets revisionsberetninger, skal Borgerrepræsentationen oversende beretningerne til Økonomiudvalget. Samtidig fremgår det af retningslinjernes § 3, stk. 1, at Revisionsudvalget har til opgave at foretage det forberedende arbejde i forhold til Økonomiudvalgets behandling af Revisionsdirektoratets bemærkninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. september 1998**

Derfor indstilles det i denne sag, at Borgerrepræsentationen oversender revisionsberetningen til behandling i Økonomiudvalget og Revisionsudvalget.

51) 457/98

Dørene blev lukket kl. 01.35.

52) 474/98

Mødet sluttede kl. 01.40